TING SOM SKILLER SEG UT

C. R. STAM

GRUNNPRINSIPPENE
FOR
DISPENSASJONALISME

TING SOM SKILLER SEG UT

GRUNNPRINSIPPENE FOR DISPENSASJONALISME

Av
CORNELIUS R. STAM
Grunnlegger av BEREAN BIBLE SOCIETY, Chicago

BEREAN BIBLE SOCIETY
N112 W17761 Mequon Rd.
Germantown, WI 53022

Tidligere opphavsrettigheter, 1951, 1959, 1982

Av
CORNELIUS R. STAM

Opphavsrett, 1985

av
BEREAN LITERATURE FOUNDATION
BEREAN BIBLE SOCIETY
N112 W17761 Mequon Rd.
Germantown, WI 53022

TRYKKET I U.S.A.

Tolvte opplag

INNHOLD

Forord
Introduksjon
Å dele sannhetens ord på en riktig måte.

KAPITTEL I
Guds prinsipper og husholdninger
Guds prinsipper
Guds husholdninger
Hva er en husholdning?
Endringer i Guds husholdninger
Forutse åpenbaring
Harmoni mellom Guds prinsipper og husholdninger
Quiz

KAPITTEL II
Profeti og mysteriet
Den viktigste inndelingen av Bibelen
Profeti og det messianske riket
Profetordet og troende i dag
Åpenbaringen av mysteriet
Å ta Gud på ordet
Viktigheten av mysteriet for oss
Grunnleggende forskjeller mellom profeti og mysteriet
Quiz

KAPITTEL III
Den tosidige siden av mysteriet
Den tosidige betydningen av begrepet
Evangeliets mysterium
Gode nyheter forkynt siden syndefallet
Hemmeligheten om evangeliet forkynt av Paulus
Evangeliets hemmelighet ikke åpenbart før Paulus
Guds viljes mysterium (eller hemmelighet)
Guds hemmelige hensikt ikke åpenbart før Paulus
Quiz

KAPITTEL IV
Utviklingen av mysteriet
Israels tidligere herlighet
Kjernen i Israels religion
Israels nederlag
De tre kallene til omvendelse
Israel slutter seg til verdens opprør
Den hemmelige hensikt utfoldes
Quiz

KAPITTEL V
De siste dager
Målet med profeti
Peter og de siste dager
Det profetiske programmet avbrutt
Paulus og de siste dager
Paulus og Herrens gjenkomst
Peter og mysteriet
Quiz

KAPITTEL VI
De tolv og Paulus' tjenester sammenlignet
De tolv apostler
Apostelen Paulus
Paulus ikke en av de tolv
Quiz

KAPITTEL VII
Peter og Paulus som vitner
Syner og røster
Peter på fjelltoppen
Saulus på veien til Damaskus
Lidelsene og herligheten
To flere røster
Quiz

KAPITTEL VIII
Peter og Paulus som byggere
Peter og den messianske kirke
Paulus og Kristi kropp
De to må ikke forveksles
Paulus som mesterbygger
Byggernes ansvar
Quiz

KAPITTEL IX
Petrinsk og paulinisk autoritet
Peter og hans nøkler
Protestantiske tolkninger
Løsningen
De tolv apostlers offisielle handlinger
Paulinsk autoritet
Quiz

KAPITTEL X
Den såkalte store misjonsbefalingen
Å velge befalinger
Inkonsistensen i å velge befalinger
Tre store misjonsbefalinger
En stor misjonsbefaling
En større misjonsbefaling
Den største misjonsbefalingen
Quiz

KAPITTEL XI
Gode nyheter
De "fire evangeliene"
Er det bare ett evangelium?
Rikets evangelium
Riket er nær
Overføringen av autoritet i Israel
Omskjærelsens evangelium
Uomskjærelsens evangelium
Forsoningens evangelium
Mysteriet
Grunnleggende sammenhenger og forskjeller mellom disse evangeliene
Quiz

KAPITTEL XII
Den dispensasjonelle plasseringen av mirakuløse tegn og vann dåp
Mirakuløse tegn
Mirakler og åndelighet
Betydningen av tegnene
Mirakler blant hedningene
Mirakuløse gaver trukket tilbake
Å finne glede i svakheter
Vann dåp
Vann dåp og det messianske riket
Paulus og "én dåp"
Quiz

KAPITTEL XIII
Paulus' tidlige tjeneste
Et dispensasjonelt problem
En feilaktig forklaring
Paulus' tjeneste i Apostlenes gjerninger
Paulus' tidlige brev
Løsningen
Peter, Paulus og Israel
Jøden først
Den gradvise utfoldelsen av mysteriet
Quiz

KAPITTEL XIV
Forholdet mellom profeti og mysteriet
Så har Herren befalt oss
Ikke andre ting
Israels håp
Som det er skrevet
Arvinger etter løftet
Quiz

KAPITTEL XV
Herrens nattverd
En uskriftmessig antakelse
Herrens nattverd som en nytestamentlig feiring
Hvordan den nye pakt angår oss
En feiring i hans fravær
Herrens nattverd og frelse
Herrens nattverd ikke pålagt
Herrens nattverd som et vitnesbyrd
Herrens nattverd og Paulus' oppdrag
Herrens nattverd og vår himmelske posisjon
"Jeg følte meg aldri beveget"
Hvorfor Herrens nattverd
Quiz

FORORD

Store fremskritt har allerede blitt gjort innen dispensasjonell bibelstudie av menn som Darby, Scofield og Larkin, men det ville være en feil å anta, slik noen synes å gjøre, at alt nå er fullstendig dekket, for når det gjelder å «rett dele sannhetens ord» er feltet like stort som Boken selv. Faktisk har behovet for en annen systematisk bok om dispensasjonalisme blitt stadig mer følt de siste årene, da det har blitt tydelig at de populære skriftene som nå finnes om emnet, mangler i minst én vesentlig henseende; nemlig deres manglende evne til å presentere tydelig og konsekvent den distinkte karakteren av Paulus' budskap og tjeneste som apostel for den nåværende dispensasjonen.

De fleste av våre bibellærere har i begrenset grad sett forskjellen mellom Paulus' tjeneste og de tolvs, men har samtidig lært at Paulus arbeidet under den såkalte «store misjonsbefalingen» gitt til de andre apostlene, at kirken i denne tidsalderen begynte på pinsedag med Peter og de elleve, at «Guds nådes evangelium» ble forkynt før Paulus, osv. Denne mangelen på å forstå fullt ut den distinkte karakteren av Paulus' apostelembete har bidratt mye til forvirringen som eksisterer blant fundamentale troende, og har etterlatt mye som fortsatt må avklares for de som ønsker «full visshet om forståelse.»

Gjenoppdagelsen av Paulus' spesielle plass i Guds program, og den økte vektleggingen i de senere årene på det han kaller «mitt evangelium, og forkynnelsen av Jesus Kristus etter åpenbaringen av mysteriet,» har gitt Guds folk nøkkelen til mange problemer som, fordi de har vært ubesvarte så lenge, har ført til at de store dispensasjonelle bibelkonferansene fra en generasjon siden nesten har forsvunnet.

I studiet av dispensasjonene nyter vi ekte bibelanalyse. Vi tar Boken fra hverandre, så å si; *1* ikke for å kaste noen del av den til side, men for å undersøke dens separate deler og merke oss forskjellene.

Men vi nyter også ekte bibelsyntese i studiet av dispensasjonene og ser den perfekte harmonien i hele Guds Ord. Mange bibelskoler annonserer kurs i bibelsyntese som egentlig ikke er mer enn korte sammendrag av dens sekstiseks bøker. Ethvert slikt kurs burde karakteriseres som synopse, ikke syntese. Bibelsyntese er en systematisk studie av den progressive utfoldelsen av Guds åpenbaring og utviklingen av Hans håndtering med mennesker, samt enheten i Hans hensikt i disse handlingene. Det er en studie av dispensasjonene i deres forhold til hverandre. Derfor er ingen studie som benekter eller ignorerer dispensasjonenes lære, ekte bibelsyntese.

1 "Rett dele" i 2. Tim. 2:15 betyr å skjære rett eller riktig.

Det nåværende bindet behandler ikke dispensasjonene etter hverandre, men snarere dispensasjonalisme i sin relasjon til Guds budskap og program for i dag. Store bokstaver brukes i noen skriftsteder for å understreke forbindelser som ellers kunne bli oversett. Selv om enkeltsetninger ofte er sitert, har vi, håper vi, ikke brukt disse i strid med deres sanne mening i lys av deres sammenhenger. Underoverskrifter er brukt liberalt som en hjelp til klar tenkning, og på slutten av hvert kapittel har vi lagt til en liste med tjue spørsmål som en ytterligere hjelp for bibelstudenten til å vurdere og beholde det han har lest.

Vi anerkjenner med takk hjelpen fra andre i utarbeidelsen av dette bindet. Av disse har tre kommet med doktrinære kritikker: Pastor Charles F. Baker fra Milwaukee og Pastor Donald Elifson fra Chicago; begge godt kvalifisert til å behandle dispensasjonelle spørsmål, og Pastor J. C. O'Hair fra Chicago, som sannsynligvis har bidratt mer til gjenopprettelsen av dispensasjonell sannhet enn noen annen levende i dag. Vi antyder selvfølgelig ikke at disse brødrene nødvendigvis støtter alle detaljer i dette bindet slik det nå fremstår, men deres kritikker har blitt vurdert i bønn, og mange av deres forslag har blitt tatt til følge.

Selv om vi har forsøkt å gjøre denne boken så omfattende som mulig, er det ikke ment å være uttømmende, for, som vi sier, feltet for dispensasjonell studie er like stort som Bibelen selv. Skulle det fortsatt være noen tid igjen før Herren kommer tilbake for å hente sine egne, vil Ånden opplyse hjertene og sinnene til andre for å se det vi har gått glipp av, og andre forfattere vil uten tvil forbedre det som er skrevet her.

Når vi sender disse studiene ut, ber vi ydmykt om at de må vise seg å være et betydelig bidrag til våre leseres forståelse og glede av Skriftene, og en tydelig hjelp i deres tjeneste for Kristus.

Etter hvert som dagene blir mørkere, må Gud lede oss alle videre inn i lyset av Hans sannhet, slik at vi kan brukes mer intelligent og effektivt, «til Hans nådes ære.»

CORNELIUS R. STAM

MILWAUKEE, WISCONSIN
February 1951

ALLE GRAFER AV CORNELIUS R. STAM
KUNSTNER: WAYNE A. WEBB

Oversetterens forord

Disse formidlingene om å dele sannhetens ord rett er svært klargjørende og fremstiller mange viktige bibelske læremessige sannheter på en fin og ydmyk måte. Jeg tror at de som ikke er kjent med denne tilnærmingen, som legger vekt på de sentrale og store sannhetene i Bibelen, vil oppleve at dette er interessant og verdifull lesning.

Boken setter de ulike bibelske emnene i et nytt lys og på en måte som gir dem større troverdighet, samtidig som den inspirerer til å reflektere over den tradisjonelle forståelsen av disse emnene og læremessige sannhetene på en ny og spennende måte.

For meg, Ivar Helmersen, har det vært en sann fornøyelse å arbeide med denne boken, og en glede å gi norske lesere muligheten til å dele sannhetens ord på en riktig måte.

Med vennlig hilsen,
Ivar Helmersen – Perle.

Ivar Helmersen
PERLEN
Perlenforlag@gmail.com
VIPPS 92287409
Mob.:922 87 409

INTRODUKSJON
Å DELE SANNHETENS ORD RETT

«Studer for å stille deg fram godkjent for Gud, en arbeidsmann som ikke trenger å skamme seg, ved at du deler sannhetens ord på rett måte.»

2. Tim. 2:15

De som søker å undervise Guds sannhetens ord på rett måte, møter ofte innvendingen at «Hele Skriften er inspirert av Gud og nyttig . . .» (2.Tim.3:16). Det hevdes ut fra dette verset at det er vanærende for Gud å dele Bibelen inn i dispensasjoner og legge vekt på forskjellene mellom dem, siden det hele er for oss, fra 1.Mosebok til Åpenbaringen 22.

Betyr dette da at 2.Tim. 2:15 og 2.Tim. 3:16 motsier hverandre? Slett ikke.
Faktum er at disse to versene, skrevet bare noen få avsnitt fra hverandre, av samme forfatter, til samme person, om samme Bok, utfyller hverandre. 2.Tim.2:15 forklarer hvordan Guds arbeider kan få mest ut av Bibelen, mens 2.Tim.3:16 erklærer at alt i den ble gitt for hans nytte. Hele Skriften er virkelig nyttig når den «deles rett,» men når den deles feil eller ikke deles i det hele tatt, blir sannheten forvandlet til en løgn og blir mest ubrukelig. Derfor er 2.Tim.2:15 nøkkelen til 2.Tim.3:16 og til forståelsen og gleden av sannhetens ord.

En utfordring er at mange kristne vegrer seg for å gjøre den innsatsen som kreves for å studere Skriftene med tanke på å dele dem rett. Og, dessverre, oppmuntrer deres åndelige ledere dem ofte i deres sløvhet.

For noen år siden hørte vi en predikant utbryte: «Noen sier: 'Dette er for jødene og det er for menigheten. Dette er for oss, og det er ikke for oss.' Jeg tar en hel Bibel!»

Mente han at vi ikke skulle skille mellom Guds program for Israel i Det gamle testamentet og Hans program for Kristi legeme i dag? Sikkert ikke, men det hørtes slik ut. Mente han at de som på denne måten deler Ordet, ikke tror på hele Bibelen? Nei, men han ga det inntrykket. Han frarådet sine tilhørere å forsøke å dele sannhetens ord rett ved å antyde at de som gjør det, forkaster deler av Bibelen som ikke gjelder for dem. Og denne predikanten var representativ for en stor andel av de åndelige lederne i menigheten i dag.

Er det da rart at de kristne massene bruker Bibelen kun til andaktslesning og ofte forsømmer selv det? Hvordan kan de forventes å ha en interesse for å studere Skriftene når deres ledere selv svikter i å sette et eksempel? Man trenger bare å se seg rundt for å merke forsømmelsen her. Hvor er bibellærerne fra fortiden? Hva har skjedd med de store bibelkonferansene som ble holdt over hele landet? Hvor mange pastorer underviser Guds Ord til sine menigheter?

Og misjonærene og evangelistene: er det ikke en utbredt følelse av at de ikke trenger å studere Skriftene for grundig, siden «deres oppgave er å vinne sjeler»?

Som et resultat forstår det store flertallet av troende svært lite av Guds Ord.
De kjenner de grunnleggende fakta om frelse, men ser ut til å være ganske fornøyd med å forbli uvitende om dyrebare sannheter som, hvis de bare søkte dem, ville gjøre dem til arbeidere som Gud kunne godkjenne, og som ikke trenger å skamme seg over deres tjeneste for Ham.

Men i stedet for å studere for å oppnå en bedre forståelse av Ordet og bli dyktige i bruken av det, skryter mange faktisk av at de er fornøyde med «de enkle ting»!

Og dette til tross for Paulus' inderlige bønner om at troende måtte ha visdoms og åpenbarings ånd i kunnskapen om Kristus (Ef.1:17), at de måtte vite hva som er deres i Kristus (Ef.1:18-23) og forstå bredden, lengden, dybden og høyden av det! (Ef. 3:18). Dette til tross for all hans arbeid og kamp for at de skulle ha «full visshet om forståelse»! (Kol.1:28-2:2). Dette til tross for hans bønner om at de måtte «bli fylt med kunnskapen om Guds vilje i all visdom og åndelig forståelse» (Kol.1:9). Dette til tross for hans strenge irettesettelse av de kjødelige barna som han ikke kunne preke annet til enn Kristus korsfestet; som han måtte mate med melk alene fordi de ikke var i stand til å fordøye fast føde! (1.Kor.2 og 3).

Sløve kristne anser ofte seg selv som ganske åndelige bare fordi deres følelser lett blir vekket. De skryter av sin tilfredshet med «de enkle ting» mens de burde skamme seg over sin likegyldighet til Guds skrevne Ord. De hevder stor hengivenhet til Gud, men forsømmer det ene store middelet til å kjenne Ham bedre. De bekjenner en glødende tro på Ham, men bryr seg knapt om å finne ut akkurat hva Han har sagt. De mediterer ikke, som David, på Guds Ord dag og natt, og søker ikke, som profetene, ivrig etter å finne dets sanne betydning.

Resultatene av denne holdningen til Ordet er skremmende, for slike kan stole på Kristus for frelse, men utover dette utøver de i de fleste tilfeller en blind, overtroisk tro som ikke kan annet enn å vanære Gud. Følelser tas for fakta, og deres egne ønsker for Guds Ord. De går inn på feil stier og sier: «Men jeg ba veldig inderlig om det og føler meg nå helt i fred.» De sier: «Herren talte til meg,» og refererer til en følelse snarere enn til et skriftsted som er konsekvent anvendt. Tankeløst sier de: «Hvis det står i Bibelen, så tror jeg på det,» men når de leser Bibelen, tar de kun til seg det som varmer hjertene deres og lar resten stå uanvendt, uten å vite nøyaktig hvorfor.
Men de som skryter av sin tilfredshet med «de enkle ting» og motsetter seg dispensasjonell bibelstudier med den begrunnelse at hele Bibelen er for oss, har absolutt oversett det faktum at hele Skriften ble gitt for at Guds mann skulle være fullkomment utrustet og fullt utstyrt for sitt arbeid (Se 2. Tim. 3:17).

Det er en stor forskjell mellom et «Guds barn» og en «Guds mann,» og ingen som forblir et spedbarn i sannheten kan bli godkjent som en arbeider for Gud eller som en soldat for Jesus Kristus, for arbeiderne Gud godkjenner må vite hvordan man rett deler sannhetens ord, og soldatene Han hedrer må vite hvordan man bruker Åndens sverd.

Vi kan ha sympati med de som har begynt å studere Bibelen dispensasjonelt og har funnet det forvirrende. Studiet av nesten ethvert emne er forvirrende i begynnelsen, men etter hvert som vi holder ut, begynner vi å forstå og å høste fruktene av vårt strev. Faktisk må Skriftene, for enhver ettertenksom person, fortsette å være forvirrende inntil han lærer å dele dem rett og dermed forstå dem. Og hvilken glede kan sammenlignes med å komme til en dypere forståelse av Guds Ord?

Det er skrevet om den store åndelige oppvåkningen under Esra, da loven ble lest og forklart for Israels folk:

«Og alt folket gikk bort for å spise og drikke og sende matgaver og holde stor glede, FORDI DE HADDE FORSTÅTT DE ORD SOM BLE FORKYNT FOR DEM» (Neh. 8:12).

På oppstandelsens morgen trasket to disipler trette mot Emmaus, nedbrutt fordi deres Mester var blitt korsfestet. De forsto ikke at Han i henhold til det profetiske ord måtte lide og dø før Han kunne tre inn i sin herlighet. Så kom Herren Jesus selv nær og, uten å bli gjenkjent, forklarte dette for dem ut fra Skriftene, inntil de forsto, trodde og gledet seg.

«Og de sa til hverandre: BRANT IKKE VÅRE HJERTER I OSS MENS HAN TALTE MED OSS PÅ VEIEN OG MENS HAN ÅPNET SKRIFTENE FOR OSS?» (Luk. 24:32).

Å studere Bibelen dispensasjonelt kan virke forvirrende i begynnelsen, men det fjerner faktisk forvirring, forklarer vanskelige problemer, forener tilsynelatende motsetninger og gir kraft til troendes tjeneste.

Hvis jeg skulle gå inn i et moderne postkontor i USA, ville alt sikkert virke veldig forvirrende for meg. Men det ville være en feil å foreslå å stable alle posten pent i ett hjørne og dele den ut vilkårlig til alle som kommer, slik noen ville gjøre med Bibelen. Postansatte må «dele rett» posten slik at hver person mottar det som er adressert til ham. Det som kan virke som forvirring for nybegynneren, er egentlig en forenkling av arbeidet med å få hver persons private post til ham.

Det er innrømmet at i Bibelen er selv det som var adressert til de i andre dispensasjoner gitt til oss for vår læring og nytte, men vi må ikke forveksle dette med vår egen private post eller gjøre feilen å utføre instruksjoner som spesielt var ment for andre.

Mens jeg leser post adressert personlig til meg, kan en venn gi meg, for min interesse eller informasjon, post adressert til ham. Hans post og min kan vise seg å være både informativ og nyttig, men jeg må fortsatt være forsiktig med å ikke forveksle de to, forvente å motta ting som er lovet ham eller utføre instruksjoner adressert til ham.

Slik er hele Bibelen for oss, men den er ikke alt skrevet til oss eller om oss, og hvis vi virkelig skal forstå og glede oss over den; hvis vi virkelig skal vite hvordan vi skal bruke den effektivt i tjeneste for Kristus, må vi alltid være nøye med å merke oss hvem som snakker til hvem, om hva og når og hvorfor.

Kapittel I
PRINSIPPER OG
DISPENSASJONER AV GUD

En av de første leksjonene bibelstudenten bør lære, er forskjellen mellom Guds prinsipper og dispensasjoner.

Motstanderne av dispensasjonalisme har ofte anklaget oss for å lære, for eksempel, at under Det gamle testamentet ble mennesker frelst ved lovens gjerninger, mens de i dag blir frelst av nåde gjennom tro.

Denne anklagen er i det minste misvisende, for ingen tenkende dispensasjonalist ville lære at lovens gjerninger i seg selv noen gang kunne frelse, eller til og med bidra til å frelse, noen.

Vi forstår klart at «ved lovens gjerninger blir intet kjød rettferdiggjort for Ham; for ved loven kommer erkjennelsen av synd» (Rom.3:20). Vi antar heller ikke at de seremonielle lovgjerningene hadde noen grunnleggende kraft til å frelse. Vi har ikke glemt at Skriften også lærer at «det er ikke mulig at blod av okser og bukker kan ta bort synder» (Hebr. 10:4).

Vi har ingen illusjoner om menneskets totale manglende evne til å behage Gud gjennom gjerninger som sådan i noen tidsalder. Mennesket har alltid blitt frelst vesentlig ved Guds nåde, gjennom tro. Det kunne ikke være noen annen måte å bli frelst på. Dette er et fast prinsipp som Hebreerne 11 bærer rikelig vitnesbyrd om, og det burde være selvinnlysende for dem som aksepterer menneskets totale fordervelse og Guds uendelige hellighet som fakta.

Men dette endrer ikke det faktum at Guds omgang med mennesker og de uttalte betingelsene for antakelse hos Ham har endret seg igjen og igjen gjennom tidene, og at troen på Ham derfor ville bli uttrykt på forskjellige måter. Hebreerne 11 bærer også et tydelig vitnesbyrd om dette faktum.

Tro ville med sikkerhet nærme seg Gud på Guds måte til enhver tid, og å søke å oppnå godkjenning hos Ham på noen annen måte ville selvfølgelig være vantro og selvvilje. Dermed, selv om gjerninger aldri gjorde eller kunne frelse som sådan, gjorde de en gang det som uttrykk for tro.

GUDS PRINSIPPER

Et prinsipp, slik vi har brukt ordet ovenfor, er en fast regel for moral eller oppførsel. Vi respekterer mennesker med prinsipper; mennesker som står for det rette, uansett kostnad.

Gud, selvfølgelig, har de aller høyeste prinsipper og avviker aldri fra dem. Han har alltid hatet synd og vil alltid gjøre det. Synd har alltid vært og vil alltid være i strid med Hans hellige natur. I ingen tidsalder har dette vært mindre sant enn i noen annen. På samme måte har Gud alltid gledet seg i rettferdighet, barmhjertighet og kjærlighet, og Han har aldri og vil aldri avvike det minste fra disse prinsippene.

Prinsippet om lov eller rettferdighet, for eksempel, har forblitt uforandret gjennom tidene. Uansett hvilken dispensasjon, når urett blir gjort, blir Guds rettferdighet krenket. Dette kan enkelt demonstreres ved tre skriftlige eksempler:

Kain levde før lovens dispensasjon som kom ved Moses. Kain drepte sin bror Abel. Var dette rett eller galt? Kom han i trøbbel på grunn av det? Det gjorde han, selv om den skrevne loven ennå ikke var gitt.

David levde under loven av Moses. Han begikk også mord. Var dette rett eller galt? Galt, selvfølgelig, og han kom også i trøbbel på grunn av det.

Du og jeg lever etter loven, under nådens dispensasjon. La oss si at vi skulle begå et mord, ville det være rett eller galt? Ville vi komme i trøbbel på grunn av det – med Gud? Ville det faktum at Kristus bar våre synder på Golgata, gjøre mord noe mer rett? Ville Gud betrakte det som mindre syndig fordi det skjedde under nådens dispensasjon?

Du sier, i tilfellet med den sanne troende i dag, ville den fulle juridiske straffen for synden fortsatt ha blitt båret av Kristus, og selv om David ikke visste det, ble også han tilgitt på dette grunnlaget. Men beviser ikke selve det faktum at Davids synder og våre ble betalt for, snarere enn oversett, at prinsippene om lov og rettferdighet forblir faste?

Prinsippet om nåde er like uforanderlig. Dette kan enkelt demonstreres ved ett skriftsted: Rom. 4:1-6:

Abraham levde før lovens dispensasjon. Hvordan ble han rettferdiggjort? «Abraham trodde Gud, og det ble regnet ham til rettferdighet» (Rom. 4:3).

David levde under loven. Hvordan ble han rettferdiggjort? «David omtaler også den salighet som det menneske har som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger» (Rom. 4:6).

Du og jeg lever etter loven, under nådens dispensasjon. Hvordan blir vi rettferdiggjort? «Men den som ikke har gjerninger, men tror på Ham som rettferdiggjør den ugudelige, hans tro blir regnet ham til rettferdighet» (Rom. 4:5).

Nå, i tilfellene med Abraham og David, ble gjerninger krevd for frelse, mens i vårt tilfelle er gjerninger for frelse uttrykkelig forbudt; likevel er det klart fra skriftstedene ovenfor at Abraham, David og vi alle ble frelst vesentlig ved nåde gjennom tro, og at gjerninger som sådan aldri har hatt noen frelsende verdi.

GUDS DISPENSASJONER
HVA ER EN DISPENSASJON?

Mens Guds prinsipper har å gjøre med Hans karakter, Hans natur, handler Guds dispensasjoner om Hans omgang med dem som er under Ham, spesielt med mennesket.

Mange mennesker har blitt skremt bort fra dispensasjonalisme på grunn av ordets lengde, spesielt siden noen som søker å dele Ordet rett har blitt kalt ultradispensasjonalister! Roten til dette lange ordet har imidlertid en veldig enkel betydning, for ordet dispensere betyr ganske enkelt å dele ut. Ordet dispensasjon betyr da handlingen av å dispensere eller dele ut, eller det som blir dispensert eller delt ut. Det finnes for eksempel medisinske dispenserer hvor medisiner deles ut til de fattige. Noen ganger blir disse dispensasjonene gjennomført på en bestemt dag hver uke. Nå kan en slik medisinsk dispensasjon ta hele tolv timer hver uke, men det følger ikke av dette at en dispensasjon er en periode på tolv timer! Likevel er det noen som, når de tenker på dispensasjoner, ikke kan tenke på noe annet enn tidsperioder! Faktisk definerte en av de største bibellærerne fra forrige generasjon en dispensasjon som følger: «En dispensasjon er en tidsperiode der mennesket blir testet i forhold til lydighet mot en spesifikk åpenbaring av Guds vilje.»

Dette er feil, for en dispensasjon er ikke en tidsperiode, men handlingen av å dele ut eller det som blir delt ut. Bibellæreren ovenfor mente sannsynligvis at en dispensasjon dekker en tidsperiode.

Ordet dispensasjon er ikke bare et teologisk begrep. Det brukes mange ganger i Bibelen, selv om det ikke alltid oversettes slik. I Ef. 3:2 skriver Paulus for eksempel om «husholdningen med den Guds nåde som er gitt meg for dere.» Akkurat som lovens dispensasjon ble gitt til Moses (Joh.1:17), ble nådens dispensasjon gitt til Paulus.

Den organiske betydningen av det opprinnelige ordet for dispensasjon (oikonomia) er hus forvaltning, selv om bruken av ordet samsvarer nært med det engelske ordet dispensasjon.

Noen ganger blir dette ordet oversatt som forvaltning i den autoriserte versjonen. Dette er interessant fordi ordet forvalter (oikonomos), i stedet for å bety tjener, slik noen har antatt, betyr hus forvalter. Forvalteren var hoved tjeneren, den som hadde ansvaret for husholdningens ledelse.

Han var utpekt til å forvalte sin Herres eiendommer og husholdningens *2* oppgaver.

Slik leser vi i Lukas 12:42:

«Og Herren sa: «Hvem er da den trofaste og kloke forvalter, som hans herre vil sette over sin husstand, for å gi dem deres matporsjon i rette tid?»

I Lukas 16:1-2, hvor ordene oikonomos og oikonomia igjen er oversatt til forvalter og forvaltning, har vi samme idé:

«HAN sa også til Sine disipler: «Det var en rik mann som hadde en forvalter, og denne forvalteren ble anklaget for å ha sløst bort hans formue.
Så kalte han ham til seg og sa til ham: Hva er det jeg hører om deg? Avlegg regnskap for din forvaltning, for du kan ikke lenger være forvalter.»

I 1.Kor.9:16-17 er dette samme ordet igjen oversatt som dispensasjon, men det formidler nok en gang samme idé:

«For selv om jeg forkynner evangeliet, har jeg ingenting å rose meg av, for **det er en tvang som ligger på meg;** ja, ve meg om jeg ikke forkynner evangeliet!
For hvis jeg gjør dette av fri vilje, får jeg lønn; men hvis dette er mot min vilje, **er evangeliets frelseshusholdning blitt overgitt til meg**. ([MÅ jeg gjøre det, for] EN DISPENSASJON AV EVANGELIET ER BETRODD MEG.)

Merk at i hvert av disse tilfellene er ansvars idéen involvert. Det var «en tro og klok forvalter» Herren søkte å sette over sitt hushold. Den rike mannen avskjediget sin forvalter fordi han hadde sløst bort hans eiendom. Nødvendighet, eller ansvar, ble lagt på Paulus fordi «en dispensasjon av evangeliet» var betrodd ham.

En av de klareste avsnittene i denne sammenhengen finnes i 1.Kor.4:1-2, hvor apostelen Paulus sier:

«SÅ la da enhver se på oss som Kristi ministere og forvaltere [DISPENSERE] **av Guds mysterier. Dessuten kreves det av forvaltere at de må bli funnet å være trofaste.»**

2 Eleazar og Josef var slike forvaltere (1. Mos. 15:2, 24:2, 39:4).

La oss tydelig feste betydningen av ordet dispensasjon i våre sinn. Når vi forstår at en dispensasjon innebærer ansvar, snarere enn bare å betegne en tidsperiode, vil vi, hvis vi oppriktig ønsker å være i Guds vilje, søke å forstå klart og utføre trofast den nådens dispensasjon som er betrodd oss.

ENDRINGER I GUDS DISPENSASJONER

Det må være åpenbart for den mest overfladiske leser av Skriftene at en stor forandring i Guds omgang med mennesket fant sted ved syndefallet. Før dette hadde Adam og Eva nytt uavbrutt fellesskap med Gud, boende i salig uskyld i den vakre Edens hage.

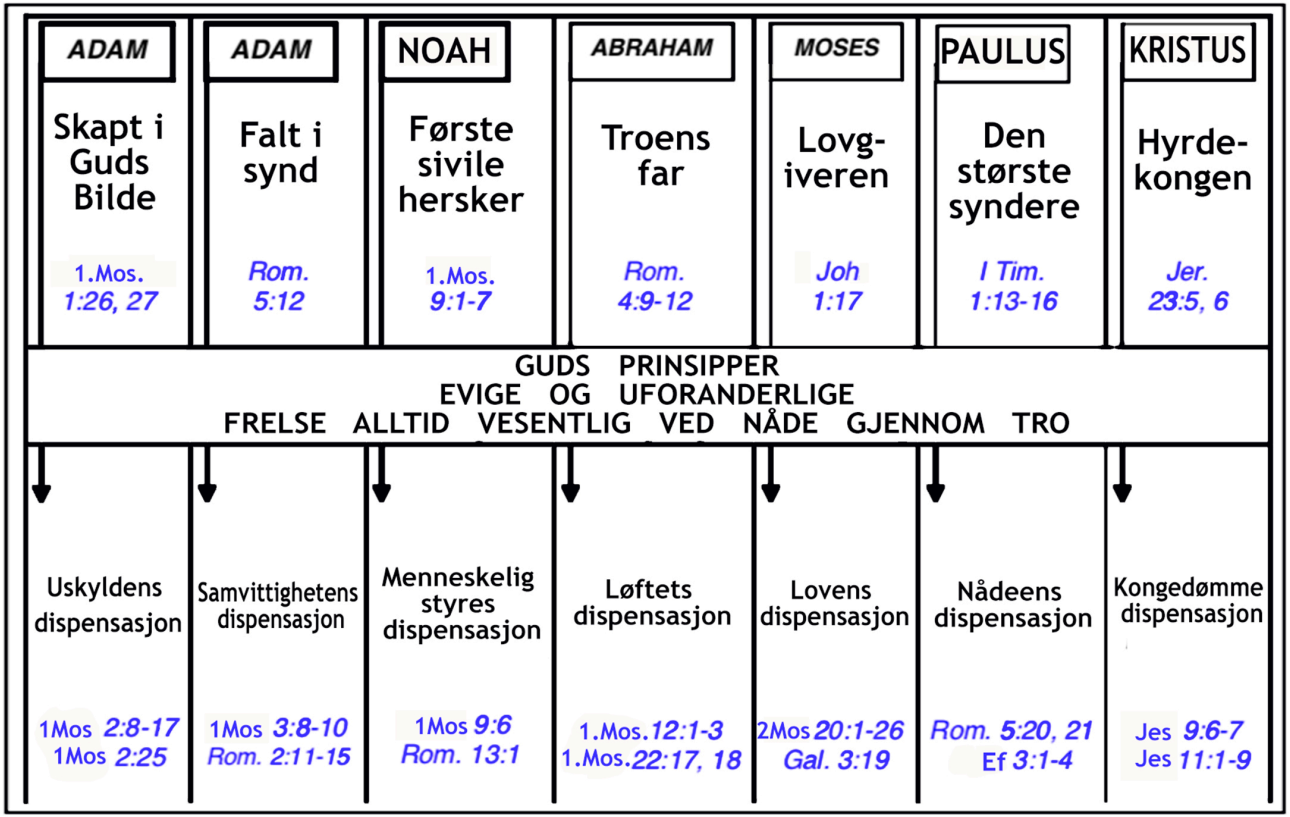
Men nå var alt forandret. Synd hadde forårsaket en separasjon fra Gud. Adam og Eva ble drevet ut av hagen. En følelse av skyld kom over dem, noe som fra da av skulle spille en stor rolle i deres handlinger. Nå, skamfulle over å vise seg for Gud som de var, måtte de kle seg. Adam måtte tjene til livets opphold for seg selv og sin familie ved hardt arbeid, og Eva skulle føde barn i smerte. Verst av alt, synden hadde kommet inn i verden, og døden ved synden. Alt dette innebar selvfølgelig en forandring i menneskets ansvar overfor Gud og andre.

Fra dette punktet endret Guds omgang med menneskene seg gang på gang. Menneskelig styre ble innført etter flommen, med Noah (1.Mos.9:6), løftets dispensasjon begynte med Abram (1.Mos.12:1-3), «loven ble gitt ved Moses» (Joh.1:17), «nåde og sannhet kom ved Jesus Kristus» (Joh.1:17) og ble utdelt av Paulus, den største (den første, sjefen), av syndere frelst av nåde (Ef. 3:1-3).

Ovennevnte er noen av de mest fremtredende dispensasjonelle endringene til dags dato, men disse kan under inndeles, og det er fortsatt flere som kommer.

Dermed, mens Guds prinsipper aldri endres, endrer Hans dispensasjoner, Hans omgang med mennesker, seg fra tid til annen. Dette inkluderer til og med vilkårene for aksept hos Gud. I begynnelsen ble blod ofre krevd (1.Mos.4:3-5, Hebr.11:4); senere ble omskjærelse lagt til (1.Mos.17:14); deretter ble lydighet mot hele den mosaiske loven krevd (2.Mos.19:5, 6, Rom.10:5); så kom «omvendelsens dåp til syndenes forlatelse» (Mark. 1:4, Apg. 2:38), og i dag er det:

«**Men den som ikke har gjerninger, men tror på Ham som rettferdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet som rettferdighet,**» (Rom. 4:5).

ADAM
Skapt i Guds Bilde
1.Mos. 1:26, 27
ADAM
Falt i synd
Rom. 5:12
NOAH
Første sivile hersker
1.Mos. 9:1-7
ABRAHAM
Troens far
Rom. 4:9-12
MOSES
Lovg-iveren
Joh 1:17
PAULUS
Den største syndere
I Tim. 1:13-16
KRISTUS
Hyrde-kongen
Jer. 23:5, 6
GUDS PRINSIPPER
EVIGE OG UFORANDERLIGE
FRELSE ALLTID VESENTLIG VED NÅDE GJENNOM TRO
Uskyldens dispensasjon
1Mos 2:8-17
1Mos 2:25
Samvittighetens dispensasjon
1Mos 3:8-10
Rom. 2:11-15
Menneskelig styres dispensasjon
1Mos 9:6
Rom. 13:1
Løftets dispensasjon
1.Mos.12:1-3
1.Mos.22:17, 18
Lovens dispensasjon
2Mos 20:1-26
Gal. 3:19
Nådeens dispensasjon
Rom. 5:20, 21
Ef 3:1-4
Kongedømme dispensasjon
Jes 9:6-7
Jes 11:1-9

Dette diagrammet er ikke ment å nevne avslutningen av noen dispensasjon, men heller endringene eller fremskrittene i Guds omgang med mennesker, for noen av dispensasjonene har ennå ikke avsluttet. For eksempel: Mens kallet til Abraham innledet løftets dispensasjon, avsluttet det ikke den foregående dispensasjonen, for menneskelig styre er fortsatt i kraft i dag.

Merk nøye at selv om Gud i dag nekter gjerninger for frelse, krevde Han dem under andre dispensasjoner. Dette var ikke, som vi har forklart, fordi gjerninger i seg selv noen gang kunne frelse, men fordi de var det nødvendige uttrykket for tro når det ble krevd.

Tradisjonelt har det vært hevdet at mennesker alltid har blitt frelst gjennom tro på Kristi utgytte blod; at til og med de som levde før korset måtte se fremover i tro til døden av en kommende Kristus for frelse.

Det er på høy tid at denne falske forestillingen, så dypt rotfestet i selv oppriktige troendes sinn, blir knust, for den har ikke en eneste linje med skriftlig støtte.

La oss ikke bli misforstått. Det er sant at alle hellige fra tidligere tider ble frelst gjennom fortjenesten av Kristi utgytte blod, men ikke gjennom deres tro på det utgytte blodet. De fra tidligere tider ble forventet å tro bare på det Gud til da hadde åpenbart, eller hva Han hadde åpenbart for dem. Med andre ord, de ble frelst ganske enkelt fordi de stolte på Gud og trodde på det Han sa. Den fullstendige frelsesplanen har siden blitt avdekket, men Skriften gjør det krystallklart at disse troende ble frelst uten engang å forstå at Kristus skulle dø for dem.

1Pet.1:10-11 alene gjør dette klart:

«Om **denne frelsen** har profetene forhørt seg om og gransket grundig, **de som profeterte om den nåde som skulle komme til dere,**

idet de gransket etter hvilken eller hva slags tid Kristi Ånd, som var i dem, **viste til da Han på forhånd vitnet om Kristi lidelser og herligheten som skulle følge deretter.**»

Merk vel, de søkte ikke bare angående «tidens karakter,» dvs. karakteren til tidene, hvor disse tingene skulle finne sted. De søkte og undersøkte nøye for å oppdage «HVA ... Ånden ... mente,» dvs. hva Han mente, «da Han på forhånd vitnet om Kristi lidelser og herligheten som skulle følge deretter.» Og det neste verset forklarer at Gud åpenbarte for dem at de tjente, ikke for seg selv, men for dem i en fremtidig tid.

Kan noe være klarere enn dette: at de ikke engang forsto hva Ånden mente da Han forutsa Kristi lidelser? Hvordan kunne de da ha blitt frelst gjennom tro på Hans utgytte blod?

En forarget motstander av dispensasjonalisme spurte oss en gang: «Mener du å fortelle oss at Moses befalte byggingen av tabernaklet med sin port og forheng, sitt kobber alter og tvettekar, sitt skuebrødsbord, sin gylne lysestake og røkelsesalter, sin paktens ark og nådestolen, og ikke fortalte dem at alt dette var typer på Kristus og Hans fullbrakte verk?»

Vårt svar var enkelt: «Hva sier Skriften?» Er det noe hint overhodet om at Moses fortalte dem at disse tingene pekte på Kristus, eller at han selv hadde noen anelse om dette? Vi vet nå at disse tingene var typiske for Kristus og Hans forløsningsverk, og vi gleder oss over å se at Gud hele tiden hadde dette i tankene; at korset verken var en ulykke eller en ettertanke, men denne åpenbaringen er påfallende fraværende fra Det gamle testamentes beretning.

Det finnes ingen antydning til at Moses visste, langt mindre lærte, at disse tingene var typiske for Kristus. *3*

Hvis det er sant at Moses og profetene visste og forsto om Kristi kommende død og måtte stole på Hans utgytte blod for frelse, ville ikke dette også være sant for de tolv apostlene? Likevel hadde de arbeidet sammen med Kristus selv i en betydelig periode, og forkynte kongedømmets evangelium, før Han i det hele tatt begynte å fortelle dem at Han måtte lide og dø. Og da Han faktisk fortalte dem dette, irettesatte Peter Ham for Hans «Og da Han faktisk fortalte dem dette, irettesatte Peter Ham for Hans «nedslående» holdning» holdning!

Matt. 16:21-22: 21 «Fra den tid begynte Jesus å forklare for Sine disipler at Han må dra til Jerusalem, og lide mye av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde, og bli drept og stå opp igjen på den tredje dag.
Da tok Peter Ham til side og begynte å irettesette Ham og sa: «Gud bevare Deg, Herre; dette skal aldri skje Deg!»

*3 Noen ganger antar man fra 5.Mos.18:15-19 at Moses må ha visst en god del om den kommende Forløseren, men dette er å lese ting inn i Skriften. Det er ingenting her om en Forløser.
Dette avsnittet sier bare at Gud ville reise opp en profet for Israel, som de skulle høre på, ellers ville de lide konsekvensene. Skal det antas fra dette at Moses lærte sitt folk å stole på Kristi fremtidige død for frelse? Og hvis de profetene som senere forutsa Kristi død ikke fikk lov til å forstå sine egne og hverandres forutsigelser, skal vi da anta at Moses forsto mer enn det som ble åpenbart for dem? La oss være forsiktige med å anta at de gamle testamentets hellige "må ha forstått" disse tingene, og alltid spørre: "Hva sier Skriften?"*

Senere, da Han igjen fortalte dem at disse tingene måtte skje, forutsagt av profetene, hadde de ikke den minste anelse om hva Han snakket om. Dette faktum understrekes for oss med en trefoldig betoning i Lukas 18:34:

1. «DEN DE FORSTOD INGENTING AV DETTE;»

2. «DETTE ORD VAR SKJULT FOR DEM,»

3. «OG DE SKJØNTE HELLER IKKE DET SOM BLE SAGT.»

På dette tidspunktet hadde de vært sammen med Kristus, forkynt kongedømmets evangelium og utført mirakler i minst to år, likevel visste de ikke engang at Han skulle lide og dø. Betyr dette at ingen av dem var frelst? Slett ikke. Det bekrefter bare det Peter sier om at profetene gransket og undersøkte nøye hva Ånden, som talte gjennom dem, mente da Han forutsa Kristi lidelser og den herlighet som skulle følge.

Det kan overraske noen av våre lesere å oppdage at selv etter oppstandelsen, på pinsedagen, så ikke Peter selv i Kristi død det vi ser i dag. Han visste nå selvfølgelig om korsfestelsen, som et historisk faktum, men han baserte ikke noe frelsestilbud på det. Faktisk klandret han Israel for det, og da hans tilhørere ble overbevist om sine synder og spurte hva de skulle gjøre, svarte han:

«Da sa Peter til dem: «Omvend dere, og bli døpt hver og en av dere i Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse; og dere skal motta Den Hellige Ånds gave.»
(Apg. 2:38).

Var dette fordi han var ute av Guds vilje eller blindet av vantro? Nei; han var «fylt av Den Hellige Ånd» (Apg. 2:4). Det var rett og slett fordi «den rette tid» ennå ikke hadde kommet for å gjøre disse tingene kjent.

Dette bringer oss igjen til viktigheten av å anerkjenne Paulus' særskilte tjeneste.
Det er ikke før Paulus at vi har det som med rette kalles «forkynnelsen av korset.»
Det er han som først sier:

«**Men nå er Guds rettferdighet blitt åpenbart uten loven, som også loven og profetene vitner om**,

nemlig Guds rettferdighet som kommer ved Jesu Kristi tro, til alle og over alle dem som tror. For det er ingen forskjell;

for alle har syndet og kommer til kort når det gjelder Guds herlighet,

og **de blir rettferdiggjort vederlagsfritt av Hans nåde, ved forløsningen som er i Kristus Jesus,**

«Ham har Gud stilt fram for å være en soning ved troen på Hans blod, for å kunngjøre Sin rettferdighet angående forlatelse for de syndene som var gjort tidligere, *4* ved Guds overbærenhet,

og jeg sier igjen: For å kunngjøre Sin rettferdighet i den nåværende tiden, så Han kunne være rettferdig og gjøre den rettferdig som tror på Jesus.

Rom.3:21-26;

Dette er hva apostelen Paulus mente med

«... **for den tro som senere skulle bli åpenbart.**» (Gal. 3:23).

«Han som gav seg selv som en løsepenge for alle, **for å bli vitnet om i rett tid**,

for dette er jeg ordinert til å være forkynner og apostel — jeg taler sannheten i Kristus og lyver ikke — en lærer for folkeslagene i tro og sannhet.

(1Tim. 2:6-7).

Men dette vil bli diskutert videre i en senere leksjon. Alt vi søker å etablere her, er faktumet om progressiv åpenbaring og den fullstendige ubibelskheten av tradisjonen om at de som levde før Kristus ble frelst ved å se fremover i tro til Hans fullbrakte verk.

Dette er ikke bare etablert på en negativ måte i Skriftene; det er også etablert på en positiv måte. Det er ikke bare gjort klart at de hellige fra tidligere tider ikke forsto Kristi død, men i mange tilfeller blir vi fortalt nøyaktig hva de visste og trodde for å finne godkjenning hos Gud.

Vi har uttalt at Hebreerne 11 gjør det klart at frelse alltid har vært belønningen for tro. Det er noe konstant som går gjennom hele kapittelet: «Ved tro ... Ved tro ... Ved tro.» Ved introduksjonen til den lange listen over trosgjerninger utført av enkeltpersoner, leser vi at «Ved den [troen] fikk de gamle godt vitnesbyrd» og at «uten tro er det umulig å behage [Gud]» og hele den lange listen avsluttes med uttalelsen: «Disse alle ... fikk godt vitnesbyrd gjennom tro» (Vers 2,6,39).

Men det er også variabler i Hebreerne 11, for i nesten hvert tilfelle trodde disse trosheltene på noen forskjellige åpenbaringer fra Gud og uttrykte sin tro på forskjellige måter. Men ingen steder i denne listen over hellige leser vi om noen som ble frelst ved tro på døden til en kommende Kristus. Det er vi som nå vet at de ble frelst gjennom Kristi død. –

4 dvs. "overtrampene som var under den første pakt" (Hebr. 9:15).

Og når Kristus blir forkynt for oss, viser vi vår tro ved å opphøre med våre gjerninger og med ydmyk takk ta imot det Han har gjort for oss.
I Hebreerne 11:4 blir vi fortalt nøyaktig hvordan Abel oppnådde guddommelig vitnesbyrd om at han var rettferdig:

«**Ved tro bar Abel fram for Gud et mye bedre slaktoffer enn Kain, ved den fikk han det vitnesbyrd at han var rettferdig, for Gud vitnet om hans gaver;** og ved den taler han ennå etter sin død.»

Dette stemmer med beretningen i 1.Mosebok 4:4-5:

«Abel kom også med det førstefødte av sitt småfe og av fettet på dem. **Og HERREN aktet på Abel og hans offergave.**
Men Han aktet ikke på Kain og hans offergave. Og Kain ble meget vred, og slo blikket ned.»

Det er ikke et ord her om tro på Kristi død. Abel fikk vitnesbyrd om at han var rettferdig fordi han brakte det påkrevde offeret, og Gud vitnet, ikke om hans tro på Kristus, men om hans gaver.

I Hebreerne 11:7 blir vi videre fortalt nøyaktig hvordan Noah ble en arving til «rettferdigheten som er av tro.»

«**Ved tro bygget Noah**, drevet av frykt, en ark til frelse for sitt hus, da han var blitt advart av Gud om det som ennå ikke var sett, og **ved den fordømte han verden og ble arving til den rettferdighet som er av tro.**»

Kan noe være klarere enn dette? Hvordan ble Noah en arving til rettferdigheten som er av tro? Ved å stole på døden til en kommende Kristus? Nei, ved å tro på det Gud hadde sagt om flommen, og bygge en ark.

Og slik fortsetter det nedover i kapitlet. Hver av disse eldste fikk et godt vitnesbyrd fordi de trodde på Guds ord til dem.

Hva med Abraham, Guds store eksempel på tro? Hvordan ble han rettferdiggjort?

«For hva sier Skriften? «**Abraham trodde Gud, og det ble tilregnet ham som rettferdighet.**» (Rom. 4:3).

Men hva hadde Gud sagt som Abraham trodde? Hadde Gud fortalt ham om en kommende Kristus som skulle dø på et kors for ham? Les beretningen og se, for dette avsnitte i Romerne er sitert fra 1.Mosebok 15:5-6:

«Så førte Han [Herren] utenfor og sa: «Se nå mot himmelen og tell stjernene, om du er i stand til å telle dem.» Og Han sa til ham: «Så tallrike skal dine etterkommere bli.»

Og **han trodde på HERREN, og Han tilregnet ham det som rettferdighet.**»

Igjen spør vi: Kan noe være klarere enn dette? Er det ett ord her om Kristi død? Slett ikke. Gud lovet simpelthen å mangfoldiggjøre Abrahams ætt, og Abraham trodde på Gud og stolte på at Han ville holde sitt ord. Det var denne enkle troen på Gud som Gud regnet ham til rettferdighet. Vi vet nå at det var på grunnlag av Kristi kommende død at Gud rettferdig kunne gjøre dette, men det var ennå ikke åpenbart for Abraham.

Senere ga Gud loven og krevde fullkommen lydighet for aksept hos Ham (2.Mos. 19:5-6, Rom.10:5). Han visste selvfølgelig at intet menneske kunne holde den fullkomment, men Han visste også at sanne troende ville oppriktig søke å holde den, og Han ville ære deres tro på Ham. Dessuten hadde Han Kristus i tankene til å betale straffen for en brutt lov slik at Hans rettferdighet kunne bli tilregnet dem som hadde tatt Hans ord på alvor.

At Han hele tiden hadde frelsesplanen i tankene, er hentydet til ved at Han lot dem legge paktens lov i en kiste *5* og møtte dem, gjennom deres ypperstеprest, ved nådestolen som var besprengt med blod, men Han forklarte ikke betydningen av alt dette for dem. Han måtte først historisk demonstrere menneskets totale manglende evne til å holde Guds hellige lov.

Vi vet for eksempel at David egentlig ble frelst av Guds nåde, ikke ved sine egne svake gjerninger, men anta at han hadde proklamert frelse «uten loven» eller, som Paulus, hadde sagt: «La derfor ingen dømme dere for mat eller drikke, eller i forbindelse med en høytidsdag, ny måne eller sabbatsdager» (Kol. 2:16)!
Han ville snart ha blitt tvunget til å fratre sin trone og ville ha blitt henrettet for å forakte Guds skrevne lov.

Igjen blir vi fortalt nøyaktig hvordan døperen Johannes' tilhørere fikk syndenes forlatelse. Var det ved tro på Kristi død, som på dette tidspunktet allerede hadde vist seg på scenen? Les Skriftene og se:

«Johannes døpte i ødemarken og **forkynte omvendelsens dåp til syndenes forlatelse** (Mark.1:4).

5 Paktens ark var egentlig paktens kiste. Det opprinnelige ordet er oversatt til "kiste" i noen tilfeller. 1Mos.50:26;

Hvis disse ordene ikke betyr det de sier, tjener ikke Skriftene noe formål som en åpenbaring fra Gud til mennesket.

Anta at mens Johannes forkynte omvendelsens dåp til syndenes forlatelse, hadde en israelitt reist seg og sagt: «Den som ikke har gjerninger, men tror på Ham som rettferdiggjør den ugudelige, hans tro blir regnet til rettferdighet» (Rom. 4:5)!
Han ville ha blitt tatt ut og steinet i henhold til loven.

Ja, og på den positive siden blir vi til og med fortalt hvordan de 3.000 på pinsedagen fikk syndenes forlatelse:

«Nå, da de hørte dette, stakk det dem i hjertet, og de sa til Peter og til de andre apostlene: Menn og brødre, hva skal vi gjøre?»

«Da sa Peter til dem . . .»

Hva sa han? Merk det nøye. Sa han: «Kristus døde for deres synder. Stol bare på Ham, og evig liv er deres»? Det gjorde han ikke. Hele Peters pinsetale vil bli gransket forgjeves for en slik uttalelse. Faktisk var Peters tilhørere blitt overbevist fordi han hadde anklaget dem for skyld i Kristi død. Og da de spurte hva de måtte gjøre, svarte Peter:

«Da de hørte dette, stakk det dem i hjertet, og de sa til Peter og de andre apostlene: «Menn og brødre, hva skal vi gjøre?»

«Da sa Peter til dem: «**Omvend dere, og bli døpt hver og en av dere i Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse; og dere skal motta Den Hellige Ånds gave.**»
(Apg. 2:37-38).

Dette var i full overensstemmelse med kravene i den såkalte «store misjons-befalingen,» som dagens menighet i halvhjertet grad prøver å gjennomføre:

«Og Han sa til dem: «Gå ut i hele verden og forkynn evangeliet for alle skapninger.

«**Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den som ikke tror, skal bli fordømt**. (Mark. 16:15-16).

Vi er klar over at noen, for å opprettholde sine egne dåpsteorier, har tolket dette til å bety: «Den som tror og er frelst, bør bli døpt,» ...

6 Hadde Johannes forstått alt det vi nå ser i hans inspirerte uttalelse i Johannes 1:29, ville hele hans budskap ha vært annerledes, men tiden for dette hadde ennå ikke kommet.
7 Her forutser mange åpenbaring. De antar at de elleve ble sendt ut for å forkynne «Guds nådes evangelium,» som ikke engang er nevnt før vi kommer til Paulus.
8 Om døpt eller ikke.

... uavhengig av om de blir døpt eller ikke, men en slik fordreining av Skriftens klare ord kan ikke annet enn å mishage Gud og forvrenge vår forståelse av Hans plan.

På den positive siden, så vel som på den negative, må vi igjen vente på Paulus' fremtreden før vi lærer om «Guds nådes evangelium» (Apg. 20:24), «Guds nådes husholdning» (Ef. 3:1,2) og «forkynnelsen av korset,» dvs. som gode nyheter som skal aksepteres ved tro til frelse (1.Kor.1:18,23, Gal. 6:14, Rom. 3:25,26).

Det er derfor tydelig at de hellige fra tidligere tider ikke alle ble frelst ved å tro på de samme tingene, for Gud åpenbarte ikke de samme tingene for dem alle. Faktisk ble til og med de uttalte vilkårene for frelse endret fra tid til annen.

FORUTSAGT ÅPENBARING

Det er et av de første prinsippene for solid bibeltolkning at man ikke skal forutsi åpenbaring, men hvor mange gjør dette ubevisst! De leser Det gamle testamentet og evangelieberetningene som om de hellige på den tiden måtte ha forstått alt om Kristi død slik den er presentert i Romerne, Galaterne og Efeserne!

Tenk et øyeblikk: Hadde Abel forstått om Kristi død for synd, ville et blodoffer ha vært påkrevd av ham? Burde han ikke, i et slikt tilfelle, ha hvilt i den fullstendige forløsningen som skulle bli utført av Kristus? Ville ikke det å bringe et blodoffer, i et slikt tilfelle, ha antydet vantro snarere enn tro?

Nå som Kristi død har blitt forkynt til frelse, befaler Gud oss da å ofre dyr i offer? Anta at vi skulle ofre slike offer bare som et symbol på Hans død, for å hjelpe oss å tilbe Ham bedre, ville det da være bare unødvendig, eller ville det være galt?
I lys av Paulus' brev ville det selvfølgelig være galt. *9* Likevel har mange en uklar idé om at de som levde før Kristus, ofret sine offer med full forståelse av at de billedlig forkynte Kristi død på Golgata.

Faktum er at disse typene ikke ble forstått før etter at antitypen hadde dukket opp. Vi gleder oss nå, når vi betrakter dem, over beviset på at Gud hele tiden hadde Golgata i tankene; at Kristi død ikke var en tilfeldighet eller en ettertanke.
Men Gud underviste i én leksjon om gangen: først skyggene, så substansen; først ofrene, så senere Kristus, det store, fullkomne Offeret.

9 Og i lys av Paulus' brev er det like galt å overholde noen seremoni som en gang ble krevd for frelse. Se Kol. 2:14,20.

HARMONIEN MELLOM PRINSIPPENE OG GUDS DISPENSASJONER

Men er ikke Guds prinsipper og dispensasjoner i konflikt? Slett ikke. Mennesker i alle tidsaldre har blitt frelst ved simpelthen å tro på Gud og nærme seg Ham på den måten Han har fastsatt. Når gjerninger ble krevd for frelse, frelste de ikke som sådan, men kun som det nødvendige uttrykket for tro. For de hellige i Det gamle testamentet utgjorde det å bringe de påkrevde ofrene osv. «troens lydighet.»
For oss utgjør det å hvile i Kristi fullbrakte verk for frelse «troens lydighet.»
Se Rom. 1:5, 6:17, 15:18, 16:26, Hebr. 5:9, 11:8.

Når Gud sier: «Offer et dyr som offer, så vil jeg akseptere deg,» hva vil troen gjøre? Troen vil selvfølgelig ofre et dyr som offer. Abel gjorde dette og ble akseptert, ikke fordi dyreblod kan ta bort synder, men fordi han nærmet seg Gud på Guds måte. Dette er «troens lydighet.»

I tilfellet med Kain har vi en klar antydning på at Gud ikke er fornøyd med bare gjerninger som sådan, for Kain brakte et mer attraktivt offer enn Abel, men ble avvist fordi han ikke brakte det offeret som Gud hadde krevd (1.Mos. 4:5).

Når Gud sier: «Bygg en ark, så vil jeg redde deg og dine fra flommen,» hva vil troen gjøre? Troen vil selvfølgelig bygge en ark. Og når Noah gjorde dette, viste han sin tro på Gud og «ble en arving til den rettferdighet som er av tro.»
Når Gud sier: «Hør nøye på min røst, og du skal være min,» hva vil troen gjøre? Troen vil oppriktig prøve å adlyde. Du sier: Men de kunne ikke adlyde perfekt, og ville derfor bli avvist av Gud. Vi svarer at vi allerede har bevist at gjerninger i seg selv ikke kan frelse. Det var bare ved at israelittene anerkjente loven som Guds ord til dem, og derfor forsøkte å adlyde den, at de ble frelst. Et slikt forsøk på å holde loven representerte «troens lydighet.»

Når Gud sier: «Omvend dere og bli døpt til syndenes forlatelse,» hva vil troen gjøre? Bare én ting: omvendelse og dåp. Vi vet at hav av vann ikke kan vaske bort én eneste synd, men da døperen Johannes og Peter forkynte omvendelse og dåp til syndenes forlatelse, ville ikke én av deres tilhørere ha tolket deres ord som: «Stol på Kristi død for frelse.» Faktisk, når Gud krevde vann dåp for frelse, var den eneste måten å vise troen på å bli døpt, og de som nektet å gjøre det ble fordømt for sin vantro:

«**Men fariseerne og de lov lærde forkastet Guds plan for seg selv, og de lot seg ikke døpe av ham.** (Luk.7:30).

Men når Gud nå sier: «**Men nå** er Guds rettferdighet blitt åpenbart uten loven er Åpenbart (Rom. 3:21); «Men den som ikke har gjerninger, men tror på Ham som rettferdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet som rettferdighet, (Rom. 4:5);

«og de blir rettferdiggjort vederlagsfritt av Hans nåde, ved forløsningen som er i Kristus Jesus,» (Rom. 3:24); «I Ham har vi forløsningen ved Hans blod, nemlig syndenes forlatelse, etter Hans nådes rikdom,» (Ef. 1:7); «frelste Han oss, ikke ved rettferdige gjerninger som vi har gjort, men etter Sin barmhjertighet, ved gjenfødelsens vask og fornyelsen ved Den Hellige Ånd» (Tit.3:5); «For av nåde er dere frelst, ved tro, og det er ikke av dere selv; det er Guds gave, ikke av gjerninger, for at ikke noen skulle rose seg.» (Ef. 2:8-9) - hva vil troen gjøre når Gud nå sier dette? Troen vil si: «Dette er det mest fantastiske tilbudet Gud noensinne har gitt til mennesket. Jeg kan ikke avslå det. Jeg vil stole på Kristus som min Frelser og ta imot frelsen som en gratis gave av Guds nåde.»

Så Guds dispensasjoner står på ingen måte i konflikt med Hans prinsipper, for de hellige i Det gamle testamentet, selv om de ble frelst instrumentalt *10*
ved gjerninger, ble frelst vesentlig ved nåde gjennom tro. «Men nå er Guds rettferdighet blitt åpenbart uten loven, som også loven og profetene vitner om,» (Rom. 3:21). «for å bli vitnet om i rett tid,» gjennom apostelen Paulus (1.Tim.2:6-7). «og jeg sier igjen: For å kunngjøre Sin rettferdighet i den nåværende tiden, så Han kunne være rettferdig og gjøre den rettferdig som tror på Jesus.» (Rom. 3:26). Derfor ville det i dag være vantro å bringe gjerninger til Gud for frelse.
En fremtredende motstander av disse sannhetene har argumentert for at sannhet er horisontal, ikke vertikal, dvs. at den går gjennom tidene uforandret og uforanderlig. Dette er sant. Sannhet er horisontal, men åpenbaringen av sannhet er vertikal, dvs. Gud har åpenbart sannhet til mennesket, ikke alt på en gang, men litt etter litt, historisk. Noah visste mer om Guds åpenbaring enn Adam, Abraham mer enn Noah, Moses mer enn Abraham, de tolv mer enn Moses, og Paulus mer enn de tolv.

10: Hvis jeg skrur en skrue inn i et stykke tre med en skrutrekker, er det skrutrekkeren som gjør jobben, eller er det jeg som gjør det? Skal vi si at vi hver gjorde en del av det? Nei. I en forstand gjorde skrutrekkeren alt, for jeg rørte ikke engang skruen under operasjonen. Men så var skrutrekkeren bare det instrumentet jeg brukte, så vesentlig sett var det jeg som gjorde alt.
Slik var det med frelsen før nådens dispensasjon ble innledet. Når Gud krevde vanndåp for syndenes forlatelse, for eksempel, kunne mennesker få syndenes forlatelse bare ved å underkaste seg dåpen. Dermed var det instrumentalt deres dåp som skaffet dem syndenes forlatelse, men vesentlig sett var det Gud som frelste dem ved nåde når Han så deres tro.

Det kan argumenteres for at troende i et slikt tilfelle hadde utøvet tro i sitt hjerte før de ble døpt, slik at dåpen ikke hadde noe med deres frelse å gjøre. Svaret er at de trodde at ved å bli døpt ville de bli akseptert, og derfor var de, i sitt hjerte, allerede døpt. Dette er svaret på problemer der det er umulig å oppfylle de angitte kravene.

Anta for eksempel at en mann, som utøvde sann tro, var på vei for å ofre et offer eller for å bli døpt, og på vei dit plutselig falt død om. Ville han ikke bli akseptert? Selvfølgelig ville han det; rett og slett fordi han kom i tro for å oppfylle kravet. Slik ble også røveren på korset frelst uten vanndåp i en tid da dåpen ble krevd for syndenes forlatelse, men hvem kan tvile på at han ville ha gledet seg over muligheten til å bli døpt hvis han ikke hadde vært spikret til et kors?

Dermed er også Guds prinsipper horisontale; de fortsetter uforandret gjennom alle tidsaldre. Men dispensasjonene er vertikale og følger hverandre etter hvert som Gud gir nye åpenbaringer til mennesket. *11* –

11 Se diagram på side 20. Dette emnet er videre diskutert i forfatterens hefte, Guds frelsesplan forklart.

SPØRSMÅL

1 Hva er en dispensasjon? 2. Hvilket annet ord (foruten dispensasjon) brukes noen ganger i den autoriserte versjonen for å oversette oikonomia? 3. Bevis med Skriften at den moralske loven ikke i seg selv kunne frelse fra synd. 4. Bevis med Skriften at den seremonielle loven ikke i seg selv kunne frelse fra synd. 5. I hvilken forstand frelste gjerninger en gang? 6. Ble menn fra tidligere dispensasjoner frelst ved Kristi død? 7. Ble dette forkynt for dem? 8. Ble de tilbudt frelse ved tro på en kommende Kristi død? 9. Bevis med Skriften at frelse ved Kristi blod, uavhengig av gjerninger, ikke ble forkynt i Det gamle testamente. 10. Tegn et diagram eller beskriv i geometriske termer forskjellen mellom sannhet og åpenbaringen av sannhet.
11. Forklar hvordan lovens dispensasjon ikke brøt Guds prinsipp om å frelse mennesker ved nåde gjennom tro. 12. Ville det være galt i dag å observere forskrifter som en gang ble krevd for frelse? 13. Ville det være galt å observere en forskrift som en gang ble krevd for frelse, hvis vi anerkjenner at den ikke har noen frelsende verdi?
14. Bevis dette med Skriften. 15. Hvilken uttalelse fra vår Herre om dåp har blitt endret av de fleste fundamentalister for å få den til å stemme overens med deres syn på dåp? 16. Gjennom hvem begynte Gud først å formidle sitt budskap og sin plan for i dag? 17. Bevis dette med Skriften. 18. Kunne noen person i Det gamle testamente, som nektet å bringe offer, bli frelst? 19. Kunne noen under døperen Johannes eller på pinsedagen, som nektet å bli døpt, bli frelst?
20. Gi skriftlige eksempler.

Kapittel II
PROFETI OG MYSTERIET
DEN VIKTIGSTE INNDELINGEN I BIBELEN

Antagelsen om at den viktigste inndelingen i Bibelen er den mellom Det gamle og Det nye testamente har ofte blitt uttrykt i påstanden: «Det gamle testamente er for jødene; Det nye testamente er for oss.»

Dette er imidlertid ganske feilaktig. Først og fremst er titlene Det gamle testamentet og Det nye testamentet ikke nøyaktige betegnelser på de to delene av Bibelen som de er ment å representere.

Lovens pakt (senere kalt den gamle pakt, eller testamentet) ble ikke inngått før 2500 år med menneskelig historie hadde gått. «Loven ble gitt ved Moses» (Joh.1:17), omkring 1500 år f.Kr., som nedskrevet i 2.Mosebok 19 og 20. Vi blir fortalt om denne perioden «fra Adam til Moses» at «det [var] ingen lov» (Rom.5:13-14), dvs. loven var ennå ikke gitt.

Dette betyr at det faktisk ikke finnes ett eneste ord fra Det gamle testamentet i 1.Mosebok. Israel framsto faktisk ikke engang som en nasjon før hennes befrielse fra Egypt, beskrevet i 2.Mosebok. Hvis derfor Det gamle testamentet er for jødene og Det nye testamentet for oss, hvem er da 1.Mosebok for?

Når det gjelder den nye pakt; denne ble ikke inngått før Kristi død.

«**Og av den grunn er han det nye testamentes mellommann, for at de kalte, da der er skjedd en død til gjenløsning fra de overtredelser som var begått under det første testamente, måtte motta løftet om den evige arv**.» (Hebr. 9:15).

Det var i skyggen av korset, mens vår Herre hadde fellesskap med sine disipler, at Han sa:

«**Likeså også begeret etter måltidet, idet han sa: Denne begeret er det nye testamente i mitt blod, som utøses for dere.**» (Luk. 22:20).

Dette betyr at størsteparten av de fire evangelieberetningene faktisk dekker gammeltestamentlig historie snarere enn nytestamentlig, og at vår Herre og hans disipler alle levde under den gamle pakt på den tiden. *12*

12: Heretter bruker vi likevel begrepene Det gamle testamentet og Det nye testamentet i den aksepterte betydningen som en tilpasning.

Det bør også bemerkes at både det opprinnelige gamle og nye testamentet, selv om de påvirker oss, ble inngått med nasjonen Israel, og at den nye pakten simpelthen lover at Israel en dag vil yte den lydighet som ble krevd av henne under den gamle pakten. (5. Mos. 5:1-3, Jer.31:31).

Den viktigste inndelingen i Bibelen er derfor ikke den mellom det såkalte gamle og nye testamentet.

Den viktigste inndelingen i Bibelen er den mellom profetier og det store mysteriet som ble proklamert av apostelen Paulus.

Det er et slående faktum at de aller første ordene i Bibelen lyder: «I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden.» Det står ikke at Han skapte universet, men himmelen og jorden. Dette er fordi Han hadde et formål med jorden som var helt forskjellig fra Hans formål med himmelen. Hans hensikt med jorden og Kristi kongedømme på den er emnet for profetiene (2.Pet.1:16-19). Hans hensikt med himmelen og vår opphøyelse der med Kristus er emnet for «mysteriet» (Ef.2:4-10, 3:1-4). Bibelen er i hovedsak delt inn i disse to store emnene *13*

Angående kongedømmet på jorden sa Sakarja:

«Velsignet er Herren, Israels Gud, for Han har sett til og forløst Sitt folk,

og har reist opp et frelsens horn for oss i Sin tjener Davids hus,

som Han har talt ved Sine hellige profeters munn, de som har vært siden verdens begynnelse,» (Luk.1:68-70).

Igjen på pinsedagen sa Peter, når han talte om Kristi fravær og tegnene på Hans gjenkomst:

«Han som himmelen må ta imot, **inntil de tider** da alt det skal gjenopprettes som **Gud har talt om ved alle Sine hellige profeters munn, siden verdens begynnelse.**

Ja, og alle profetene fra Samuel og de som kom etter, så mange som har talt, har likeledes forutsagt disse dagene.»

(Apg. 3:21-24).

13: I disse to store emnene er Bibelen grunnleggende delt inn. Se forfatterens bok med tittelen, Guds todelte hensikt.

Men angående Kristi legeme, med sin himmelske kallelse og posisjon, finnes det ikke ett ord i profetienes utaleleser. Faktisk holdt Gud dette store formålet hemmelig inntil Han var klar til å bringe selve legemet til å stå frem, og deretter åpenbarte Han det først for apostelen Paulus. Apostelen sier om dette store formålet at det var:

«... **det mysterium som har vært holdt hemmelig siden verden begynte**,» (Rom.16:25).

«...**et mysterium**, ... **som Gud før verdens begynnelse bestemte til vår herlighet**,» (1.Kor.2:7).

«**som ikke ble gjort kjent for menneskesønnene i tidligere tidsaldre,**» (Ef.3:5).

«**som fra verdens begynnelse har vært skjult i Gud,**» (Ef.3:9).

«**som har vært skjult for tidsaldre og for generasjoner**,» (Kol.1:26).

Det er åpenbart en stor forskjell mellom det som var «talt ved munnen av alle [Guds] hellige profeter siden verden begynte» og det som var «holdt hemmelig siden verden begynte.»

PROFETI OG DET MESSIANSKE KONGEDØMMET

Som vi har sett, var Guds plan om å etablere det messianske kongedømmet ingen hemmelighet for jødene på Kristi tid. Kongedømme er selve temaet for profetiene i Det gamle testamente og er beskrevet der i stor detalj. Noen av de viktigste faktaene som bør bemerkes angående det er som følger:

1. Det vil bli opprettet på jorden: «Jeg skal gi deg ... jordens ender som Din eiendom» (Salme 2:8). «JORDEN skal være full av kunnskapen om Herren» (Jes.11:9). «en Konge som skal regjere og ha framgang, og **Han skal utøve rett og rettferdighet på jorden.**» (Jer.23:5). «Han skal ikke bli utmattet eller mismodig, før Han har opprettet rettferdighet **på jorden**; og kystlandene skal vente på Hans lov. (Jes. 42:4). Englene bekreftet dette da de, ved Hans fødsel, priste Gud og sa: «Ære være Gud i det høyeste, og **fred på jorden og godvilje mot mennesker**!» (Luk. 2:14).

Vår Herre bekreftet det også da Han sa: «Salige er de ydmyke, for de skal arve JORDEN» (Matt.5:5), og lærte sine disipler å be: «La Ditt kongedømme komme. **La Din vilje skje på jorden** som i himmelen.» (Matt.6:10).

Kongedømmet som døperen Johannes, vår Herre, og de tolv proklamerte «er for hånden» var faktisk «himmelens kongedømme» (Matt.3:1-2, 4:17, 10:5-7), men det

var ... å opprettes på jorden. Nå, mens opprettelsen holdes i bero, er den overdratt til Kristus selv i himmelen (Kol.1:13), men målet med profetiene er opprettelsen av kongedømmet på jorden (Rom.11:25-29).

2. Det vil være et teokrati. Gud selv vil regjere, i personen Kristus: «og skal gi Ham navnet Immanuel,» som oversatt blir: «Gud med OSS.» (Jes.7:14, Matt.1:23). «Og Hans navn skal være . . . Den mektige Gud» (Jes.9:6). «Herren skal være konge over hele jorden» (Sak.14:9). «Kongen, hærskarenes Herre» (Sak. 14:16).

3. Det vil være sentrert i Jerusalem, Israels hovedstad: «For loven skal utgå fra Sion» (Jes.2:3). «Hærskarenes Herre skal regjere på Sion-fjellet og i Jerusalem» (Jes.24:23). «På den tid skal de kalle Jerusalem Herrens trone» (Jer.3:17). Dermed vil Han primært regjere over Israel (Mika 5:2).

Dette ble bekreftet av engelen Gabriel (Luk.1:32,33), av vismennene (Matt. 2:1,2) og av Herren selv (Matt. 19:28).

4. Det vil utvides til hele jorden: «Ja, alle konger skal falle ned for Ham: alle nasjoner skal tjene Ham» (Sal.72:11). «Så ble det gitt Ham herredømme og herlighet og et kongedømme, så alle folk, nasjoner og språk skulle tjene Ham.» (Dan.7:14). «Ja, mange folk og sterke nasjoner skal komme for å søke hærskarenes Herre i Jerusalem, og for å be for Herren» (Sak. 8:22).

5. Hele Israel vil da bli frelst: «De skal alle kjenne Meg, fra den minste til den største av dem» (Jer.31:34). «Jeg vil frelse dem ... og rense dem: så skal de være Mitt folk, og Jeg vil være deres Gud» (Esek.37:23).

Dette ble bekreftet av Paulus i Romerne 11:26, etc.

6. Israels lidelse og sorg vil da være over: «Trøst Jerusalem ... at hennes strid er endt, at hennes misgjerning er tilgitt» (Jes.40:2). «Gi dem skjønnhet for aske, gledens olje for sorg, lovprisningens drakt for tunghets ånd» (Jes.61:3). «De skal få glede og fryd, og sorg og sukk skal flykte bort» (Jes.35:10).

7. Israel vil da bli en velsignelse for alle nasjoner:

   «Og hedningene skal komme til ditt lys, og konger til glansen av din oppgang» (Jes. 60:3). «Og det skal skje, at slik dere var en forbannelse blant hedningene, Judas hus og Israels hus, slik vil jeg frelse dere, og dere skal være en velsignelse» (Sak. 8:13,23). «I de dager skal det skje at ti menn fra alle nasjonenes språk skal gripe tak, ja, de skal gripe tak i kappefliken til ham som er en jøde og si: «Vi vil gå med dere, for vi har hørt at Gud er med dere.» (Sak. 8:23).

Disse løftene går helt tilbake til pakten som Gud inngikk med Abraham: «Jeg vil mangfoldiggjøre din ætt ... og i din ætt skal alle jordens nasjoner velsignes» (1.Mos.22:17-18).

8. Regjeringen vil bli renset: «men Han skal dømme de fattige med rettferdighet, og irettesette de saktmodige på jorden uten å gjøre forskjell;» (Jes.11:4). «For liksom jorden lar spiren gro fram, og som hagen lar det som er sådd i den, spire fram; slik skal Herren Gud la rettferdighet og lovprisning spire fram for alle nasjonene» (Jes. 61:11). «En konge skal regjere og ha framgang, og Han skal utøve rettferdighet og rett på jorden» (Jer. 23:5).

9. Krig og blodsutgytelse vil bli avskaffet: «Hans navn skal være ... Fredsfyrsten» (Jes.9:6). «Og Han skal dømme mellom nasjonene og irettesette mange folk: og de skal smi sine sverd om til plogjern og sine spyd til vingårdskniver: nasjon skal ikke løfte sverd mot nasjon, og de skal ikke lære å føre krig mer» (Jes. 2:4).

10. Helse og lang levetid vil bli gjenopprettet for menneskeheten: «Da skal de blindes øyne åpnes, og de døves ører lukkes opp. Da skal den lamme hoppe som en hjort, og den stummes tunge skal synge» (Jes.35:5-6). «Der skal det ikke lenger være et spebarn som lever bare noen få dager, eller en gammel mann som ikke har fylt sine dager: for barnet skal dø hundre år gammelt; men synderen som er hundre år gammel, skal være forbannet» (Jes. 65:20).

11. Dyreskaperverket vil bli temmet: «Ulven skal også bo sammen med lammet, og leoparden skal ligge ned med kjeet; og kalven og den unge løven og den gjødslede kalven sammen; og et lite barn skal lede dem. Og kua og bjørnen skal beite sammen; deres unger skal ligge ned sammen: og løven skal ete strå som oksen. Og det diende barnet skal leke ved slangehullet, og det avvente barnet skal legge sin hånd på huggormens hull. De skal ikke gjøre noen skade eller ødelegge på hele mitt hellige fjell» (Jes.11:6-9).

12. Forbannelsen vil bli fjernet fra planteverdenen: «Ørkenen skal glede seg og blomstre som en rose. Den skal blomstre rikelig ... for i ørkenen skal vann bryte fram, og bekker i ørkenen. Og den tørre bakken skal bli til en dam, og det tørste land til vannkilder» (Jes. 35:1-2, 6-7).

14 Når Satan blir "løslatt for en liten tid" ved slutten av tusenårsriket, vil han bedra mange og samle en hær mot Jerusalem, men før hans soldater rekker å begynne å kjempe, vil ild fra himmelen fortære dem, og Satan selv vil bli kastet i ildsjøen (Åp. 20:7-10).
15 Det vil si, den som dør ved 100 års alder, vil bli betraktet som et barn og vil ha vært forbannet på grunn av synd, som ikke vil bli tolerert på den tiden.

DET PROFETISKE ORD
OG DEN TROENDE I DAG

All Skrift er selvfølgelig like viktig som Guds Ord og nyttig for Guds folk. Likevel oppdager den ettertenksomme studenten av Ordet snart at visse avsnitt har en mer direkte betydning for andre enn for seg selv og er i den forstand viktigere for dem som er direkte involvert.

For eksempel var befalingen om å holde påsken direkte relevant for israelittene under loven og var i den forstand av større betydning for dem enn for oss.

På samme måte omhandler profetiene (unntatt Paulus sine) direkte Israel og nasjonene, ikke Kristi legeme.

Selv om en dyp interesse for det profetiske ordet er prisverdig, må vi ikke glemme at det likevel finnes en annen stor viktig sannhet som mer direkte angår oss.

Da Gud til slutt satte nasjonen Israel til side, sa Han gjennom apostelen Paulus:

«La det derfor være kjent for dere at **Guds frelse er blitt sendt til folkeslagene, og at de vil også høre**!» (Apg. 28:28).

Derfor sier Paulus, ved inspirasjon:

«**For jeg taler til dere folkeslag; ettersom jeg er folkeslagenes apostel, opphøyer jeg mitt embete,**» (Rom.11:13).

Så, mens Israel og det profetiske programmet midlertidig er satt til side, består menigheten hovedsakelig av hedninger i kjødet, med Paulus som deres apostel.

Dette er grunnen til at apostelen taler om at «For dem ville Gud **gjøre kjent hvilken rikdom av herlighet det er blant folkeslagene i dette mysterium**: det er Kristus i dere, håpet om herligheten. (Kol.1:27) og forklarer til de hedenske troende i dag:

«**For jeg ville ikke, brødre, at dere skulle være uvitende om dette mysterium, for at dere ikke skulle være vise i deres egen innbilskhet, nemlig at forblindelse er kommet delvis over Israel inntil det fulle antall av folkeslagene er kommet inn.**» (Rom.11:25).

Når perioden som her er omtalt har løpt sin gang, vil Gud igjen gjenoppta sine handlinger med Israel og bringe det profetiske programmet til en avslutning,

slik de neste versene uttaler:

«Og så skal **hele Israel bli frelst, slik det står skrevet:** «Utfrieren skal komme fra Sion, og Han skal vende ugudelighet bort fra Jakob;

for dette er Min pakt med dem, når Jeg skal ta bort deres synder.»
(Rom.11:26-27).

Denne avbrytelsen av det profetiske programmet må huskes når man vurderer betydningen av det profetiske ordet. Selv om profetiene som Guds Ord er like viktige som enhver annen del av Skriften, omhandler de direkte Israel og nasjonene, ikke Kristi legeme.

Så det er Peter, ikke Paulus, som sier: *16*

«**Vi har også et mer pålitelig profetord,** *17* **som dere gjør vel i å akte på, som på et lys som skinner på et mørkt sted, inntil dagen gryr og morgenstjernen stiger opp i deres hjerter;**» (2.Pet. 1:19).

Igjen er det Johannes, ikke Paulus, som skriver i sin innledning til Åpenbaringen:

«**Velsignet er den som leser, og de som hører disse profetordene, og holder fast på det som er skrevet i den; for tiden er for hånden.**» (Åp.1:3).

En velsignelse, selvfølgelig, kommer til enhver som ærbødig studerer noen del av den velsignede Boken, men denne spesielle velsignelsen vil tilfalle dem som studerer Åpenbaringsboken og holder dens forskrifter på den dagen når Kristi åpenbaring i herlighet igjen vil være for hånden.

Derfor er det viktig å huske at selv om hele Skriften er for oss, utgjør Paulus' brev vår private post. Det er Paulus som ble spesielt utvalgt av Gud som apostel for hedningene og den igjennom hvem mysteriet skulle bli åpenbart.

Så synd at menigheten i denne nådens tidsalder flommer over av «profetiske eksperter,» mens «eksperter» på «dette mysterium blant hedningene» er så sjeldne!

16 Når Kristi legeme har blitt rykket opp, og trengselens tid begynner, vil Israel bli «spredt» (1Pet.1:1, Jak.1:1) og «enden på alle ting» vil igjen være «for hånden» (1Pet.4:7), (1Joh.2:18). Vi tror at disse apostlene til de omskårne ble inspirert til å skrive spesielt for en fremtidig dag.

17 Vi beklager oversettelsen som lyder: «Vi har også det profetiske ord gjort mer sikkert,» altså ved Peters personlige visjon av den forklarede Kristus. Hvordan kunne noe gjøre Guds Ord mer sikkert?

ÅPENBARINGEN AV MYSTERIET

Mange «mysterier» finnes i Skriftene, men ett skiller seg ut fremfor alle andre som «Mysteriet»: den store sannheten som ble overgitt ved åpenbaring til apostelen Paulus.

Da Messias først kom til jorden, opprettet ikke Gud sitt kongedømme med makt umiddelbart. Kongedømmet ble først proklamert som «for hånden» og tilbudt for godkjenning. Denne proklamasjonen og dette tilbudet ble selvfølgelig gitt til Israel, for hedningene hadde lenge blitt overlatt til seg selv, «... ettersom de ikke ønsket å beholde Gud i sin kunnskap,» (Rom.1:28). Men Israel viste seg ikke bedre enn hedningene da hun tok den himmel sendte Kongen, spikret Ham til et tre, og deretter, da Gud reiste Ham fra de døde, fortsatt sto ved sin grufulle gjerning, trosset den oppstandne og herliggjorte Kristus og førte en ubarmhjertig krig mot dem som våget å anerkjenne Ham som Messias.

«**Han var i verden, og verden var skapt ved Ham, og verden kjente Ham ikke. Han kom til sine egne, og hans egne tok ikke imot Ham**» (Joh.1:10-11).

Og slik, før den faktiske innføringen av Kristi herlige regjering, fikk mennesket lov til å demonstrere sin egen moralske svikt og selv se at opprettelsen av det lenge lovede kongedømmet ikke ville være et resultat av hans egne anstrengelser eller karakter, men av Guds nåde og kraft, for mennesket hadde gjort alt i sin makt for å hindre innføringen av kongedømmet.

Men «der synden ble stor, ble nåden enda større» (Rom.5:20). Da Israel forkastet sin Messias, satte Gud henne til side (midlertidig) sammen med de andre nasjonene, slik at Han kunne tilby alle sine fiender overalt forsoning ved nåde alene, gjennom tro på den forkastede Kristus. Slik ble «Guds nådes husholdning» innledet (Ef.3:2), slik at de som var villige til å akseptere Guds nåde, kunne bli forsonet med Ham i ett legeme ved korset (Ef.2:16).

«**For Gud har innesluttet dem alle i vantro, for at Han kan vise barmhjertighet mot dem alle.»** (Rom. 11:32).

«**og at Han kunne forsone dem begge med Gud i én kropp ved korset, idet Han drepte fiendskapet ved det.**
Og Han kom og forkynte fred for dere [hedninger] **som var langt borte, og fred for dem** [israelittene] **som var nær ved.**» (Ef.2:16-17).

Ingenting av dette finnes noe sted i profetiene. Det var en nådens overraskelse, så å si, «skjult fra tidsaldre og fra generasjoner»; «holdt hemmelig siden verden begynte.»

Hovedtrekkene i dette hittil u-avslørte programmet var som følger:

1. Israel satt til side, midlertidig, sammen med hedningene: «Israel har ikke oppnådd det han søker etter» (Rom.11:7). «Deres fall» (Rom.11:12). «Deres forkastelse» (Rom.11:15). «På grunn av vantro ble de brutt av» (Rom.11:20). «For Gud har innesluttet dem alle i vantro» (Rom.11:32).

2. Barmhjertighet vist til alle like: «For Gud har innesluttet dem alle i vantro FOR AT HAN KAN VISE BARMHJERTIGHET MOT ALLE» (Rom.11:32). «For det er INGEN FORSKJELL mellom jøde og greker, for DEN SAMME HERRE ER OVER ALLE og er RIK MOT ALLE SOM KALLER PÅ HAM. For hver den som påkaller Herrens navn skal bli frelst» (Rom.10:12,13). «For det er én Gud og én mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus» (1Tim. 2:5).

3. Guds nådes evangelium, gjennom Kristi fullførte verk, forkynt: Derfor Paulus' påstander om «den tjeneste jeg har mottatt av Herren Jesus, for å vitne om GUDS NÅDES EVANGELIUM» og «NÅDENS HUSHOLDNING som er gitt meg til dere» (Apg.20:24, Ef.3:2).

4. Troende forsonet med Gud ved korset: «Gud var i Kristus, FORSONET verden med seg selv» (2Kor.5:19). «At Han kunne FORSONE både [jøder og hedninger] med Gud ... VED KORSET» (Ef.2:16). «Da vi var fiender, ble vi FORSONET med Gud VED HANS SØNNS DØD» (Rom.5:10). «Og dere, som en gang var fremmede og fiender ... har Han nå FORSONET i sin kropp ved døden» (Kol.1:21-22).

5. Jødiske og hedenske troende døpt inn i én kropp: «At Han kunne forsone begge med Gud i ÉN KROPP ved korset» (Ef. 2:16). «At hedningene skulle være medarvinger, og av DEN SAMME KROPP [av en felles kropp], og medborgere av hans løfte i Kristus ved evangeliet» (Ef.3:6). «Det er ÉN KROPP» (Ef.4:4). «For med én Ånd er vi alle døpt inn i ÉN KROPP, enten vi er jøder eller hedninger» (1 Kor.12:13). «Nå er dere KRISTI KROPP, og lemmer hver for seg» (1Kor.12:27). «Så vi, som er mange, er ÉN KROPP i Kristus, og hver enkelt er lemmer på hverandre» (Rom.12:5). «For så mange av dere som er døpt inn i Kristus, har ikledd dere Kristus. Det er verken jøde eller greker ... for dere er alle én i Kristus Jesus» (Gal.3:27,28).

6. Denne kroppen av troende gitt en posisjon i Kristus i det himmelske: «Og [Gud] oppreiste oss sammen og satte oss sammen i himmelske steder i Kristus Jesus» (Ef.2:6). «[Gud] har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus» (Ef.1:3). «For vårt borgerskap er i himmelen» (Fil. 3:20).

> «Er dere da reist opp med Kristus, så søk de ting som er der oppe, hvor Kristus sitter ved Guds høyre hånd. La sinnet være vendt mot de ting som er der oppe ... for ... deres liv er skjult med Kristus i Gud» (Kol.3:1-3).

Hvor enormt forskjellig dette er fra Kristi regjering på jorden i Jerusalem over Israel og nasjonene! Hvor forskjellig fra fred på jorden med hele Israel frelst, krig og sykdom avskaffet, dyreskapningen temmet og forbannelsen fjernet fra denne verdenen!

Hvor synd at disse store forskjellene mellom profeti og mysteriet ikke har blitt mer generelt observert!

Å TA GUD PÅ HANS ORD

På grunn av en manglende forståelse av mysteriet har noen antatt at det er nødvendig å endre profetiene for å forklare den nåværende tilstanden til Israel og nærværet av den overveiende hedenske menigheten i denne tidsalderen.

Ettersom oppfyllelsen av profetiene tilsynelatende opphørte kort tid etter Kristi korsfestelse, og innser at det fortsatt var mye igjen å oppfylle, har disse antatt at Gud ikke kunne ha ment akkurat det Han sa da Han profeterte at Kristus skulle sitte på Davids trone i Jerusalem som Israels konge. De har antatt at disse tingene må ha vært ment i en «åndelig» forstand og har derfor konkludert med at Kristus nå sitter på «Davids trone» ved Guds høyre hånd, og dermed forvirrer jordiske Jerusalem med «det Jerusalem som er der oppe.» De har videre konkludert med at dagens menighet er et «åndelig» Israel, at himmelen er Kanaan, osv.

Men det er faktisk ingenting åndelig ved denne tolkningen av Skriften. Det er kjødelig, ikke åndelig, å unnlate å ta Gud på Hans ord og å søke å forklare bort vanskeligheter ved vilkårlig å endre det som er tydelig skrevet.
Vi protesterer kraftig mot hele dette tolkningssystemet fordi:

1. Det overlater oss til teologenes nåde. Hvis Skriftene ikke betyr det de åpenbart og naturlig ser ut til å bety, hvem har da autoriteten til å avgjøre hva de faktisk betyr? Hvis teologene har den autoriteten, må vi være enige med Roma om at det er Kirken, ikke Bibelen, som er den endelige og høyeste autoriteten.
   Det vil heller ikke lenger være til nytte for oss å vende oss til Skriftene for lys, for Guds Ord betyr ikke det det sier, og bare trente teologer kan fortelle oss hva det betyr.

2. Det påvirker Guds sannferdighet. Det er et angrep på Hans ære. Hvis den åpenbare, naturlige betydningen av løftene i Det gamle testamentet ikke er til å stole på, hvordan kan vi da stole på noen av Guds løfter? Da, når Han sier: «Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst,» kan Han også mene

noe annet. Dette er utenkelig for Gud, for det er bare rettferdig at den som får et løfte, skal ha en rettferdig forståelse av løftet, for når han har blitt lovet noe, vil han ha rett til å kreve akkurat det han har blitt lovet. Et lite barn skal ha sagt: «Hvis Gud ikke mente det Han sa, hvorfor sa Han da ikke det Han mente?»

3. Det støtter frafallet. Faktisk er det moren til frafallet. Når Lukas 1:32-33 blir «åndeliggjort,» er Modernisten helt enig. Han er enig i at Davids trone og Israels hus i dette avsnittet må sees i en «åndelig forstand» - og det må de neste versene også! Dermed ble Kristus ikke egentlig født av en jomfru. Dette bildet er bare tegnet for å imponere oss med renheten i Hans person, osv.

Og Modernisten benekter oppstandelsen på samme måte. Når det gjelder Apg.2:30-32, argumenteres det for at siden Kristus ikke virkelig skal innta Davids trone, ble Han heller ikke virkelig oppreist fra de døde! Skriftene som sier det, må tolkes «åndelig»!

Og her kommer en av «Jehovas vitner,» som hevder å tilhøre de 144 000. Spør hvilken stamme han er fra, og han vil forklare at det ikke refereres til fysiske, men «åndelige» israelitter i profetien om de 144 000! Likevel blir vi tydelig fortalt at det skal være 12 000 fra hver stamme, og stammene er nevnt!

Roma bruker samme resonnement. Hun søker å etablere Kristi kongedømme på jorden! Fordi den romersk-katolske kirke egentlig er et politisk system, med en stat og en hersker på jorden, kan det virke som om hun heller mot en bokstavelig tolkning av profetiene, men det er ikke tilfelle, for den romersk-katolske kirke er ikke bokstavelig Israel, Roma er ikke Jerusalem, og Kristus selv regjerer ikke.

De som har tydd til «åndeliggjøringen» av de profetiske Skriftene fordi de ikke kan redegjøre for den tilsynelatende opphøringen i deres oppfyllelse, vil finne løsningen på problemet sitt i anerkjennelsen av mysteriet åpenbart til Paulus. Anerkjenn mysteriet, og det vil ikke være nødvendig å endre profetiene.

VIKTIGHETEN AV MYSTERIET FOR OSS

Før vi videre vurderer denne store sannheten, la oss merke oss dens overveldende betydning for oss. Vi sier for oss fordi Paulus ble sendt spesielt til hedningene med denne åpenbaringen (Ef. 3:1-3).

1. **Gud har gjort det kjent:**
   «**etter at Han hadde gjort Sin viljes mysterium kjent for oss, etter Hans velbehag som Han hadde besluttet hos seg selv**» (Ef.1:9).

2. **Det er Hans vilje at alle skal se det:**
   «**og få alle mennesker***18* **til å se** [Gr. oikonomia, DISPENSASJON] **hva fellesskapet til dette mysteriet er,**» (Ef. 3:9).

3. **Paulus ba om bønner for åpne dører for å gjøre det kjent:**
   «**be samtidig også for oss, at Gud vil åpne en ytringsdør for oss, så vi kan tale om Kristi mysterium, det som jeg også er i lenker for,**» (Kol.4:3).

4. **Han ba om bønner for en åpen munn og frimodighet til å forkynne det:**
   «**og for meg, at det blir gitt meg å tale, så jeg kan åpne min munn med frimodighet for å gjøre kjent evangeliets mysterium,**» (Ef.6:19).

5. **Kunnskap om det gir åndelig oppmuntring og opplysning:**
   «**så deres hjerter kan bli trøstet, ved at de blir knyttet sammen i kjærlighet, og nå fram til all rikdom i den fulle vissheten som kommer av forståelsen, til erkjennelsen** [Gr.epignosis, FULL KUNNSKAP] **om Guds mysterium, og om Faderen og om Kristus,**» (Kol. 2:2).

6. **Troende blir styrket av det:**
   «**Nå, til Ham som er mektig til å grunnfeste dere etter mitt evangelium og ved forkynnelsen av Jesus Kristus, etter åpenbaringen av det mysterium som har vært holdt hemmelig siden verden begynte,**»
   (Rom.16:25).

7. **Forkynt for troens lydighet:**
   «**men som nå er blitt åpenbart, og som ved profetenes Skrifter er** [Gr. PROFETISKE SKRIFTER]*19* **gjort kjent for alle nasjoner til troens lydighet, etter den evige Guds befaling**» — (Rom.16:26).

18 Ordet mennesker finnes ikke i originalteksten. Jf. Ef. 3:10.
19 Det vil si Paulus' egne skrifter. Absolutt ikke Det gamle testamentes skrifter. Se "nå" i Ef. 3:5.

GRUNNLEGGENDE FORSKJELLER
MELLOM PROFETI OG MYSTERIET

PROFETI	**MYSTERIET** *20*
Gjelder et kongerike; en politisk organisasjon (Dan. 2:44, Matt. 6:10).	**Gjelder et legeme; en levende organisme** (1. Kor. 12:12,27, Ef. 4:12-16).
Kongeriket skal etableres på jorden (Jer. 23:5, Matt. 6:10).	**Legemet gitt en posisjon i himmelen (**Ef. 1:3, 2:5-6, Kol. 3:1-3).
Kristus skal være dets konge (Jer. 23:5, Jes. 9:6,7).	**Kristus dets levende hode** (Ef. 1:19-23, Kol. 1:18).
Kongeriket ble profetert "siden verden begynte" (Luk. 1:68-70, Apg. 3:21).	**Legemet utvalgt i Kristus før verden ble til, men "holdt hemmelig siden verden ble til"** (Rom. 16:25, Ef. 1:4-11, 3:5-9).
Israel skal få overherredømme over nasjonene (Jes. 60:10-12, 61:6).	**Jøde og hedning satt på samme nivå foran Gud** (Rom. 10:12, 11:32, Ef. 2:16,17)
Hedningene skal bli velsignet gjennom Israels innsats (1.Mos. 22:17,18, Sakarja 8:13).	**Hedningene velsignet gjennom Israels trass** (Apg.13:44-46, Rom.11:28-32).
Hedningene skal bli velsignet gjennom Israels opphøyelse (Jes. 60:1-3, Sakarja 8:22, 23).	**Hedningene velsignet gjennom Israels fall** (Apg. 28:27,28, Rom. 11:11, 12, 15).
Profetier gjelder hovedsakelig nasjoner som sådan (Jes. 2:4, Esek.37:21, 22).	**Mysteriet gjelder individer** (Rom. 10:12, 13, 2. Kor. 5:14-17).
Profetier gjelder velsignelser, både materielle og åndelige, på jorden (Jes. 2:3, 4, 11:1-9, osv.).	**Mysteriet gjelder "all åndelig velsignelse i himmelen"** (Ef. 1:3, Kol. 3:1-3).
Profetier gjelder Kristi komme til jorden (Jes. 59:20, Sakarja 14:4).	**Mysteriet forklarer Kristi nåværende fravær fra jorden** (Ef. 1:20-23, Kol. 3:1-3).
I profetiene er frelse ved nåde gjennom tro alene ikke forutsett.	**Frelse ved nåde gjennom tro alene ligger i hjertet av mysteriet** (Rom. 3:21-26, 4:5, Ef. 2:8,9).
Forkynnelsen av det profetiske programmet ble spesielt betrodd til de tolv Matt.10:5-7,Apg.1:6-8,3:19-26.	**Forkynnelsen av mysteriet ble spesielt betrodd til Paulus** (Ef. 3:1-3, 8-9, Kol. 1:24-27).
Det profetiske programmet ble åpenbart gjennom mange av Guds tjenere (Luk.1:70, 2.Pet. 1:21).	**Mysteriet ble åpenbart gjennom én mann; Paulus** (Gal. 1:1, 11, 12, 2:2, 7, 9, Ef. 3:2,3). *21*

Forfatterne av Det gamle testamentet forsto ofte ikke profetiene som ble gjort kjent gjennom dem (Dan. 12:8-10, 1. Pet. 1:10-12).	**Paulus både forsto og ønsket at andre også skulle forstå mysteriet som ble åpenbart gjennom ham.** (Ef. 1:15-23, 3:14-21, Kol. 1:9-10, 2:1-3).

20 De som stiller spørsmål ved om punktene som er oppført under denne overskriften er knyttet til mysteriet, trenger bare å søke og se om de kan finne dem i profetiene.

21 Noen ganger argumenteres det ut fra Ef. 3:5 at Paulus bare var en av mange «apostler og profeter» som mysteriet ble åpenbart for. Ordene «ved Ånden» er betydningsfulle i denne sammenhengen. Paulus mottok først sannheten om mysteriet «ved åpenbaring av Jesus Kristus» (Gal.1:12, Ef.3:3, osv.). Deretter «dro han opp etter åpenbaring» og kommuniserte det til lederne i Jerusalem (Gal.2:2), og de «så» og «forsto» det og ga Paulus og hans følgesvenn Barnabas «fellesskapets høyrehånd» (Gal. 2:7,9). Det var selvfølgelig «ved Ånden» at de «så» og «forsto» disse sannhetene, men ikke før Paulus hadde kommunisert dem til dem.

SPØRSMÅL

1 Hvilken er den viktigste inndelingen i Bibelen? 2. Når og gjennom hvem ble den gamle pakten (eller testamentet) inngått? 3. Når og gjennom hvem ble den nye pakten inngått? 4. Hva er hoved emnet i profetiene? 5. Hvilken styreform vil råde i det Messianske kongedømme? 6. Hvor vil kongedømme bli opprettet?
7. Hvilken stor forandring vil skje i Israel med etableringen av dette kongedømme?
8. Hva vil være forholdet mellom hedningene og Israel i det messianske riket?
9. Hva er hoved emnet i mysteriet? 10. På hvilket tidspunkt i Israels historie begynte Gud å åpenbare mysteriet? 11. Hva er den relative statusen til hedningene i forhold til jødene foran Gud i dag? 12. Hva er forholdet mellom jødiske og hedenske troende i dag? 13. Hvor er den troendes posisjon og borgerskap i dag?
14. Hvilken feilaktig tolkningsmetode har noen teologer anvendt på kongedømmets profetier? 15. Hva har fått dem til å ta i bruk denne metoden?
16. Hvordan påvirker denne tolkningsmetoden resten av Skriften?
17. Hva er forholdet mellom denne metoden og de rådende kjetterier i vår tid?
18. Hva er løsningen på problemet som har fått noen teologer til å ta i bruk denne metoden? 19. Nevn fem grunnleggende forskjeller mellom profetiene og mysteriet.
20. Gi fem skriftsteder som viser viktigheten av mysteriet.

Kapittel III

DEN TO-DELTE SIDEN AV MYSTERIET

DEN TO-DELTE BETYDNINGEN AV BEGREPET

Det greske ordet *musterion*, gjengitt som mysterium i den autoriserte versjonen, har en to-delt betydning. Det kan bety bare det som holdes skjult, eller det kan bety noe som kun forstås av de innvidde. Det kan også bety begge deler samtidig. Det opprinnelige ordet er kanskje nærmere i betydning til vårt ord hemmelighet enn det er til mysterium i dets moderne bruk. Vi kan snakke om å holde noe hemmelig, altså ikke fortelle det videre, eller vi kan snakke om hemmeligheten bak en manns suksess, altså nøkkelen, løsningen på hans suksess. Det store mysteriet åpenbart gjennom Paulus omtales på begge måter - noen ganger begge samtidig:

1. Mysteriet er en sannhet som bevisst ble holdt skjult inntil det ble åpenbart for og gjennom Apostelen Paulus: Han sier det var «holdt hemmelig siden verden begynte» (Rom.16:25), «i andre tidsaldre ... ikke gjort kjent,» «fra verdens begynnelse ... skjult i Gud» (Ef.3:5,9), «skjult fra tidsaldre og slekter» (Kol.1:26).

2. Nå som det har blitt åpenbart, forstås det fortsatt kun av de innvidde: Derfor ber apostelen «at vår Herre Jesu Kristi Gud, herlighetens Far, må gi dere visdoms og åpenbarings Ånd til kunnskap om Ham» (Ef.1:17 og jf. v.9), «at dere må bli fylt med kunnskapen om Hans vilje i all visdom og åndelig forståelse,» «Mysteriet ... nå ... gjort kjent for Hans hellige: for hvem Gud ville gjøre kjent hva rikdommen av herlighet i dette mysteriet blant hedningene er,» «den fulle vissheten om forståelse ... erkjennelsen [Gr. epignosis, full kunnskap] av mysteriet» (Kol.1:9,26,27, 2:2). Det er derfor av største viktighet at vi søker lys og forståelse fra Den Hellige Ånd i studiet av dette store emnet.

MYSTERIET OM EVANGELIET
ELLER
HEMMELIGHETEN BAK DET GODE BUDSKAPET

Når han avslutter det mest opphøyde av alle sine brev, skriver Apostelen Paulus:

«og for meg, at det blir gitt meg å tale, så jeg kan åpne min munn med frimodighet for å gjøre kjent **evangeliets mysterium**, det som jeg er ambassadør for i lenker; så jeg kan tale dette frimodig, slik jeg bør gjøre det.» (Ef.6:19-20).

Den presise formuleringen av uttrykket «evangeliets mysterium» bør nøye legges merke til. Apostelen snakker her ikke om de gode nyhetene om en hemmelighet, men om hemmeligheten bak, eller nøkkelen til, de gode nyhetene. *22*

GODE NYHETER FORKYNT
HELE TIDEN SIDEN FALLET

Selv om det ikke står uttrykkelig i Skriften, finnes det en utbredt oppfatning om at de gamle testamentes hellige satte sin lit til Kristi kommende død for deres frelse. Samtidig eksisterer forestillingen om at det kun har eksistert ett evangelium gjennom hele historien.

Dette vil bli grundig diskutert i et senere kapittel, men her er det nødvendig å påpeke det enkle faktum at helt siden fallet har Gud forkynt evangelium, eller gode nyheter, til syndere.

Var det ikke evangelium, eller gode nyheter, Gud kunngjorde til den falne Adam og Eva da Han lovte at Evas ætt til slutt skulle knuse slangens hode (1.Mos.3:15)? Var det ikke gode nyheter Gud proklamerte til Abram da Han sa at i ham skulle alle jordens slekter velsignes (1.Mos.12:3, jf. Gal. 3:8)? Var det ikke gode nyheter Gud gjorde kjent for David da Han lovet å etablere hans hus og trone og kongedømme for evig (2.Sam.7:16)? Var det ikke gode nyheter Gud åpenbarte gjennom profetene, at fred og velstand og velsignelse skulle råde i det kommende kongedømmet (Jes. 2:2-4, 11:6-9, 35:1-7, Jer. 23:5)? Var det ikke gode nyheter Johannes Døperen forkynte da han introduserte Kristus og kunngjorde at himmelens kongedømme var «for hånden» (Matt. 3:2,3)? Var det ikke gode nyheter Peter forkynte da han senere faktisk tilbød kongedømmet til Israel og ropte: «Derfor, få et nytt sinn og omvend dere, så deres synder kan bli strøket ut, når fornyelsens tider kommer fra Herrens nærvær, og Han sender Jesus Kristus, Han som tidligere ble forkynt for dere.» (Apg. 3:19-20)?

22 Begrepet evangelium (Gr. evangelion) betyr enkelt og greit gode nyheter og bør alltid forstås på denne måten.

Alt dette var evangelium, eller gode nyheter, men hva var «evangeliets mysterium»; hva var hemmeligheten bak de gode nyhetene? Hvordan kunne en hellig og rettferdig Gud forkynne gode nyheter til syndere? Hvordan kunne Han rettferdig tilby dem gode ting i vente når de, som syndere, fortjente Hans vrede?

Svaret på dette finner vi i Paulus' brev.

HEMMELIGHETEN BAK EVANGELIET FORKYNT AV PAULUS

Hvis det er noe som blir tydelig i Paulus' brev, er det at hemmeligheten bak alle Guds gode nyheter til mennesket er sentrert i Golgata. Det var fordi Kristus skulle dø for synden at Gud kunne forkynne gode nyheter til syndere, enten det gjaldt innføringen av det millenniumslek kongedømmet (1000 års riket), velsignelsen av nasjonene gjennom Abrahams ætt, eller den endelige beseiringen av Satan.

Det var imidlertid ikke før en tid etter korsfestelsen at hemmeligheten bak evangeliet ble åpenbart for og gjennom Apostelen Paulus, og med den kom de beste nyhetene av alle: «Guds nådes evangelium.»

Forkynnelsen av «Guds nådes evangelium» var den naturlige ledsageren til åpenbaringen av korset som hemmeligheten bak Guds gode nyheter. Faktisk kaller apostelen sitt særskilte budskap både «Guds nådes evangelium» (Apg.20:24) og «forkynnelsen om korset» (1.Kor.1:18), for «Guds nådes evangelium» er «forkynnelsen om korset,» altså som gode nyheter. Det er forkynnelsen av Guds overveldende nåde til mennesket gjennom Kristi utøste blod, og i Paulus' budskap er alt sentrert rundt korset.

Ifølge Paulus' brev har vi «utgytelsen av Hans blod» (Ef.1:7), vi er «rettferdiggjort ved Hans blod» (Rom. 5:9), «forsonet med Gud ved Hans Sønns død» (Rom.5:10), «brakt nær ved Kristi blod» (Ef.2:13) og «gjort til Guds rettferdighet i Ham» fordi «Gud har gjort Ham til synd for oss» (2. Kor.5:21).

Lovenes pakt ble avskaffet ved korset (Kol.2:14), lovens forbannelse ble fjernet ved korset (Gal.3:13), «skilleveggen» ble brutt ned ved korset (Ef.2:14,15) og troende jøder og hedninger er forsonet med Gud i ett legeme ved korset (Ef.2:16).
Det er ikke rart at apostelen kaller sitt budskap «forkynnelsen om korset»!
For den troende er det spennende å se korset som Guds svar til Satan når det, ved første øyekast, hadde sett ut som om korset var Satans største triumf.
Satan hadde selvfølgelig arbeidet lenge bak kulissene for å forhindre Frelserens komme. Han hadde motarbeidet det ved å forsøke å ødelegge alle hebraiske guttebarn i Egypt (2.Mos.1:16,22), ved å forsøke å utslette hele nasjonen gjennom Farao (2.Mos.14), ved å forsøke å utrydde «hele kongeætten» gjennom Atalja (2.Krøn.22:10), ved å forsøke å ødelegge folket igjen gjennom Haman. Est.3:12-13.

Da bedrageren ble overstyrt i disse og andre forsøk på Kristus, og Herren tross alt dukket opp på jorden, fordoblet Satan sine anstrengelser for å ødelegge Ham.
Da Han bare var et spedbarn, forsøkte Herodes å ta livet av barnet (Matt. 2); i Nasaret prøvde naboene Hans å kaste Ham utfor en klippe (Luk. 4:29); en voldsom storm på Galilea ville ha slukt Ham (Mark. 4:37), osv.

Til slutt så det ut til at Satan var i ferd med å vinne. Han hadde lykkes i å vende Israels ledere mot Kristus (Joh.7:48), deretter massene (Matt.13:13-15), deretter mange av Hans egne disipler (Joh. 6:66-67) og til slutt selv en av de tolv (Matt. 26:14-16).

Noen antar at Satan forsøkte å forhindre korsfestelsen, men vi må ikke anta at Satan forsto hvordan korset ville føre til hans nederlag og vår forløsning. Vi leser tydelig at «Satan gikk inn i» Judas (Joh.13:27). Satan trodde at Kristi korsfestelse ville ødelegge Ham. Hvor han må ha gratulert seg selv med sin suksess da vår Herre døde i skam og vanære på Golgatas kors!

Det var utvilsomt et stort sjokk og skuffelse for ham da Kristus sto opp fra de døde, men forestill deg hans forferdelse da han oppdaget at han hadde lurt seg selv ved å korsfeste Kristus - at Gud faktisk hadde betalt for menneskets synder ved Kristi død, slik at Han kunne frelse syndernes høvding og forfølger og sende ham ut for å tilby «forløsning ved Hans blod, syndenes forlatelse, etter Hans nådes rikdom»! (Ef.1:7).

Slik nådde Satan høydepunktet av sin karriere av bedrag da han lurte seg selv på Golgata.

I lys av dette er det ikke rart at Satan hater og motsetter seg nådens budskap, forkynnelsen om korset, mer bittert enn han noen gang har hatet eller motarbeidet det profetiske programmet. Det er heller ikke rart at det er Guds hensikt:

«...**at Guds mangfoldige visdom ved menigheten skal bli kunngjort for maktene og myndighetene i himmelrommet**» (Ef.3:10).

HEMMELIGHETEN BAK EVANGELIET IKKE ÅPENBART FØR PAULUS

Vi må være nøye med å forstå at profetier om korsfestelsen ikke er det samme som «forkynnelsen om korset». Det er også viktig å innse at selv om selve korsfestelsen var profetert, betyr ikke dette at «forkynnelsen om korset» er uten forbindelse til mysteriet.
Forutsigelser om Kristi død finnes i mange gammeltestamentlige avsnitt, så vel som i de fire evangeliene som beskriver vår Herres jordiske tjeneste. **Men merk**: Aldri ble Kristi døds betydning forkynt som grunnlaget for frelse før Paulus. Vanskeligheten er at så mye har blitt lest inn i disse avsnittene som ikke er der.

Hvor mye, for eksempel, kunne Adam og Eva ha forstått om frelsesplanen fra utsagnet nedskrevet i 1.Mos.3:15? Hvis de til og med forsto fra dette at den kommende Frelseren skulle dø, forsto de mer enn de tolv apostlene gjorde 4000 år senere mens de arbeidet med Herren selv og forkynte «kongedømmets evangelium» (Luk.9:1-6, 18:31-34). *23*

Noen leser antar at frelsesplanen må ha blitt forklart for Adam og Eva? En slik antagelse ville være helt grunnløs. Faktisk ville beretningen snarere antyde det motsatte.

Det er nå tydelig at Den Hellige Ånd hadde Kristi død i tankene i Salme 22. Men hvem kunne ha forestilt seg, før Kristus faktisk døde, at denne salmen beskrev Hans korsfestelse eller at dens åpnings rop skulle være ordene fra vår korsfestede Frelser? Faktisk ble passasjen ikke engang skrevet som en profeti!

Og hva med Jesaja 53? Er ikke Kristus her beskrevet som den som bærer verdens synder? De som mener det, har dessverre lest noe inn i teksten som ikke står der. Vers 6 sier: «Vi fór alle vill som får ... og Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham.» Men hvem refererer profeten til når han sier «vi alle»?

Den oppmerksomme bibelleseren vil merke seg at Jesaja taler som en hebraisk profet om sitt eget folk, noe som blir tydelig i vers 8. «For mitt folks synder ble Han rammet.» Så, først og fremst, taler profeten her om Messias' død kun i relasjon til nasjonen Israel. *24*

Det er sant, selvfølgelig, at vi hedninger også har faret vill og at Herren også har lagt våre synder på Kristus, men det er ikke spørsmålet her.

Tonefallet i Jesaja 53 er en annen faktor som ikke må overses. Profeten forkynner ikke Kristi død som gode nyheter, eller tilbyr frelse gjennom dens fortjenester, slik det er vår glede å gjøre i dag. Tvert imot, han begynner med en tone av skuffelse.

23 Det har blitt påpekt at vår Herre bebreidet to av sine følgere for ikke å tro alt det profetene hadde skrevet om Hans død og oppstandelse, men dette var etter Hans oppstandelse. Dessuten hadde ikke profetene forutsagt forkynnelsen om korset for syndenes forlatelse.

24 For måten Kristi korsfestelse vil bringe Israels frelse se forfatterens bok med tittelen Guds tosidige hensikt.

«Hvem trodde det budskap vi hørte? En spire ... en rot av tørr jord ... ingen skikkelse eller glans ... ingen skjønnhet vi kunne ... begjære Ham ... foraktet ... avvist ... en smertenes mann, vel kjent med sykdom.»

Hvem ønsker ømme planter eller røtter fra tørr jord? Kle en mann i praktfulle klær, sett en krone på hodet hans, plasser ham på en trone i et palass med tusen rom, og folk vil komme fra jordens ender for å kysse hans føtter. Men en slik karakter som Jesaja beskriver; hvem ville hylle ham?

Men, fortsetter profeten, Han har båret våre sorger. Vi er de skyldige, likevel går Han som et lam til slakterbenken.

Merk, i hele Jesajas forutsigelse er det ingenting om å stole på den Korsfestedes fortjenester for frelse. Det er stedfortredende soning, selvfølgelig, (som noen anser for å være høydepunktet av kristen sannhet) men stedfortredende soning i seg selv er ikke gode nyheter. Mange et uskyldig offer har urettferdig båret straffen for en annens forbrytelse. Var dette noe å glede seg over eller skryte av?

Jesaja påpeker riktignok at når Messias kommer, vil Han bli avvist og drept, og ta skylden for Israels synder, men dette er fortsatt ganske forskjellig fra å forkynne Kristi døds fortjenester i et tilbud om frelse som skal aksepteres ved tro. *25*

Til slutt minner vi våre lesere om at selv dette bare var en forutsigelse, som profeten selv åpenbart ikke forsto (1.Peter 1:10-12) ellers ville han sikkert ha fylt sin bok med det gledelige budskapet.

Men visste ikke Johannes Døperen evangeliets hemmelighet da han sa om Kristus: «Se Guds lam, som bærer bort verdens synd» (Joh.1:29).
Hvis han gjorde det, hvorfor forkynte han da «omvendelsens dåp til syndenes forlatelse»? (Markus 1:4).

I Matt. 3:1-2 får vi temaet for Johannes' budskap:
«I DE dager sto døperen Johannes fram og forkynte i Judeas ødemark,
og han sa: «Omvend dere, for himmelens kongedømme er for hånden!»

25 Frasen "Ved sin kunnskap skal min rettferdige tjener rettferdiggjøre mange" (Vers 11) er oversatt i Darbys Ny oversettelse: «Ved sin kunnskap skal min rettferdige tjener lære mange rettferdighet.»

Hvis Johannes forsto det vi nå gjør om Kristi død, hvorfor var ikke det hans tema? Vi må ikke glemme bakgrunnen for Johannes 1:29. Johannes hadde døpt angrende syndere, og Jesus hadde kommet blant dem, også for å bli døpt.

«Men Johannes ville hindre Ham og sa: Jeg trenger å bli døpt av deg, og du kommer til meg?» (Matt. 3:14).

Men Jesus insisterte på å bli døpt. Selv om Han var fullstendig syndfri, kom Han som en synder og ble «regnet blant overtredere.» Er det da rart at Johannes, som innså at han selv og mengden var de som trengte omvendelse og renselse, beskrev Kristus som Guds Lam, som tar bort verdens synd?

Vi sier igjen at hvis Johannes Døperen til og med forsto at Kristus skulle dø, visste han mer enn de tolv gjorde etter å ha arbeidet med Kristus selv i det meste av Hans jordiske tjeneste. Men det faktum at Johannes forkynte det han gjorde, indikerer at han sannsynligvis ikke visste mer enn de gjorde.

Selv etter korsfestelsen så apostlene ikke umiddelbart Kristi død som evangeliets hemmelighet. Peter, som vi har sett, refererte til korsfestelsen, men tilbød den ikke for frelse. Han klandret sine tilhørere for Kristi død og krevde omvendelse og vanndåp til syndenes forlatelse (Apg. 2:36,38).

Nei, selv Filip forkynte ikke korset til hoffmannen som evangeliets hemmelighet. Hoffmannen hadde lest Jesaja 53. Filip forkynte deretter Kristus fra dette avsnitte, og beviste fra den at den korsfestede Jesus var Messias, hvis komme Jesaja hadde forutsagt.

Les beretningen nøye. Ingen steder står det at Filip instruerte hoffmannen om at Kristus hadde dødd for ham, eller at hoffmannen skulle stole på Hans død for frelse. Filip identifiserte ganske enkelt Jesus som Messias fra dette avsnitte, og døpte hoffmannen da han bekjente:

«Jeg tror at Jesus Kristus er Guds Sønn» (Apg. 8:37).

Men det kan fortsatt innvendes: Sier ikke Paulus, «Kristus døde for våre synder ifølge Skriftene?» Ja, Kristi død for synd var i samsvar med Skriftene, men vi insisterer på at det ikke var før Paulus at Hans død for synd ble forkynt som gode nyheter og sett på som hemmeligheten bak alle de gode nyhetene som hadde gått foran. Faktum er ganske enkelt at den profeterte døden til Kristus viste seg å være evangeliets hemmelighet.

Slik ble Kristi død for andres synder «forut vitnet» (1.Peter 1:11), men Paulus gjør det ved åpenbaring veldig klart at Guds evige hensikt med den døden og tilbudet om frelse til alle gjennom dens fortjenester skulle «... for å bli **vitnet om i rett tid,** for dette er jeg ordinert til å være forkynner og apostel» (1.Tim. 2:6-7).

Mens Peter på pinsedagen anklaget sine tilhørere for å ha korsfestet Kristus og krevde omvendelse og dåp til syndenes forlatelse (Apg.2:23,36,38), proklamerte Paulus Kristi korsfestelse som gode nyheter (1.Kor.1:18). For Peter på pinsedagen var det et spørsmål om skam; Paulus stolte på det (Gal. 6:14).

Det var gjennom Paulus, og ingen før Paulus, at Kristus ble «Ham har Gud stilt fram for å være en soning **ved troen på Hans blod**,» (Rom. 3:25).

Det var Paulus som først forklarte hvordan mennesker hadde vært «holdt i varetekt av loven, i forvaring for **den tro som senere skulle bli åpenbart**.» (Gal. 3:23).

Og det var Paulus som først ble sendt ut for å forkynne den troen.
Det var Paulus som først sa: «MEN NÅ er Guds rettferdighet blitt åpenbart uten loven ...» og jeg sier igjen: For å kunngjøre [Kristi] rettferdighet i den nåværende tiden, så [Gud] kunne være rettferdig og gjøre den rettferdig som tror på Jesus.» (Rom. 3:21,26).

Det var Paulus som først sa:
«... **Én døde for alle** ... **Derfor, fra nå av kjenner vi ingen etter kjødet** ...»
(2. Kor. 5:14,16).

Paulus, synderens høvding, frelst av nåde, tilbyr korset som det eneste grunnlaget for syndenes forlatelse (Rom.3:24); han skryter av det (Gal. 6:14); han utbryter: «[Han] elsket MEG og ga seg selv for MEG!» (Gal.2:20), «[Han] elsket MENIGHETEN og ga seg selv for den!» (Ef. 5:25), «Kristi kjærlighet tvinger oss ... Han døde for ALLE» (2.Kor. 5:14,15).

MYSTERIET (ELLER HEMMELIGHETEN) MED GUDS VILJE

Vi går nå videre fra «evangeliets mysterium» (Ef. 6:19) til «Guds viljes mysterium» (Ef.1:9); fra hemmeligheten bak de gode nyhetene til de gode nyhetene om «hemmeligheten,» dvs. hensikten som ble holdt skjult inntil den ble åpenbart for og gjennom Apostelen Paulus. Dette er hva han refererer til i ordene:

«**etter at Han hadde gjort Sin viljes mysterium kjent for oss, etter Hans velbehag som Han hadde besluttet hos seg selv,**
at Han i frelseshusholdningen som hører tidenes fylde til, kan samle alt til ett i Kristus, både det som er i himmelen, og det som er på jorden — i Ham.
(Ef. 1:9-10).

I dette avsnittet, som i mange andre hos Paulus, refererer Guds vilje til Hans evige hensikt, ikke bare Hans vilje i en eller annen bestemt detalj, eller Hans vilje for våre liv. Dermed formaner han: «Vær ikke uforstandige, men forstå hva som er Herrens vilje» (Ef. 5:17. Se også Ef. 1:5,11, Kol. 1:9).

Som vi har påpekt, er Guds viljes mysterium å samle sammen alt i himmelen og på jorden i Kristus. Dette er imidlertid Hans endelige hensikt. Alle Guds egne ble ikke samlet sammen i Kristus med en gang. Dermed involverte Guds viljes mysterium utfoldelsen av et nytt program, en ny dispensasjon.

Kort sagt, mysteriet slik det relaterer seg til nåtiden, er den herlige sannheten at Gud har innesluttet dem alle, både jøder og hedninger i vantro for at Han kunne vise miskunn mot alle (Rom.11:32) og for at Han kunne forlike begge med Gud i ett legeme ved korset (Ef.2:16).

Den himmelske posisjonen til dette «ene legemet,» dets åndelige velsignelser, dets nåværende ansvar, osv., vil bli diskutert i påfølgende kapitler, men det bør her påpekes at Guds evige hensikt, så lenge holdt hemmelig, er direkte knyttet til hemmeligheten bak evangeliet, for gjennomføringen av denne hensikten er den historiske demonstrasjonen av det faktum at Kristus, som ble korsfestet på Golgata, selv er hemmeligheten bak alle Guds gode nyheter. Faktisk var det ved utfoldelsen av Hans lenge skjulte hensikt at Gud gjorde kjent hemmeligheten bak evangeliet.

GUDS HEMMELIGE HENSIKT IKKE ÅPENBARTFØR PAULUS

Det er viktig å legge merke til at det ikke er før Paulus at vi leser om at Gud «**har gjort kjent for oss sin viljes mysterium.**»

Det er denne hemmelige hensikten, så vel som hemmeligheten bak evangeliet, som han kaller «mitt evangelium,» og insisterer på at den har vært «holdt hemmelig siden verdens begynnelse» (Rom.16:25).

Det er han som først proklamerer «det skjulte [mysteriet] som Gud forut bestemte før verden til vår herlighet» (1.Kor.2:7). Det er han som, med henvisning til denne hemmelige hensikten, forklarer «hvordan han ved åpenbaring gjorde kjent for meg mysteriet,» og insisterer igjen på at «i andre tidsaldre [ble det] ikke gjort kjent,» at det var «ufattelig,» dvs. ikke å finne i de Skriftene som så langt var skrevet, og «fra verdens begynnelse ... skjult i Gud» (Ef. 3:3-9). Det er han som taler om:

«**ved den er jeg blitt en minister etter Guds frelseshusholdning, som er gitt meg for dere, for å oppfylle** [gjøre full, komplett] **Guds ord,**

nemlig det mysterium som har vært skjult for tidsaldre og for generasjoner, men som nå er blitt åpenbart for Hans hellige.

For dem ville Gud gjøre kjent hvilken rikdom av herlighet det er blant folkeslagene i dette mysterium: det er Kristus i dere, *26* **håpet om herligheten.**

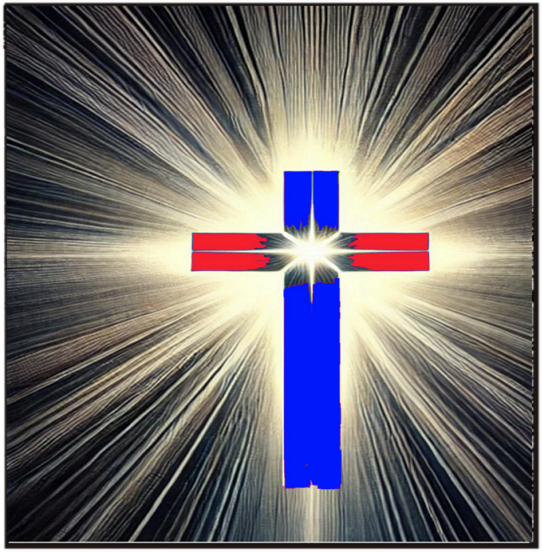
(Kol. 1:25-27).

26 Samlet, som den Ene i hvem hele Legemet er sammenføyd.

SPØRSMÅL

1 Hva er den todelte betydningen av ordet oversatt til «mysterium» i den autoriserte versjonen? 2. Hvordan kunne uttrykket «mysteriet om evangeliet» bli oversatt til moderne, dagligdags engelsk? 3. Hva menes med denne frasen? 4. Når ble evangeliet først forkynt for syndere? 5. I hvilken stor hendelse finner vi «mysteriet om evangeliet»? 6. Når og av hvem ble «mysteriet om evangeliet» først proklamert? 7. Hva håpet Satan å oppnå ved korsfestelsen av Kristus? 8. Hvordan overstyrte Gud ham? 9. Hva er forskjellen mellom profetier om korset og «forkynnelsen av korset»? 10. Hvilken Skrift antyder at profetene selv ikke forstod sine profetier angående Kristi lidelser? 11. Hvilke Skriftsteder antyder at Kristi egne apostler, etter å ha forkynt «evangeliet» en stund, ikke engang visste at Han skulle dø? 12. Hvordan kan du bevise at Jesaja 53 ikke taler om Kristus som dør for alle menneskers synder? 13. Hva var temaet for Johannes Døperens budskap? 14. Tilbød han Kristi død for syndenes forlatelse? 15. Hvordan spilte korset en rolle i Peters pinsebudskap, og hva krevde han for syndenes forlatelse? 16. Hvordan brukte Filip Jesaja 53 da han forkynte for evnukken? 17. Hvem proklamerte først, som et budskap, frelse ved nåde, gjennom tro på Kristi død? 18. Hva menes med «Guds viljes mysterium»? 19. Forklar hvordan «mysteriet om evangeliet» og «Guds viljes mysterium» er relatert i den store åpenbaringen gitt til og gjennom Apostelen Paulus. 20. Gi tre skriftsteder som beviser at «mysteriet» først ble åpenbart for Paulus.

1Mos.22:17-18; - Jes.56:6-7;

Rom.11:32 - 1Kor.1:18-25;

Dette er grunnen til at vi i hjertet av Israels religion finner et blod offer. Vi vet at «det er ikke mulig at blod av okser og bukker kan ta bort synder» (Heb.10:4), men disse ofrene sonet *27* for synder inntil den tid da Kristus skulle komme for å «avskaffe synden ved sitt eget offer» (Heb.9:26).

Israels blod ofre var imidlertid en bekjennelse av synd, et vitnesbyrd om at «syndens lønn er døden» og en erkjennelse av at uten Guds nåde ville også Israel stå utenfor Hans gunst. Derfor er det skrevet:

«For kjødets liv er i blodet: og jeg har gitt det til dere på alteret for å gjøre soning for deres sjeler: for det er blodet som gjør soning for sjelen» (3.Mos.17:11).

«Og nesten alt blir etter loven renset med blod; OG UTEN UTGYTELSE AV BLOD ER DET INGEN FORLATELSE» (Heb.9:22).

Disse tilnærmingsmåtene til Gud, selv om de antydet at Israel ikke var bedre enn hedningene, ga dem samtidig en bestemt fordel overfor hedningene – og et stort ansvar overfor dem.

Israel skulle ikke beholde disse velsignelsene for seg selv, for Gud hadde sagt til Abraham: «Og i din ætt skal alle jordens nasjoner velsignes» (1.Mos.22:18). *28*
De skulle være mellommenn, ikke bare bestemmelser for Guds velsignelse.

ISRAELS SVIKT

Guds ord og tilbedelse ble overgitt til Israel slik at hedningene gjennom henne kunne finne Gud.

Da vår Herre drev pengevekslerne ut av tempelet, sa han:
«Er det ikke skrevet: Mitt hus skal kalles et bønnens hus for alle nasjoner?»
(Markus 11:17).

Herren refererte selvsagt til Jesaja 56:6-7, hvor vi leser:

«Også den fremmedes sønner som slutter seg til HERREN for å tjene Ham, og for å elske HERRENS navn, for å være Hans tjenere, hver den som holder sabbaten og ikke vanhelliger den, og som holder fast på Min pakt, dem vil Jeg nemlig føre til Mitt hellige fjell, og gjøre dem frydefulle i Mitt bønne hus. Deres brennoffer og deres slaktoffer skal bli mottatt på Mitt alter; **for Mitt hus skal bli kalt bønnens hus for alle nasjoner.**»

27 Ordet sone (hebraisk: kapher) betyr å dekke.
28 Det bør bemerkes at i pakts løftene til Israel er det vanligvis, foruten det fremtidige aspektet, utfordringen om nåværende oppfyllelse (5. Mos. 1:8, Heb. 3:19, etc.).

Israels paktforhold med Gud og hennes Gudgitte religion utgjorde naturligvis en «skillevegg» mellom henne og de ugudelige hedningene, men dette betydde ikke at Israel skulle etterlate hedningene i deres ugudelige tilstand og holde dem utenfor den muren. Abrahams-pakten nevnte noe annet, og fra avsnittet som nettopp er sitert fra Jesaja, er det klart at enhver hedning, som var villig til å bli proselytt til jødedommen, skulle ønskes velkommen til tempelet, hvor et paktfolk fant adgang til Gud.

Men gjorde Israels folk dette kjent blant nasjonene? Det gjorde de ikke. De ville ha latt hedninge verdenen være i mørket for alltid. Tempelet, som var ment å være et bønnens hus for alle nasjoner, hadde faktisk blitt et sentrum for skurke streker og bedrageri. Derfor var vår Herre nødt til å legge til ordene fra Jesaja, ordene: «MEN DERE HAR GJORT DET TIL EN RØVERHULE.»

DE TRE KALLENE TIL OMVENDELSE

Det var etter 1500 år med mislykkethet under loven, med det kommende Messianske kongedømmet i sikte, at Gud utstedte til Israel hennes tre største kall til omvendelse.

Det første var ved Johannes Døperen, om hvem vår Herre sa: «Det er ingen større profet» (Lukas 7:28).

Johns tjeneste var å bringe Israel tilbake til Gud, og dermed gjøre veien jevn for den kommende Kongen. Ropet var:

«... «Forbered HERRENS vei; gjør Hans stier rette. Hver dal skal bli fylt og hvert fjell og hver haug skal bli senket; det krokete skal bli gjort rett, og de ujevne veiene skal gjøres jevne;» (Lukas 3:4-5).

Johnnes arbeidet ivrig for å oppfylle sitt oppdrag. Hans tjeneste nådde inn i alle deler av Israels nasjonale liv. Han håndterte «folket», tolloppkreverne, soldatene (Lukas.3:10-14). Han våget å sende bort de stolte fariseerne og saddukeerne, kalte dem en «ormeyngel», spurte dem: «Hvem har lært dere å flykte fra den kommende vrede?» og sa: «Bær derfor frukt som er omvendelsen verdig» (Matt.3:7,8). Han gikk til og med inn i kong Herodes' hoff og irettesatte ham for å leve med sin brors kone «og for alle de onde gjerninger Herodes hadde gjort» (Lukas 3:19).

Men til tross for alt dette omvendte ikke Israel seg som en nasjon. Den store reformatoren ble «stengt inne i fengsel» (Lukas 3:20) og til slutt halshugget (Matt.14:10) av Israels onde og utsvevende konge – en forbrytelse som knapt ville blitt tolerert dersom det hadde vært en reell reformasjon i nasjonen. Så veien for vår Herre ble alt annet enn jevn. Han måtte ta opp ropet der Johannes hadde sluttet. Heller ikke responsen på vår Herres budskap var mer tilfredsstillende enn responsen på Johannes'.

De foraktet Ham, trakasserte Ham, og la planer mot Ham. Da Han utførte mektige mirakler blant dem, hadde de frekkheten til å spørre: «Med hvilken myndighet gjør du disse tingene? Og hvem har gitt deg denne myndigheten?» (Matt. 21:23).

Til slutt førte de Ham for retten på ulike falske anklager. Og, mens Han ble undersøkt og prøvd, utsatte de Ham for den mest grusomme og umenneskelige behandling. De hånte Ham; de pisket Ham; de spyttet Ham i ansiktet. De rev Ham i skjegget og håret; de bindet øynene Hans, slo Ham og ba Ham profetere hvem som hadde slått Ham. De kronet Ham med torner; de satte en purpurkappe på Ham og ga Ham en stokk (i stedet for et septer) i hånden, og knelte foran Ham i hån. Deretter, idet de tok stokken fra Hans hånd, slo de Ham i hodet med den.

Så intens var deres hat mot Guds Sønn at da den romerske guvernøren, Pilatus, som ikke fant noen skyld i Ham, ville ha pisket Ham og løslatt Ham, «ropte de alle som en: Bort med denne mannen ...» (Lukas 23:18). «Og de ropte med høy røst og krevde at Han skulle korsfestes» (Lukas 23:23).

Og slik overtalte Israel, i stedet for å lytte til Kristi kall til omvendelse, faktisk Pilatus til å få Ham naglet til et kors, hvor Han, vridende seg i smerte, led skam og vanære for deres synder.

Alt dette hadde selvfølgelig ikke kommet som en overraskelse for Gud. Faktisk hadde Han forutsagt det. Ånden, gjennom profetene, hadde «forut vitnet om Kristi lidelser og den herlighet som skulle følge» (1.Peter.1:11). Dermed ropte Israels Messias, mens Han hang på korset: «Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør» (Lukas 23:34).

Og nå så det ut til at scenen ble satt for den herlighet som skulle følge. Femti dager etter oppstandelsen ble Den Hellige Ånd «utøst» over disiplene, og tegnene på de «siste dager» begynte å vise seg (Apg. 2). Midt i disse mirakuløse tegnene fikk Israel (den gangen) sin tredje og siste mulighet til å omvende seg, med tilbudet om Kristi gjenkomst og «fornyelsens tider» dersom hun gjorde det.

Det var hovedsakelig apostelen Peter som Gud brukte til å kalle Israel til omvendelse på pinsedagen. Til de som ble overbevist av hans budskap og spurte hva de skulle gjøre, svarte han:

«Da sa Peter til dem: «**Omvend dere, og bli døpt hver og en av dere i Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse; og dere skal motta Den Hellige Ånds gave.**» (Apg. 2:38).

En kort stund senere, til folkemengdene som var samlet ved Salomos søylehall, ropte Peter:

«**Derfor, få et nytt sinn og omvend dere, så deres synder kan bli strøket ut, når fornyelsens tider kommer fra Herrens nærvær, og Han sender Jesus Kristus; Han som tidligere ble forkynt for dere.**» (Apg.3:19-20).

Men likevel nektet Israel (som nasjon) å omvende seg. I stedet forbød hennes ledere apostlene å tale i Kristi navn; truet dem, pisket dem, fengslet dem. Til slutt kunne de ikke avstå fra å utgyte blod igjen, og Stefanus, en mann «full av tro og kraft,» ble dratt ut og steinet til døde.

Slik svarte Israel på Guds tre nådige kall til omvendelse med tre brutale mord: Johannes Døperen, Kristus og Stefanus. Legg merke til at deres skyld økte med hvert påfølgende drap. Når det gjaldt Johannes Døperen, **tillot de det**; når det gjaldt Kristus, **krevde de det**; når det gjaldt Stefanus, **utførte de det**. De hadde vendt et døvt øre til **Faderen** (gjennom Johannes), til **Sønnen** selv mens Han var på jorden, og til **Den Hellige Ånd** (gjennom pinsedags-troende). De hadde motstått Faderen før Kristi komme; de foraktet Kristus selv mens Han var blant dem; de spottet Den Hellige Ånd etter at Kristus var borte. Nå var det ingen unnskyldning. De hadde begått den utilgivelige synden, som Herren hadde advart dem om (Matt.12:31,32).

ISRAEL SLUTTER SEG TIL VERDENS OPPRØR

Det må ikke antas at Israels fiendskap mot Kristus var oppbrukt i mordet på Stefanus. Dette var bare begynnelsen på en langvarig og intens forfølgelse av Kristus og Hans etterfølgere:

«**OG Saulus samtykte i at han ble drept. Og på den tiden oppstod det en stor forfølgelse mot menigheten i Jerusalem; og alle sammen, bortsett fra apostlene, ble spredt utover regionene i Judea og Samaria.**» (Apg. 8:1).

Saulus fra Tarsus var sjefen og lederen av denne forfølgelsen:

«**Når det gjelder Saulus, så gikk han løs på menigheten, for han gikk inn i hvert hus, drog ut menn og kvinner og satte dem i fengsel.**» (Apg.8:3).

Hedningene hadde lenge før gjort opprør mot Gud ved Babels tårn (1.Mos.11:3-4), «likesom de ikke brydde seg om å ha Gud i sin kunnskap» (Rom.1:28).
Derfor overgav Gud dem også til slutt (Rom.1:24,26,28) og spredte dem over hele jordens overflate (1.Mos.11:9). Nå hadde Israel sluttet seg til opprøret, og av denne grunn overgav Gud dem og spre dem også.

Noen ganger antas det at disiplenes spredning fra Jerusalem til Judea og Samaria var en oppfyllelse av «den store misjon,» slik det er nedtegnet i Apg.1:8. Men det motsatte er faktisk tilfelle. Disiplene forlot ikke Jerusalem fordi Herren hadde gitt dem en ordre; de flyktet for å redde livet. Samtidig ble de tolv apostlene — de som Herren hadde befalt å gå ut fra Jerusalem til hele verden — værende igjen i Jerusalem!

Dette var selvfølgelig naturlig, for de troende i Jerusalem flyktet da den intense forfølgelsen brøt ut. Men hvorfor ble de tolv apostlene værende der?

Var de uansvarlige i sitt kall om å evangelisere verden? Skriften viser klart at de ikke var det. Grunnen til at de tolv ble værende i Jerusalem var at kongedømmet, hvor de skulle sitte på tolv troner (Matt.19:28), skulle etableres der. Velsignelse og frelse skulle flyte fra Jerusalem ut til hele verden; derfor var deres oppdrag der ennå ikke fullført.

Både apostlenes beslutning om å bli i Jerusalem og de troendes flukt understreket det samme – at Israel ikke vendte seg til Kristus. I ettertid kan vi nå se at denne forfølgelsen representerte «den skjulte krisen i Israels historie,» som Sir Robert Anderson kalte det. Det ble klart at kongedømmet ikke skulle opprettes på det tidspunktet, med mindre det var ved makt.

Men hva med Guds plan om å bringe frelse og velsignelse til hele verden? Betød Israels avvisning at nasjonene nå måtte forbli i mørket?

I følge profetiene skulle Guds respons på verdens avvisning av Kristus være å utøse sin vrede. Han ville gjøre Israel (og dermed også hedningene) villige på Hans makts dag. Israel, sammen med hedningene, hadde erklært krig mot Ham og Hans Salvede, og Han ville svare med sin egen erklæring, som det står skrevet:

Apg. 4:25-27; «**Du som har sagt ved Din tjener Davids munn:** «**Hvorfor raste hedningene, og hvorfor planla folket** (AV ISRAEL) **nytteløse ting? Kongene på jorden stilte seg opp, og herskerne samlet seg mot HERREN og mot Hans Kristus.» For i sannhet samlet de seg mot Ditt Hellige Barn Jesus, Ham som Du salvet, både Herodes og Pontius Pilatus, sammen med folkeslagene og Israels folk**,»

«Kongene på jorden reiser seg, og herskerne rådslår med hverandre, mot HERREN og mot Hans Salvede, og de sier:
«La oss rive deres bånd i stykker og kaste deres rep bort fra oss.»
Han som sitter i himlene, skal le; HERREN skal gjøre narr av dem.
Så skal Han tale til dem i Sin vrede, og Han skal plage dem i Sitt store mishag:"

(Salme 2:1-5).

«**HERREN sa til min Herre: «Sett Deg ved Min høyre hånd, til Jeg får gjort Dine fiender til Din fotskammel.»**

HERREN skal rekke ut Din styrkes stav fra Sion. Regjer Du midt iblant Dine fiender!

Ditt folk skal være villig på Din makts dag; . . .» (Salme 110:1-3).

Disse ordene av David er det samstemte vitnesbyrdet i Det gamle testamentets profetier. Skulle dommen nå falle?

Nei, det var mot den mørke bakgrunnen av menneskets svikt og synd at Gud nå skulle åpenbare rikdommen av Sin nåde.

DEN SKJULTE PLANEN ÅPENBART

Den første antydningen om Guds hensikt angående nådens husholdning var frelsen av Saul, syndernes overhode, og lederen av Israels – ja, verdens – opprør mot Kristus (1Tim.1:13-16). Til ham åpenbarte Herren det Han ennå ikke kunne åpenbare for de andre apostlene da Han ga dem deres store oppdrag: nemlig at Israel skulle settes til side og frelsen sendes ved nåde til alle direkte gjennom den korsfestede, oppstandne, opphøyde Kristus.

En av de første leksjonene Paulus lærte, var at Gud skulle inneslutte Israel, sammen med hedningene, i vantro. Han, som de tolv, ville ha startet sin tjeneste fra Jerusalem, men da han etter sin omvendelse vendte tilbake dit, viste Herren seg for ham og sa: «Skynd deg, og dra straks ut av Jerusalem, FOR DE VIL IKKE TA IMOT DITT VITNESBYRD OM MEG» (Apg. 22:18).

Sammenlign denne uttalelsen med Lukas 24:47 og se hva Gud nå gjorde. Han innesluttet Israel i vantro sammen med hedningene. Og hvorfor? For at Han kunne tilby frelse til alle mennesker ved nåde, utelukkende og direkte gjennom Kristi fortjenester.

«**For Gud har innesluttet** *29* **dem alle i vantro, for at Han kan vise barmhjertighet mot dem all**» (Rom. 11:32).

Dermed skulle frelsen nå forkynnes til hedningene gjennom Israels fall (Rom.11:11, 12, 15). Ved å reise opp Paulus som erstatning for de tolv som «hedningenes apostel» (Rom.11:13), begynte Gud å føre den jødiske religion til ende og innlede «nådens herredømme». *30*

29 Gr. sunkleio: å lukke sammen, å inkludere sammen.
30 Se Rom. 5:20,21 og 1Tim.1:13-16 og merk deg uttrykkene: «nåde,» «mye mer overflod,» «overmåte rik,» «at nåden kan regjere» og «i meg først» (eller, hovedsakelig).

Her bør leseren se på det forrige diagrammet og merke seg hvordan Gud, etter å ha vist at «det er ingen forskjell» mellom jøde og hedning (Rom.3:22,23), nå forherliger korset og dets kraft til å frelse (Ef.1:7).

«**For Han er vår fred, Han som har gjort dem begge til ett, og har brutt ned skilleveggen mellom oss,**
da Han i Sitt kjød avskaffet fiendskapet, ...
og at Han kunne forsone dem begge med Gud i én kropp ved korset, idet Han drepte fiendskapet ved det.»

(Ef. 2:14-16).

Slik er skilleveggen brutt ned (se diagrammet), og jødiske og hedenske troende er forsonet med Gud i én kropp ved korset. Korset, Kristi fullførte verk, er det Gud vil at vi skal forkynne til verden i dag (1Kor.1:18, 2Kor.5:14-21, Gal.6:14, Ef. 1:7, etc.), for der ligger hemmeligheten om «Hans hensikt og nåde.»

Legg merke til at forsoning forutsetter adskillelse; derfor kunne forsoningen ikke forkynnes før Israel var blitt forkastet sammen med hedningene, og alle menneskers adskillelse fra Gud var fullt ut demonstrert. «Deres forkastelse» åpnet veien for «verdens forsoning» (Rom.11:15).

«Forvaltningen av Guds nåde,» forsoningen av jøder og hedninger med Gud i én kropp ved korset, er det store mysteriet som var skjult i Gud inntil det ble åpenbart for og gjennom apostelen Paulus.

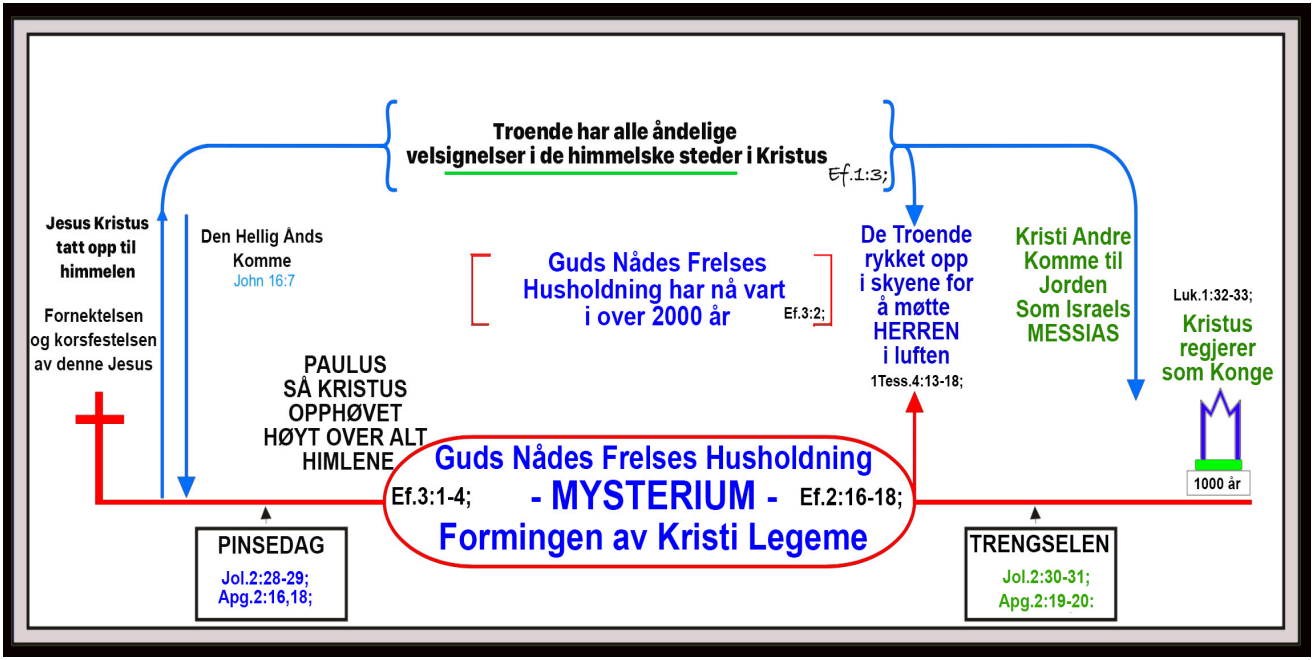
Paulus var den naturlige representanten for Guds hensikt angående legemet fordi han selv var både hebreer og romer i én person (Se Apg. 26:16-18, Ny Tr.), en fiende forsonet med Gud og Kristus, ble det «forbilde» som Gud valgte for å «vise all langmodighet» (1Tim.1:16) og «en som ble født ut av (før) den rette tid» (1Kor.15:8), slik både jøder og hedninger er i dag. Alt dette vil bli diskutert videre i en annen leksjon.

Guds profeterte hensikt om å velsigne nasjonene gjennom Israel vil selvfølgelig fortsatt bli oppfylt, men mens Israel forblir i sin uomvendte tilstand, velsigner Gud både jøder og hedninger gjennom Kristus, Abrahams sæd, til tross for Abrahams slektens mangfoldige svikt (Gal. 3:16,19,22, Ef. 3:5,6). Dette er i samsvar med Hans «evige hensikt» og er en levende demonstrasjon av at all velsignelse flyter fra Golgata; at selv tusenårs kongedømmet velsignelse vil flyte fra Kristus, gjennom Israel, til hedningene.

«**O dypet av rikdommen, både av Guds visdom og kunnskap! Hvor uransakelige er Hans dommer, og Hans veier er ikke til å spore!**» (Rom.11:33).

SPØRSMÅL

1 Vis fra Skriften hvilket hoved fortrinn Israel hadde over hedningene i Det gamle testamentets tider. 2. Nevn fem andre fordeler Israel hadde over hedningene.
3. Hvilket ansvar påla disse fordelene Israel i hennes relasjon til hedningene?
4. Ved hva ble Israel konstant minnet om at hun ikke var bedre enn hedningene?
5. For hvem var tempelet ment som et bønnens hus? 6. Hva hadde tempelet blitt til da Kristus kom til jorden? 7. Med hvilke brutale drap svarte Israel på sine tre største kall til omvendelse? 8. Forklar hvordan Israels skyld økte progressivt med disse tre drapene. 9. Hvordan førte Israel da faktisk krig mot Gud og Hans Salvede?
10. Hvem ledet Israel i denne krigen? 11. Hvordan, ifølge Skriften, skulle Gud svare? 12. Falt dommen umiddelbart? 13. Gi Skriftsteder som viser med hvilket stort slag Gud først antydet Sin hensikt om å innlede nådens husholdning.
14. Hva åpenbarte den oppstandne Herren til Saulus om Israel da han først vendte tilbake til Jerusalem etter sin omvendelse? 15. Hva gjorde Gud nå med Israel for å åpne veien for «verdens forsoning»? 16. Hva skjedde med skillemuren?
17. Hvilket forhold har de som er forsonet med Gud nå til hverandre?
18. Forklar hvordan Paulus er den naturlige representanten for dagens menighet.
19. I hvilken forstand velsigner Gud hedningene gjennom Abrahams ætt selv nå?
20. Hva med Guds profeterte hensikt om å velsigne verden gjennom Abrahams mange etterkommere (1.Mos.22:17,18)?

Troende har alle åndelige
velsignelser i de himmelske steder i Kristus
Ef.1:3;
Jesus Kristus
tatt opp til
himmelen
Fornektelsen
og korsfestelsen
av denne Jesus
Den Hellig Ånds
Komme
John 16:7
Guds Nådes Frelses
Husholdning har nå vart
i over 2000 år
Ef.3:2;
De Troende
rykket opp
i skyene for
å møtte
HERREN
i luften
1Tess.4:13-18;
Kristi Andre
Komme til
Jorden
Som Israels
MESSIAS
Luk.1:32-33;
Kristus
regjerer
som Konge
1000 år
PAULUS
SÅ KRISTUS
OPPHØVET
HØYT OVER ALT
HIMLENE
Guds Nådes Frelses Husholdning
Ef.3:1-4; - MYSTERIUM - Ef.2:16-18;
Formingen av Kristi Legeme
PINSEDAG
Jol.2:28-29;
Apg.2:16,18;
TRENGSELEN
Jol.2:30-31;
Apg.2:19-20:

Kapittel V

DE SISTE DAGER
MÅLET FOR PROFETIEN

Det gamle testamentets skrifter har mye å si om de «siste» eller «senere» dager. Uttrykket ser generelt frem mot Messias' komme og etableringen av Hans kongedømme (1.Mos.49:1, 4.Mos.24:14, 5.Mos.4:30, Jes.2:2, Dan.2:28, 10:14, Hos.3:5, Mika.4:1). Flere lignende uttrykk brukes i forbindelse med de samme hendelsene, som: «**siste tid**,» «**senere tid,**» «**dagene kommer,**» «**Hans dager,**» «**de dager.**»

Messias' komme og etableringen av Hans kongedømme i de siste dager er målet for profetien. Faktisk ser selv Det nye testamentets skrifter på Messias' komme og kongedømmet som det store klimaks i det profetiske programmet (Mark.1:15, Luk.1:68-75, Apg. 3:21-24, 1.Pet.1:11).

PETER OG DE SISTE DAGER

Da Peter stod opp for over nitten århundrer siden og erklærte at de siste dager var kommet (Apg.2:16-17), det viste han at han var fullstendig uvitende om Guds plan om å innlede en nådens husholdning før Kristi gjenkomst.

Vi må imidlertid ikke anta at denne uvitenheten skyldtes en menneskelig mangel hos Peter selv, for på pinsedagen «ble alle fylt med Den Hellige Ånd» (Apg. 2:4).

Dessuten var det han sa, skriftemsig korrekt. I lys av alt som hittil var blitt åpenbart, var dette de siste dager. Profetene hadde ikke sagt noe om nådens husholdning eller Kristi legeme. Det hadde ennå ikke vært noen antydning om noen avbrudd i det profetiske programmet. I Joels profeti om de siste dager blir pinsedagen etterfulgt av den store trengselen og Kristi gjenkomst. Faktisk hadde profetene bare «forut vitnet» om «Kristi lidelser, og den herlighet som skulle følge» (1.Pet.1:11).
Nå som lidelsene var over, virket det som om herligheten snart ville følge, for ingen kunne nekte for at tegnene på «Herrens dag» hadde begynt å dukke opp. *31*
Så Peter var ikke uvitende om det åpenbarte programmet til Gud angående dagen han levde i. Lært av Herren (Apg.1:3) og fylt med Den Hellige ... og hadde en intelligent forståelse av nøyaktig hvor han stod i den guddommelige planen. Derfor var det en dynamisk kraft i hans budskap.

31 Hvis leseren mentalt vil ta avsnittet med tittelen MYSTERIUM ut av det foregående diagrammet og bringe Pinsedagen og trengselen sammen utgjorde det profetiske programmet slik Peter så det.

Apostlene hadde forventet at Den Hellige Ånd skulle bli «utøst» før den store trengselen og Kristi gjenkomst, og vår Herre hadde lovet dem, da Han sendte dem ut, at de da ville bli overnaturlig styrket til å tale med andre tungemål (Mark.16:17). Dermed, da Ånden kom, og de begynte å tale på andre språk, visste Peter nøyaktig hva som skjedde, og han pekte på Joels profeti og sa uten forbehold: «DETTE ER DETTE.»

«For disse er ikke beruset, slik dere tror, **Men dette er det som ble talt ved profeten Joel**: «Og det skal skje i **de siste dager**, sier Gud, at Jeg vil utøse Min Ånd. Jeg vil vise under ... og tegn ... **før HERRENS** store og bemerkelsesverdige **dag kommer**.»

(Apg. 2:15-20).

Alt dette er klart hvis vi bare husker å ikke forvente åpenbaring før tiden; hvis vi husker at Guds hensikt angående denne nåværende dispensasjonen da fortsatt var et «mysterium.» Når det gjaldt Guds åpenbarte plan, hadde de siste dager - dagene som var forutsagt så lenge - begynt. Israels lenge lovede Messias hadde kommet, hadde dødd og steget opp igjen, hadde steget opp til Faderens høyre hånd og hadde sendt Den Hellige Ånd for å veilede og styrke sine egne. Det neste på det profetiske programmet var trengselstiden med nasjonenes dom og Messias' gjenkomst, og tegnene på disse tingene begynte allerede å vise seg.

DET PROFETISKE PROGRAMMET AVBRUTT

Det er viktig å merke seg, imidlertid, at ikke alle tegnene på "Herrens dag" viste seg på pinsedagen. Det var «tegn på jorden nedenfor,» men ikke «undere i himmelen ovenfor.» Det var utgytelsen av Den Hellige Ånd, tungetalen og visjonene og profetiene, men ikke «blod og ild og røkskyer,» og heller ikke var «solen blitt forvandlet til mørke og månen til blod» ennå (Se Apg. 2:17-20). Videre forsvant de tegnene som viste seg, snart igjen (1.Kor.13:8) etter hvert som det profetiske programmet ga plass for åpenbaringen av «mysteriet,» Guds hemmelige, evige hensikt.

Rett før vår Herres himmelfart hadde apostlene spurt: Da de derfor var kommet sammen, spurte de Ham og sa: «Herre, vil Du på denne tiden gjenopprette kongedømmet for Israel?» (Apg.1:6). Vår Herre, visste selvfølgelig at Israel ville avvise tilbudet om kongedømmet, men Han kunne ikke fortelle de elleve dette, for de kunne da ikke ha lagt så mye hjerte i sin appell til Israel, og Israel, på sin side, kunne ha hatt noen unnskyldning for ytterligere å avvise Kristus. Dermed nektet vår Herre å svare på deres spørsmål og sa:

«Og Han sa til dem: «Det er ikke deres sak å kjenne til de tider og de stunder som Faderen har underlagt Sin egen makt. Men **dere skal motta kraft etter at Den Hellige Ånd har kommet over dere; og dere skal være vitner om Meg i Jerusalem, og i hele Judea og Samaria, og helt til jordens ende.**» (Apg.1:7-8).

Israels hus mottok dermed et oppriktig tilbud om Kristi tilbakekomst og etableringen av Hans kongedømme da Peter ropte:

«**Derfor, få et nytt sinn og omvend dere, så deres synder kan bli strøket ut, når fornyelsens tider kommer fra Herrens nærvær, og Han sender Jesus Kristus, Han som tidligere ble forkynt for dere.»** (Apg.3:19-20).

Dette var selvfølgelig en appell til nasjonen. Det betydde ikke at dersom den ene forsamlingen hadde omvendt seg, ville Kristus umiddelbart ha vendt tilbake for å innføre kongedømmet, for vi vet at flere profeterte hendelser først måtte ha blitt oppfylt.

Men spørsmålet kan stilles: Hvis det profetiske programmet hadde gått sin gang og et omvendt Israel til slutt var blitt brakt til Messias' føtter, hvordan ville Gud da ha innført nådens husholdning? Svaret er enkelt: Han visste at de ikke ville omvende seg, og dette var en faktor i Hans planer for å innføre nådens husholdning.

Det faktum som angikk Israels folk på den tiden, var at de mottok et oppriktig tilbud om at dersom de omvendte seg, ville kongedømmet bli innført og Kristus ville vende tilbake for å innta Davids trone. Gud holdt Israel ansvarlig for hennes antakelse eller avvisning av Kristus og Hans kongedømmet.

Som vi vet, omvendte den frafalne nasjonen seg ikke, men sluttet seg til hedningene i deres opprør mot Gud og kunne ikke ha klaget dersom oppfyllelsen av Joels profeti hadde fortsatt og Guds vrede hadde blitt utøst over dem. Faktisk ble de som omvendte seg, fylt med Den Hellige Ånd som forberedelse for den prøvelsen de ble forventet å gjennomgå som et resultat av Israels opprør.

Dermed var verden moden for Guds vrede for mer enn 2000 år siden, og dersom det profetiske programmet ikke var blitt nådig avbrutt, ville dommen ha falt da.

«MEN DER SYNDEN BLE STOR, BLE NÅDEN ENDA STØRRE» (Rom. 5:20).

Det var til Paulus, den andre apostelen, at Gud først gjorde kjent «Sin viljes mysterium» (Ef.1:9), «men etter Sin egen beslutning og nåde, den som ble gitt oss i Kristus Jesus før verdens begynnelse,» (2.Tim.1:9).

I Ef. 3:1-3 sier apostelen:
«**AV denne grunn er jeg, Paulus, Jesu Kristi fange for dere som er av folkeslagene så sant dere har hørt om Guds nådes frelseshusholdning, som er gitt meg overfor dere, hvordan Han ved åpenbaring gjorde mysteriet kjent for meg (slik jeg tidligere skrev i korthet,**»

Paulus, som de tolv, ville ha startet sin tjeneste fra Jerusalem, men til ham åpenbarte vår Herre det Han ikke kunne fortelle de elleve før sin himmelfart.

I Apg. 22:17-18 har vi Paulus' egen beretning om hendelsen:

«**Og det skjedde, da jeg var kommet tilbake til Jerusalem, og mens jeg bad i templet, at jeg kom i en transe,**

og jeg så Ham si til meg: «Skynd deg og dra ut av Jerusalem så fort du kan, for de vil ikke ta imot ditt vitnesbyrd om Meg.»

På det tidspunktet antok Paulus at hans rykte som en tidligere forfølger av Kristus ville ha fått jødene til å lytte til ham, og tvilte sikkert heller ikke på at han skyldte dem en forklaring på sin oppførsel. Han begynte å diskutere saken med Herren.
Men Herren svarte enkelt:

«... **Dra av sted, for Jeg vil sende deg langt bort herfra til folkeslagene.»** (V 21).

Hele dette avsnittet i Apostlenes gjerninger er svært betydningsfullt. Hvorfor insisterte vår Herre på at de tolv skulle begynne sin tjeneste i Jerusalem, men nektet Paulus å begynne der? Fordi Paulus' tjeneste skulle utgjøre en avbrytelse av de tolv sitt oppdrag og program. Herren sa til Paulus, i det faktiske forholdet: «De lyttet ikke til de tolv; heller ikke vil de lytte til deg, så forlat Jerusalem og gå til hedningene.»
Slik innesluttet Gud Israel i vantro, sammen med hedningene. Det er betydningsfullt at etter at Paulus ble reist opp, finner vi ingen ytterligere tilbud om kongedømmet til Israel *32* Gud hadde gjort dette, «for at Han kunne vise nåde mot alle.»

(Rom.11:32).

«**Å, hvilken dybde av rikdom, både av Guds visdom og kunnskap! Hvor uransakelige Hans beslutninger er og hvor ufattelige Hans veier er!**»
(Rom.11:33).

Og slik ble en avbrytelse av det profetiske programmet innledet for at Gud, gjennom Paulus, kunne tilby alle mennesker overalt frelse ved nåde, utelukkende gjennom fortjenestene til den korsfestede og oppstandne Kristus.

32 Dette betyr imidlertid ikke at tilbudet som var blitt gitt, umiddelbart ble trukket tilbake, eller at Gud satte Israel til side med en gang.

«**og at Han kunne forsone dem begge med Gud i én kropp ved korset, idet Han drepte fiendskapet ved det.**» (Ef. 2:16).

I løpet av denne avbrytelsen eller parentesen, mens etableringen av Kristi kongedømme holdes i bero, danner Gud Kristi legeme fra jøder og hedninger som er forsonet med Ham ved korset (jf. 1.Kor.12:13, 2.Kor.5:14-21).

Bibel studenter bør alltid huske at dannelsen av dette «ene legemet» ikke er temaet for profetien, men for mysteriet som først ble åpenbart gjennom Paulus. Det er heller ikke oppfyllelsen av noe paktløfte. Det er produktet av ren nåde, gjennom Kristi gjenløsende verk. Dette er grunnen til at den uforfalskede forkynnelsen av «Guds nådes evangelium» alltid har vært et spesielt mål for Satans vrede. I denne forbindelse skriver Paulus til Timoteus:

«**Vær derfor ikke skamfull over vår Herres vitnesbyrd, og heller ikke over meg, Hans fange, men ta del i lidelsene for evangeliet, etter Guds kraft,**
Han som har frelst oss og kalt oss med et hellig kall, ikke etter våre gjerninger, men etter Sin egen beslutning og nåde, den som ble gitt oss i Kristus Jesus før verdens begynnelse,» (2.Tim.1:8-9).

PAULUS OG DE SISTE DAGER

Paulus, som Peter, har mye å si om «siste dager,» men siden hans budskap hovedsakelig angår denne nåværende dispensasjonen av mysteriet, og ikke det profetiske programmet, refererer han vanligvis til de siste dager av nådens husholdning, etter hvilken det profetiske programmet igjen vil bli gjenopptatt.
Med alt som ble åpenbart for Paulus om nådens dispensasjon, **var det én ting han aldri fikk vite om den, nemlig hvor lenge den skulle vare.**

Dette forblir fortsatt et mysterium. Ingen vet hvor lenge det vil vare. Gud har ikke lovet at det vil fortsette i en bestemt lengde av tid. Det er ingen «tider og stunder» for Kristi legeme, og heller ingen «tidens tegn.» Apostelen nevner bare tendenser mot slutten av tidsalderen; tendenser som, faktisk, hadde sin begynnelse i hans egen tid.

Paulus selv hadde ingen anelse om at nådens tid ville bli utvidet til nåværende tid, for da han skrev til Timoteus for omtrent to tusen år siden angående «de siste dager,» kunngjorde han ham (Timoteus) om hvordan han skulle oppføre seg under disse omstendighetene (1.Tim.4:1-7, 2.Tim.3:1-17). Paulus må ha forventet at dispensasjonen ville avsluttes veldig snart, for til de ufrelste i hans tid (så vel som i vår) skrev han:

«VI bønnfaller dere derfor også som arbeidere sammen med Ham at dere ikke tar imot Guds nåde til ingen nytte. For Han sier: «Jeg har bønnhørt deg på en mottagelig tid, og på frelsens dag har Jeg hjulpet deg.» Se, **nå** er den mottagelige tid; se, **nå** er frelsens dag.» (2. Kor. 6:1-2).

Og til de frelste i hans tid (så vel som i vår) skrev han:
«Se da til at dere vandrer varsomt, ikke som dårer, men som vise, **ved at dere forløser tiden, fordi dagene er onde.**»

(Ef. 5:15-16).

Nå som Gud har utsatt sin dom over verden i omtrent to tusen år, la oss være på vakt mot overmot, for hvert øyeblikk av utsettelse er et øyeblikk av ren nåde, og når som helst kan denne nådens dispensasjon plutselig bli avsluttet. Vi kan ikke love de fortapte en time til for å bli frelst, men må rope med større hastverk enn Paulus: "NÅ er tiden!" *33*

Vi må selv kjøpe opp enhver mulighet til å redde de fortapte, siden dagene er onde og tiden sannsynligvis er veldig kort.

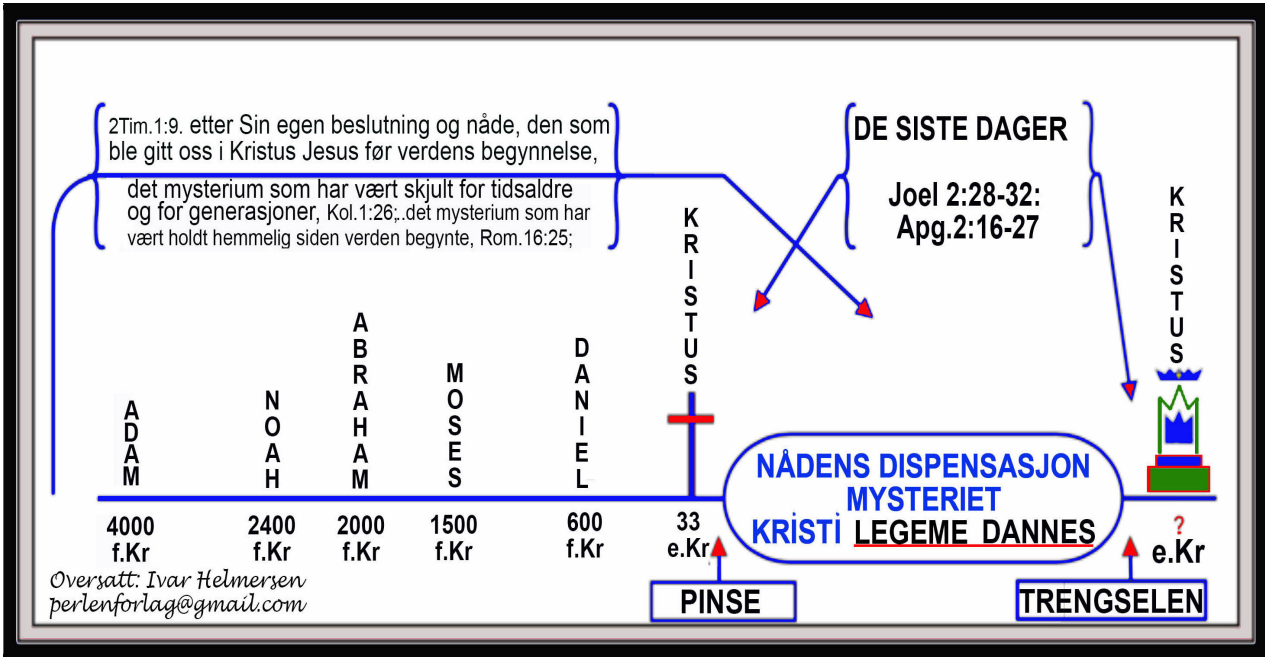
PAULUS OG HERRENS GJENKOMST

Peters tjeneste i begynnelsen av Apostlenes gjerninger hadde selvfølgelig **Herrens gjenkomst til jorden i sikte;** Hans tilbakekomst for å regjere i Jerusalem over Israel og nasjonene.

Paulus har også mye å si om Herrens gjenkomst, men igjen er det en forskjell.
For Paulus ble det åpenbart at nådens husholdning ville bli avsluttet **ved Kristi komme for å hente medlemmene av sitt legeme,** før utgytelsen av Hans vrede og Hans tilbakekomst til jorden for å regjere. *34*

At dette var en del av «mysteriet» angående Kristi åndelige legeme, som hadde blitt åpenbart for ham av den Herliggjorte Herren, er klart fra hans egne ord:

33 Se forfatterens brosjyre: Now is the time.
34 Se diagram.

2Tim.1:9. etter Sin egen beslutning og nåde, den som ble gitt oss i Kristus Jesus før verdens begynnelse,
det mysterium som har vært skjult for tidsaldre og for generasjoner, Kol.1:26;.det mysterium som har vært holdt hemmelig siden verden begynte, Rom.16:25;
DE SISTE DAGER
Joel 2:28-32:
Apg.2:16-27
KRISTUS
ADAM
NOAH
ABRAHAM
MOSES
DANIEL
KRISTUS
4000 f.Kr
2400 f.Kr
2000 f.Kr
1500 f.Kr
600 f.Kr
33 e.Kr
NÅDENS DISPENSASJON
MYSTERIET
KRISTI LEGEME DANNES
? e.Kr
PINSE
TRENGSELEN
Oversatt: Ivar Helmersen
perlenforlag@gmail.com

«**For dette sier vi til dere ved Herrens ord, at vi som er i live og blir igjen til Herrens komme, skal ikke komme foran dem som er sovnet inn.**

For Herren selv skal stige ned fra himmelen med et rop, med en erkeengels røst, og med Guds trompet. Og de døde i Kristus skal stå opp først.

Så skal vi som lever og er igjen, bli rykket opp i skyene sammen med dem for å møte Herren i luften. Og så skal vi alltid være hos Herren.

Derfor, trøst hverandre med disse ord.» (1.Tess.4:15-18).

«Se, jeg kunngjør dere et mysterium: Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet —

«i ett nu, på et øyeblikk, ved det siste trompetstøtet. For trompeten skal lyde, og de døde skal stå opp uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet.
(1.Kor.15:51-52).

Merk igjen, fra disse avsnittene, at Paulus ikke kunne ha forventet at nådens dispensasjon skulle vare i mange år, for han sier: «VI skal ikke alle sovne inn» og «VI som lever og blir tilbake skal rykkes opp sammen med dem [de oppstandne] for å møte Herren i luften.» Videre instruerer han konsekvent troende fra sin tid og framover til å vente og se etter at Herren skal komme og ta dem til himmelen (Fil. 3:20, 1.Tess.1:10, Tit.2:13).

Plassen tillater ikke en grundig studie av dette vidunderlige emnet i dette heftet, men la oss her si at Guds nåde og langmodighet i å forlenge den nåværende dispensasjonen og utsette verdens dom i to tusen år burde dette fylle våre hjerter med undring og takknemlighet, samtidig som det «salige håp» om Hans komme for oss bør holde oss stadig våkende og ventende, for Han kan komme før leseren har fullført lesningen av dette heftet.

PETER OG MYSTERIET

Vi har sett at Peter ikke tok feil da han erklærte på pinsedagen at de siste dager hadde begynt. De hadde faktisk begynt, men Gud hadde en hemmelig hensikt om å gi verden en periode med nåde før Han avsluttet verdens opprør og sendte Kristus til å regjere.

Men avbrytelsen av kongedømmets program ved nådens husholdning kaster også lys over noen av Peters siste nedtegnede ord. I sitt andre brev, der han skriver om «Herrens langmodighet» og utsettelsen i Kristi gjenkomst til jorden og innledningen av Herrens dag, sier han:

«**Men, elskede, vær ikke uvitende om denne ene ting, at for Herren er én dag som tusen år, og tusen år som én dag.** (2.Pet.3:8).

Merk at dette ikke er vår svake forklaring på utsettelsen i Kristi tilbakekomst. Denne uttalelsen ble gjort i begynnelsen av denne ventetiden, ved gryningen av nådens tid, og den gir tydelig til kjenne at Peter da erkjente at en avbrytelse i programmet hadde funnet sted. Men la oss fortsette med hans uttalelse:

«**Herren er ikke sen med Sitt løfte, slik noen regner det for senhet, men Han er langmodig med oss, siden Han ikke vil at noen skal gå fortapt, men at alle skal komme til omvendelse.** (2.Pet.3:9).

Så forsinkelsen bør ikke regnes som senhet eller latskap fra Herrens side, men som langmodighet. Og se nå vers 15:

«**og regn vår Herres langmodighet som frelse** ...»

Hvor fikk Peter alt dette fra? Hvordan visste han om nådens husholdning? Fortsett med vers 15:

«... **slik også vår elskede bror Paulus har skrevet til dere, etter den visdom som er gitt ham,**»

Dette ble skrevet mer enn 30 år etter pinsedagen, og på den tiden hadde Peter lært fra Paulus om nådens husholdning.

Dermed arbeidet ikke Peter og Paulus motstridende eller forkynte motsigende budskap. Gud ga ganske enkelt Paulus en ytterligere åpenbaring av sannheten.

Det var en tid etter at Paulus ble sendt ut med «Guds nådes evangelium,» at han dro til Jerusalem «etter en åpenbaring» og meddelte Peter og de andre «det evangelium som [han forkynte] blant hedningene» (Gal.2:2). Peter og resten «så» og «forsto» at en ny åpenbaring var blitt betrodd ham, og langt fra å være uenige, «gav de [Paulus] og Barnabas samfunnets høyrehånd» (Gal.2:7-9).

Så selv om de siste dager av profetien faktisk hadde begynt på pinsedagen, hentyder Peter til i sitt siste brev en forsinkelse «en langmodighet» med Kristi gjenkomst for å dømme og regjere, og han anerkjenner dette som en sannhet åpenbart gjennom Paulus (2.Pet.3:3-16).

Til slutt lærer både Peter og Paulus at forsinkelsen og Herrens langmodighet er full av nåde, uten noen antydning om hvor lenge Guds langmodighet vil vare. - (2.Kor.5:20-6:2, 2.Pet.3:8).

Hvilken innvirkning bør alt dette ha på vår oppførsel og tjeneste for Kristus!
Vi lever, så å si, i de spennende dagene mellom menneskets krigserklæring mot Gud og Guds mot-erklæring (Salme 2:1-5); noen få dager med nåde, som det var, der Kristi ambassadører har myndighet til å tilby forsoning til enhver som vil motta Ham som Frelser og Herre. Det neste på det guddommelige programmet er ropet med hvilket Han vil kalle tilbake sine ambassadører og erklære «krig» mot dem som har avvist Hans nåde.

SPØRSMÅL

1 Hva refererer begrepet «siste dager» generelt til i Det gamle testamentets skrifter?
2. Hadde Peter rett eller feil da han sa på pinsedagen at «de siste dager» var kommet?
3. Forklar hvorfor. 4. Fra hvilken berømt profeti siterte Peter i sin pinsedagstale?
5. Viste alle tegnene fra den profetien seg på pinsedagen? 6. Hva var Peter uvitende om da han sa at «de siste dager» var kommet? 7. Hva har skjedd med oppfyllelsen av Joels profeti? 8. Hvorfor fortalte ikke Herren sine apostler når kongedømmet skulle bli gjenopprettet for Israel? 9. Når, ifølge Det gamle testamentets profeti, ville verden ha vært moden for dom? 10. Hvor begynte de tolv sin tjeneste under «den store misjonsbefalingen»? 11. Hvorfor? 12. Hvor håpet Paulus å starte sin tjeneste for Kristus? 13. Hvor sendte Herren ham i stedet, og hvorfor? 14. Mellom hvilke to store profetiske perioder kommer nådens husholdning? 15. Hva kalles Guds folk i denne husholdningen? 16. Til hvilke «siste dager» refererer Paulus i sine brev?
17. Hvorfor er det ingen spesifikke tegn på Kristi tilbakekomst for de troende i denne husholdningen? 18. Gi to skriftsteder som beviser at Paulus ikke forventet at nådens husholdning skulle vare i 2000 år. 19. Gi ett skriftsted for hver, som viser hvordan Paulus formante (a) de fortapte, og (b) de frelste, i denne sammenhengen.
20. Hvor, i Peters skrifter, bekrefter han det Paulus har å si om nådens husholdning?

DE TOLV APOSTLER	**APOSTELEN PAULUS**
REPRESENTANTER FOR NASJONEN ISRAEL 12 Stammer — 12 Menn — 12 Troner — Matt. 19:28	**REPRESENTANT FOR KRISTI LEGEME** ÉN mann — både hebraisk og romersk — Forsonet — Ef. 2:16
KALT AV KRISTUS PÅ JORDEN — Luk. 6:13	**KALT AV KRISTUS I HIMMELEN** - Apg. 9:3-5
KJENTE BARE KRISTUS PÅ JORDEN — Apg. 1:9	**KJENTE BARE KRISTUS I HIMMELEN** - 1 Kor. 15:8
SENDT TIL ISRAEL OG FOLKESLAGENE Matt. 10:5,6 Luk. 24:47,48	**SENDT TIL ALLE MENNESKER OVERALT** Rom. 10:12; 11:32
ENDT FOR Å PROKLAMERE GUDS PROFETERTE PROGRAM Frelsen av hedningene gjennom Israels OPPHØYELSE - Apg. 3:24-26	**SENDT FOR Å PROKLAMERE GUDS HEMMELIGE HENSIKT** Frelsen av hedningene gjennom Israels FALL Rom. 11:7-33
ENIGE OM Å BEGRENSE SIN TJENESTE TIL ISRAEL ETTER PAULUS' OPPREISNING Gal. 2:1-9	**OVERGÅR DE TOLV SOM APOSTEL FOR HEDNINGENE** ETTER ISRAELS AVVISNING AV RIKET Gal. 2:1-9

Kapittel VI

DE TOLV APOSTLENES OG PAULUS' TJENESTER SAMMENLIGNET

Den grunnleggende årsaken til den forvirringen som råder i den bekjennende menighet når det gjelder lærer, er manglende anerkjennelse av forskjellen mellom Paulus' budskap og tjeneste til de tolv. De fleste, selv oppriktige troende, ser ikke ut til å ha stilt seg selv spørsmålet: Hvorfor Paulus? De ser ikke ut til å ha tatt inn over seg det slående faktum at etter at vår Herre, i sin såkalte store misjonsbefaling, hadde sendt de andre apostlene ut i «all verden» for å forkynne «evangeliet» til «hele skapningen» (Mark.16:15) og gjøre disipler av «alle nasjoner» (Matt.28:19) - etter dette, reiste Han opp en annen apostel, og de tolv, gjennom sine ledere, under Den Hellige Ånds veiledning, inngikk en høytidelig avtale med denne andre apostelen om at han skulle gå til hedningene mens de begrenset sin tjeneste til Israel (Gal.2:7-9.) Slik kunne Paulus noen år etter «den store misjonsbefalingen» til de elleve (gjort til tolv i Apg. 1:15-26) erklære:

«For jeg taler til dere folkeslag; ettersom jeg er folkeslagenes apostel, opphøyer jeg mitt embete,» (Rom.11:13).

Paulus selv understreker stadig hvor unik hans apostelembete og budskap er. Tre ganger snakker han om «mitt evangelium» (Rom.2:16, 16:25, 2.Tim. 2:8) og gjentatte ganger bruker han lignende uttrykk, som: «evangeliet som jeg forkynte,» «evangeliet som ble forkynt av meg» og «det evangeliet som jeg forkynner blant hedningene» (1.Kor.15:1, Gal.1:11, 2:2). Gang på gang gjør han det klart at hans budskap ble mottatt fra Herren (1.Kor.11:23,15:1, 1.Tess.4:15) ved direkte åpenbaring (Gal.1:12, Ef.3:1-3).

Han uttaler til og med en forbannelse over enhver som ville forkynne et annet evangelium til hedningene enn det han hadde forkynt. Dette er grunnen til at vi også finner ham si igjen og igjen (selv om det er i varierte uttrykk): «Følg meg» (1.Kor.4:16,11:1, Fil.3:17, 1.Tess.1:6, 2.Tess.3:9).

Dette betyr, som påpekt i forrige kapittel, at det profetiske programmet, som «den store misjonsbefalingen» var en del av, ble avbrutt av nådens husholdning gjennom Paulus. Derfor er det viktig å skille mellom Paulus' budskap og tjeneste og de tolvs.

DE TOLV APOSTLENE

Når vi sammenligner de tolv apostlenes og Paulus' tjenester i dette kapittelet, vil vi nummerere våre uttalelser om de tolv slik at de kan sammenlignes med uttalelsene om Paulus.

1. De tolv ble valgt av Kristus på jorden (Luk. 6:13).

2. På det tidspunktet da Paulus ble reist opp, hadde de tolv bare kjent Kristus på jorden. De hadde ikke engang sett Ham gå inn i himmelen ved Hans himmelfart, for «en sky tok Ham bort fra deres øyne» (Apg.1:9).

3. De tolv apostlene representerte nasjonen Israel – én for hver stamme. Dette fremgår tydelig av vår Herres løfte til dem: Jesus sa: «Sannelig, Jeg sier dere: I gjenfødelsen, når Menneskesønnen sitter på tronen i Sin herlighet, skal også dere som har fulgt Meg, sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer» (Matt. 19:28, jf. Luk. 22:30).
Den oppriktige og gjennomtenkte bibelstudent bør merke seg at tallet tolv ikke har noen forbindelse med Kristi legeme, men er stadig knyttet til Israel. «Jakob ble far til de tolv patriarker» (Apg.7:8), og fra disse stammer Israels tolv stammer. Hver av disse stammene hadde tolv fyrster (4.Mos.1:16). Selv når Israel ble styrt av konger, skulle det fortsatt være fyrster som regjerte med dem over hver av de tolv stammene (1.Krøn.27:22).
Selv om alt dette hadde blitt forstyrret av fangenskapene, var den lenge lovede kongen nå midt iblant dem – Han som skulle «gjenopprette kongedømmet for Israel». Da Han gikk ut for å forkynne «evangeliet om kongedømmet» (Matt.9:35), valgte Han sine tolv fyrster til de tolv tronene over Israels tolv stammer (Matt.19:28).

4. Disse tolv ble først sendt ut for å forkynne at himmelens kongedømme var for hånden (Matt.10:7, jf. Dan.2:44) og deretter, senere, for å tilby det til Israel med tanke på å bære budskapet ut til hele verden (Apg.1:6-8, 3:19-26).
5. De fikk makt til å utføre mirakler (Matt.10:8, jf. Mark.16:17-18).
6. Deres tjeneste var basert på paktene og profetiene (Jes.60:1-3, Luk.1:70-75, Apg. 3:22-26).
7. Derfor ble de sendt til jødene først og forventet at hedningene skulle bli frelst gjennom et gjenfødt Israel (Matt.10:5-6, Luk.24:47, Apg.3:25-26).
8. De tjente kun i Palestina (Apg.10:39, 21:17-20). *35*

35 Hvor de kan ha reist etter Apostlenes gjerninger kapittel 28 er ikke avgjørende her, for på det tidspunktet var kongedømme programmet fullt ut satt til side. Faktum er at i løpet av Apostlenes gjerninger-perioden ble de enige med Paulus om å begrense sin tjeneste til Israel. Før denne avtalen, var den ene hedninge familien Peter hadde betjent bosatt i Caesarea i Palestina (Apg.10:24). Peter dro også til Antiokia i Syria, men i stedet for å ha noen tjeneste der, ble han irettesatt av Paulus (Gal.2:11-14)

9. I sitt budskap og sin tjeneste forutså de Israels antakelse av Kristus som Konge og Hans gjenkomst for å regjere. Dette var hva de arbeidet, håpet og ba for. (Apg. 1:11, 3:19-21).

9. I «den store misjonsbefalingen» til de tolv, var vanndåp påkrevd for frelse, og mirakuløse tegn var bevis på frelse (Mark.16:15-18, Apg. 2:38).

APOSTELEN PAULUS

Leseren oppfordres til å ta seg tid til å gå tilbake til de nummererte avsnittene på de foregående sidene og sammenligne Paulus' tjeneste med de tolv apostlene.

1. I motsetning til de tolv, ble Paulus utvalgt av Kristus fra himmelen (Apg. 9:3-5, 26:16).

2. Paulus kjente kun Kristus fra himmelen, da han aldri hadde sett Ham mens Han var på jorden (Apg. 26:16, 1. Kor. 15:8).

3. Som én apostel representerer Paulus Kristi legeme.

Her vil den oppmerksomme bibelstudent merke seg at tallet tolv aldri er forbundet med Kristi legeme, mens tallet **én** stadig er knyttet til det: «Vi, som er mange, er **ett** legeme i Kristus» (Rom.12:5), «For med **én** Ånd ble vi alle døpt til **ett** legeme» (1.Kor.12:13), «Det er **ett** legeme» (Ef. 4:4), osv.

Videre består Kristi legeme av mennesker som tidligere var fiender, men som har blitt forsonet med Gud gjennom Hans Sønns død (Kol.1:21-22). Paulus er et perfekt eksempel på dette!

I tillegg var Paulus både en hebreer og en romer. Han var en født hebreer (Fil. 3:5) og var svært hengiven til sin hebraiske arv (Fil. 3:5-6). Samtidig var han også en romer, en født romer, med en sterk lojalitet til sin romerske identitet.

Da magistratene i Filippi sendte beskjed om at Paulus og Silas skulle bli sluppet fri, nektet Paulus å gå og sa:

APOSTELEN PAULUS

Leseren oppfordres til å ta seg tid til å referere til de nummererte avsnittene på de foregående sidene og sammenligne Paulus' tjeneste med de tolv.

1. I motsetning til de tolv, ble Paulus valgt av Kristus i himmelen (Apg.9:3-5, 26:16).

2. Han kjente bare Kristus fra himmelen, da han aldri hadde sett Ham på jorden (Apg. 26:16, 1.Kor.15:8).

3. Paulus, som én apostel, representerer Kristi legeme *36*

Her igjen vil den gjennomtenkte studenten av Skriften legge merke til at mens tallet tolv aldri er knyttet til Kristi legeme, er tallet én konsekvent assosiert med det: "Vi, som er mange, er ett legeme i Kristus" (Rom.12:5), "For med én Ånd ble vi alle døpt til ett legeme" (1.Kor.12:13), "Det er ett legeme" (Ef.4:4), osv.

Videre består legemet av fiender, forsonet med Gud gjennom Hans Sønns død (Kol.1:21,22). For en perfekt illustrasjon Paulus var på dette!

Dessuten var Paulus både en hebreer og en romer. Han var en født hebreer (Fil. 3:5) og intenst så (Fil.3:5,6). Men han var også en romer, en født romer, og intenst romersk.

Da myndighetene i Filippi sendte beskjed om at Paulus og Silas skulle bli sluppet fri, nektet Paulus å gå og sa:

«**Men Paulus sa til dem: «De har slått oss åpenlyst, og uten dom, vi som er romerske borgere, og de har kastet oss i fengsel. Og nå vil de sende oss bort i hemmelighet? Nei, sannelig! La dem selv komme og hente oss ut.**» (Apg.16:37).

Her krevde de en unnskyldning fra de romerske embetsmenn, og merk deg godt, embetsmenn «kom og ba dem om unnskyldning, og førte dem ut» (Vers 39).

36 Andre «apostler» nevnes i forbindelse med Paulus, men alltid på en sekundær måte. I Apostlenes gjerninger 14:14, for eksempel, nevnes Barnabas, Paulus' reisefølge, som en apostel sammen med Paulus, men ifølge Galaterne 2 var det Paulus som dro opp «etter en åpenbaring» og meddelte lederne der det evangeliet som han forkynte blant hedningene. Da de «så» at evangeliet om av uomskårne var betrodd Paulus og «forsto» den nåden som var gitt ham, ga de Paulus og Barnabas samfunnets høyrehånd (Gal.2:2-9). Det er ingen grunnlag for påstanden om at «det var åtte apostler for legemet slik det var tolv for Israel.» Paulus skryter ikke når han sier, ved Ånden, «Jeg er hedningenes apostel, jeg ærer min tjeneste» (Rom.11:13).

Senere, i Jerusalem, mens soldatene bandt Paulus for å undersøke ham ved pisking, sa Paulus til hundremannsføreren som stod ved siden av: «Er det lov for dere å piske en mann som er romer, og uten dom?» (Apg. 22:25).

Da dette spørsmålet nådde Lysias, den høvedsmannen som hadde beordret piskingen, ble han plutselig vennlig mot Paulus og forklarte at det hadde kostet ham mye å oppnå romersk statsborgerskap.

«**Kommandanten svarte: «Jeg ervervet meg denne borgerretten for en stor pengesum.» Og Paulus sa: «Men jeg ble født til den.**» (Apg. 22:28).

Ved dette forlot hans påtenkte undersøkere ham plutselig. De ønsket ikke å komme i trøbbel med den romerske regjeringen på grunn av sin feil. «Høvedsmannen var også redd fordi han hadde bundet ham» (Vers 29).

Paulus var innfødt fra Tarsus, «en ikke ubetydelig by» i Romas øyne (Apg.21:39). Faktisk, så høy var hans rang som romer, at han hadde retten til å anke personlig til keiseren for rettssak. Dette ble bekreftet av Festus og det romerske rådet i Cæsarea etter å ha konferert om saken (Apg. 25:10-12).

Hvorfor legger Den Hellige Ånd slik vekt på apostelens romerske, så vel som hans hebraiske, statsborgerskap? Enkelt sagt fordi han, en forsonet hebreer og romer i én person, representerer Kristi legeme, Menigheten i denne dispensasjonen, som er sammensatt av jøder og hedninger forsonet med Gud i ett legeme, ved korset (Ef. 2:16).

4. Paulus ble sendt ut for å forkynne «Guds nådes evangelium» (Apg. 20:24, Ef. 3:1-3). Selv om han bekreftet at Jesus var Israels Messias, proklamerte han aldri kongedømmet som nært forestående eller tilbød det for Israels antakelse. De tolv hadde heller aldri før dette proklamert Guds nådes evangelium.

5. Mens Paulus i begynnelsen hadde «en apostels tegn,» ble hans kraft til å utføre mirakler trukket tilbake i forbindelse med hans Gudgitte budskap (Rom.8:22-23, 1.Kor.13:8-13, 2.Kor.4:16, 5:1-4, 12:7-10, Fil. 2:26-27, 1.Tim.5:23, 2.Tim.4:20).

6. Paulus' budskap var ikke basert på paktløfter eller profetier, men utelukkende på Guds nåde (Rom. 3:21-28, Ef.1:7, 2:7). Det var et mysterium, holdt hemmelig inntil den tiden (Rom.16:25, Ef.3:1-3) og gradvis åpenbart for og gjennom ham (Apg.26:16, 22:17-18, 2.Kor. 12:1-7).

7. I hans budskap sto jøden og hedningen på samme grunnlag for Gud (Rom.3:22-23, 10:12-13).

8. Paulus' hovedtjeneste var blant hedningene (Rom.11:13, Ef. 3:1-2). Da han ønsket å tjene i Jerusalem, forbød Herren ham å bli, og sa: «Gå bort, for jeg vil sende deg langt bort til hedningene» (Apg. 22:21).

9. Med Paulus' oppreisning ble Israel innesluttet i vantro. Herren selv sa til Paulus: «DE VIL IKKE MOTTA DITT VITNESBYRD OM MEG» (Apg.22:18).

Derfor var Paulus' budskap, i motsetning til de tolvs, basert på Israels avvisning av Kristus, og forklarte Hans fortsatte fravær (Ef.1:18-2:6, Fil.2:9, Kol.3:1-3, Hebr. 2:8-9).

10. Verken vanndåp eller mirakuløse tegn var inkludert i Paulus' spesielle oppdrag, og heller hadde ingen av dem noe å gjøre med frelse under hans tjeneste. Det er sant at Paulus i begynnelsen døpte noen; at han omskar minst én; at han hadde «et apostels tegn,» men dette var den ordningen han ble frelst under og fra hvilken han gradvis kom ut. Videre uttaler han klart at han ikke forkynte omskjærelse (Gal.5:11), ikke ble sendt for å døpe (1.Kor.1:17) og at de mirakuløse kreftene han selv besatt ville forsvinne (1.Kor.13:8-10).

PAULUS VAR IKKE EN AV DE TOLV

Av og til blir disiplene beskyldt for å ha handlet i kjødet da de valgte Mattias til å fylle Judas' plass som den tolvte apostel. Det sies at disiplene ikke hadde noe med å velge en tolvte apostel i utgangspunktet. Det argumenteres videre at de først vilkårlig valgte to kandidater og deretter ba Herren om å velge hvilken av de to Han ville ha til å fylle den ledige plassen.

De som fremsetter denne anklagen, hevder generelt at Paulus, ikke Mattias, var Guds valg for Judas' plass. Denne anklagen er imidlertid ikke basert på en nøye lesning av beretningen i Apostlenes gjerninger, eller en særlig grundig kunnskap om Skriftene som omhandler emnet. La oss undersøke opptegnelsen:

1. Apostlene, med Peter som deres leder, hadde blitt gitt myndighet til å handle offisielt i Kristi fravær (Matt.16:19, 18:18-19).

3. Det ble uttalt i Salmene at en annen skulle bli utnevnt til Judas' plass (Salme 109:8, Apg.1:20)

4. Den tolvte apostelen måtte velges før kongedømmet kunne tilbys på pinsedagen (Matt.19:28). Legg merke til hvordan Peter står opp med de elleve i Apostlenes gjerninger 2:14.

5. Deres handling ble bokstavelig talt badet i bønn. De fortsatte ikke før etter mange dager med enhetlig bønn (Luk.24:49, jf. Apg.1:12-15), og da to kandidater ble funnet, ba de igjen og overlot det endelige valget til Gud (Apg. 1:24-26).

6. Det er sannsynlig at ikke flere enn to (Mattias og Josef Barsabas) var kvalifisert for embetet, for bare de som hadde fulgt med Kristus gjennom hele Hans jordiske tjeneste, «fra Johannes' dåp, til den dag Han ble tatt opp ...» (Apg. 1:21-22, jf. Matt. 19:28, Merk: «Dere som har fulgt Meg»). Sikkert kunne det ikke ha vært mange slike.

7. Av denne grunn ville Paulus ikke ha vært kvalifisert. Han så ikke engang Kristus før etter Hans himmelfart.

8. Paulus var ikke engang frelst på det tidspunktet. Faktisk, etter det «forfulgte han Guds menighet og ødela den» (Gal.1:13).

9. Det endelige og avgjørende beviset på at de elleve handlet i Guds vilje i denne saken, finnes i det faktum at Skriften tydelig sier at Mattias «ble regnet med de elleve apostlene» (Apg.1:26) og at,

«**DE BLE ALLE FYLT MED DEN HELLIGE ÅND**» (Apg. 2:4).

Helt sikkert, hvis disiplene hadde vært utenfor Guds vilje i en så viktig sak, ville de ikke ha blitt fylt med Den Hellige Ånd. Heller ikke ville Mattias ha blitt fylt med Den Hellige Ånd hvis han ikke hadde blitt guddommelig valgt til den spesifikke posisjonen. En mann utenfor Guds vilje blir aldri fylt med Den Hellige Ånd.

Dette indikerer selvfølgelig at Paulus' apostelembete var atskilt og forskjellig fra de tolv. Paulus kan ikke betraktes som en av de tolv, for akkurat som elleve apostler ville ha vært for få for Guds kongedømme planer, ville tretten apostler ha vært for mange. Det vil være tolv troner (foruten Kristus sin) i kongedømmet, ikke tretten. Derfor tilhørte Paulus et annet program og han ble sendt ut for å forkynne et annet budskap.

Det er betydningsfullt i denne sammenhengen at Paulus også snakker om de tolv som en gruppe separat gruppe apostler når han sier at den oppstandne Kristus ble «sett ... av de tolv» (1.Kor.15:5). Denne inspirerte henvisningen til tolv apostler mellom oppstandelsen og himmelfarten er ytterligere bevis på at Mattias, av Gud, ble betraktet som en av de tolv fra begynnelsen. Tilsynelatende var han sammen med apostlene da den oppstandne Kristus viste seg for dem (Apg.1:21-23).

Faktisk snakker Paulus konsekvent om sitt apostelembete og de tolv sitt som adskilte fra hverandre. I sitt brev til galaterne sier han:

«**Men jeg forsikrer dere, brødre, at det evangelium som ble forkynt av meg, ikke er etter mennesker.**

For jeg har ikke mottatt det fra noe menneske, eller lært det av noe menneske, men ved Jesu Kristi åpenbaring.» (Gal.1:11-12).

«**jeg dro heller ikke opp til Jerusalem til dem som var apostler før meg; men jeg reiste til Arabia, og vendte siden tilbake til Damaskus.**» (Gal.1:17).

«**Og jeg drog opp ved åpenbaring og la fram for dem det evangelium som jeg forkynner blant folkeslagene, men kun i enerom for dem som var høyest ansett, for at jeg ikke på noen måte skulle løpe, eller ha løpt, forgjeves.**» (Gal.2:2).

«**og da Jakob, Kefas og Johannes, som var ansett for å være søylene, fikk vite om den nåde som var gitt meg til dette, gav de meg og Barnabas høyrehånden som tegn på fellesskap, for at vi skulle gå til folkeslagene, og de til de omskårne.**» (Gal. 2:9).

SPØRSMÅL

1 Hva er den grunnleggende årsaken til den forvirringen som råder i den bekjennende menighet læremessig? 2. Hvordan ser de fleste troende på Paulus i forhold til de tolv? 3. Hvilket slående faktum har de oversett i denne forbindelse? 4. Hvilken høytidelig avtale inngikk lederne av de tolv med Paulus angående tjenesten blant hedningene? 5. Hvorfor er det viktig å skille mellom Paulus' tjeneste og de tolvs? 6. Forklar hvorfor det var tolv apostler for kongedømmet og bare én apostel for Guds nåde. 7. Gi et eksempel for å bevise at andre «apostler» som var knyttet til Paulus, bare var apostler i en sekundær forstand og ikke ble betraktet som likeverdige apostler med ham. 8. Forklar hvordan Paulus var en spesielt passende representant for Kristi legeme. 9. I hvilket land alene tjenestegjorde de tolv så langt som det fremgår av Apostlenes gjerninger? 10. Hvilken sammenheng hadde vanndåp og mirakuløse tegn med frelse under «den store misjonsbefalingen»? 11. Hvilken sammenheng, om noen, har vanndåp og mirakuløse tegn med Guds nådes evangelium? 12. I hvilken periode av sin tjeneste døpte og utførte Paulus mirakler? 13. Til hvilket program tilhørte disse tingene? 14. Ble Paulus sendt for å døpe? 15. Hva skjedde med Paulus' mirakuløse krefter? 16. Hva gjorde Paulus med budskapet om kongedømme som de tolv hadde forkynt? 17. Hvilken anklage rettes noen ganger mot de elleve for deres utnevnelse av Mattias som den tolvte apostel? 18. Gi fem grunner til hvorfor Mattias, og ikke Paulus, var Guds valg for apostelembetet som ble ledig etter Judas. 19. Hvordan påvirket Paulus' oppreisning kongedømmets program? 20. Gi tre skriftsteder som understreker særpreget ved Paulus' tjeneste.

Kapittel VII
PETER OG PAULUS SOM VITNER

I tillegg til forskjellene mellom tjenestene til de tolv apostlene og Paulus, skiller Skriften også tydelig mellom tjenesten til Peter (som leder av de tolv) og Paulus.

SYNER SETT OG STEMMER HØRT

EN UTTALELSE AV PETER **2. Peter 1:16-18**	**EN UTTALELSE AV PAULUS** **Apg. 22:7,14,15**
For vi fulgte ikke kløktig uttenkte eventyr, da vi forkynte for dere vår Herre Jesu Kristi makt og gjenkomst, men vi var ØYENVITNER til Hans majestet.	Og jeg falt til jorden og HØRTE EN RØST som sa til meg: Saul, Saul, hvorfor forfølger du Meg?
For Han fikk ære og herlighet fra Gud Fader da DET KOM EN RØST til Ham fra den høye herlighet: Dette er Min elskede Sønn, i Ham har Jeg velbehag.	Og han [Ananias] sa: Våre fedres Gud har utvalgt deg, for at du skal kjenne Hans vilje og SE den Rettferdige og HØRE RØSTEN fra Hans munn.
OG DENNE RØSTEN ... HØRTE VI, da vi var med Ham på det hellige fjell.	For du skal være Hans vitne for alle mennesker om det du har SETT OG HØRT."

En sammenligning av de ovennevnte avsnittene viser følgende likheter:

Både Peter og Paulus så Herren i herlighet.
Begge hørte stemmer fra himmelen.
Begge var vitner om det de hadde sett og hørt. *37*

37 I tillegg til de ovennevnte avsnittene, se Apostlenes gjerninger 4:20 og 26:16.

likevel er det tydelige forskjeller mellom omstendighetene og betydningen av deres opplevelser.

1. Peter så Herren i Hans herlighet på jorden. Paulus så Ham i Hans herlighet i himmelen.

2. Peter så Ham i Hans kongedømmes herlighet. Paulus så Ham i nådens herlighet ved Faderens høyre hånd.

3. Stemmen Peter hørte, hadde godkjennelsen av Kristus i tankene (jf. Matt. 17:5, «Hør Ham»). Stemmen Paulus hørte, hadde avvisningen av Kristus i tankene («Hvorfor forfølger du Meg?»).

4. Det Peter så, var en demonstrasjon av «kraften og komme» til Kristus. Det Paulus så, var en demonstrasjon av nåden som fikk Ham til å utsette Sin gjenkomst (jf. 2.Pet.3:9,15).

5. Peters erfaring harmonerte med hans posisjon som en apostel for det messianske kongedømme. Paulus' erfaring harmonerte med hans posisjon som apostel for Guds nåde.

PETER PÅ FJELLTOPPEN

I Matt. 4:17 leser vi:

«**Fra den tid begynte Jesus å forkynne og si: «Omvend dere, for himmelens kongedømme er for hånden.»**

Matt. 10:5-7 forteller hvordan Herren sendte sine tolv apostler ut med det samme budskapet: «**himmelens kongedømme er for hånden**».

Hvordan ble budskapet mottatt? Matt.16:21 svarer på dette spørsmålet:

«**Fra den tid begynte Jesus å forklare for Sine disipler at Han må dra til Jerusalem, og lide mye av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde, og bli drept og stå opp igjen på den tredje dag.**»

Tenk deg apostlenes følelser nå. De var allerede motløse over den dårlige responsen på deres forkynnelse av kongedømmet. Og nå blir motstanden fra lederne mer intens, og deres Herre begynner å snakke om å bli drept! Hvis Hans trøstesløse holdning forvirret dem, må de ha vært fullstendig på villspor når det gjaldt å forstå Hans henvisning til å bli oppreist igjen. Faktisk sier beretningen i Lukas 18:34 på tre forskjellige måter at de ikke hadde den minste anelse om hva Han mente.

Tilsynelatende kunne de bare konkludere med at Han ga etter for nederlag, for i det neste verset i Matteus' beretning leser vi:

«**Da tok Peter Ham til side og begynte å irettesette Ham og sa: «Gud bevare Deg, Herre; dette skal aldri skje Deg!**» (Matt.16:22).

Utvilsomt var denne holdningen hos apostlene en viktig årsak til at vår Herre ble forklaret.

Mens Han fortalte apostlene om Sin avvisning av Israel og Sin kommende død, ønsket Han likevel å forsikre dem om det endelige utfallet. Derfor tok Han de tre som sto Ham nærmest og ga dem et glimt av den herligheten og majesteten som en dag ville bli Hans. Hendelsen beskrives for oss i Matt.17:1-2:

«**SEKS dager etter tok Jesus med seg Peter, Jakob og hans bror Johannes, og førte dem opp på et høyt fjell, hvor de var for seg selv;**

og Han ble forvandlet framfor dem. Hans ansikt skinte som solen, og Hans klær ble hvite som lyset.»

Den dagen ble Peter, Jakob og Johannes «øyenvitner til Hans majestet» og hørte Guds egen stemme som bekreftet det de så. Uansett hva som kom til å skje nå, hadde de ingen grunn til noensinne å tvile på at Kristus var Guds Salvede og til slutt ville regjere i herlighet.

Omtrent tretti år etter himmelfarten, mens Kristus fortsatt var borte, refererte Peter tilbake til denne opplevelsen, som vi har vist ovenfor, og forsikret sine lesere om at han, Jakob og Johannes ikke hadde «fulgt kløktig uttenkte eventyr» da de forkynte Kristi «kraft og gjenkomst,» men at de «var øyenvitner til Hans majestet» og hadde hørt Faderens «stemme fra himmelen» som bekreftet det de så.

Slik så Peter virkelig Herren i Hans herlighet, men det bør bemerkes, i Hans kongedømmes herlighet på jorden, og han selv knytter synet til vår Herres «kraft og gjenkomst.»

SAUL PÅ VEIEN TIL DAMASKUS

Herren viste seg også for Paulus i herlighet, men under svært forskjellige omstendigheter og for et helt annet formål.

Som vi vet, lyktes ikke Peter og de elleve i å bringe Israel til Messias' føtter. Faktisk ble motstanden fra Israels myndigheter mot Kristus enda bitrere enn den hadde vært før korset, inntil til slutt, ble blodet av Stefanus ble utgytt, og deretter mer blod og enda mer blod.

Dette er hvor vi først hører om Saul fra Tarsus, for det var han som inspirerte og ledet den «store forfølgelsen» mot de troende etter pinse.

Når det gjelder mordet på Stefanus, leser vi: «Og Saul samtykket i drapet på ham,» og i samme vers: «Og på den tiden begynte det en stor forfølgelse mot menigheten som var i Jerusalem» (Apg.8:1).

At Saul var den fremste forfølgeren er sikkert, for Skriften setter ham i forgrunnen av forfølgelsen. Apostlenes gjerninger 8:3 sier: «Men Saul gikk løs på menigheten» og i det neste kapitlet finner vi ham «kom med trusler og mord mot Herrens disipler» (Apg.9:1). De troende i Damaskus omtalte ham som «han som utryddet dem som kalte på dette navnet» (Apg.9:21).

Paulus selv erkjente år senere: «Jeg forfulgte denne veien til døden, bandt og kastet både menn og kvinner i fengsel» (Apg.22:4), «**Hvilket jeg også gjorde i Jerusalem, og jeg satte mange av de hellige i fengsel, etter å ha fått fullmakt til det fra yppersteprestene; og når de skulle drepes, gav jeg min stemme til det**.»

«**Og jeg straffet dem ofte i hver synagoge og tvang dem til å tale blasfemisk; og fordi jeg var grepet av et veldig raseri mot dem, forfulgte jeg dem like til byer i utlandet.»** (Apg. 26:10-11).

I sitt brev til galaterne oppsummerer han alt dette med ordene: «... **hvordan jeg til overmål forfulgte Guds menigheten og herjet med den.**» [la den øde] (Gal.1:13).

I alt dette var Saul personifiseringen av Israels opprør mot Messias. Men da forfølgelsen var på sitt høydepunkt; da Saul, pustende trusler og mord mot Messias' tilhengere, reiste mot Damaskus for å «ødelegge» enda flere av dem, grep den avviste Herren selv inn, og Saul, lik Peter, så Herren i herlighet og hørte en stemme fra himmelen.

Men hvor forskjellige omstendighetene var!

Peter, som Herrens apostel, hadde sett, hørt og proklamert at Jesus var Kristus.
Saul var Peters bitreste fiende fordi han proklamerte dette faktumet. Peter var lederen av pinsemenigheten; Saul var lederen av forfølgelsen mot den menigheten.

Dessuten så Paulus Herren, ikke i Hans kongedømmes herlighet, slik Peter hadde, men i nådens herlighet, opphøyet «langt over alle himler.»

Det er to fakta i forbindelse med Sauls opplevelse på veien til Damaskus som fortjener spesiell oppmerksomhet:

For det første bør det bemerkes at Herrens avvisning av Israel nå var antatt.

Før steiningen av Stefanus og oppreisningen av Saulus hadde Gud tilbudt kongedømme til Israel under forutsetningen om at *38* hun ville omvende seg og akseptere Kristus som Messias. Men nå, med Israel som førte forfølgelse mot menigheten (på den tiden) og Saulus fra Tarsus som herjet med menigheten, og til han ropte den avviste Herren fra himmelen: «Hvorfor forfølger du Meg?» Etter dette ble kongedømme aldri igjen tilbudt Israel, så langt som opptegnelsene viser.

For det andre bør vi merke oss at mens Saulus var Kristi bitreste fiende på jorden, behandlet Herren ham likevel med nåde. I stedet for å dømme ham, frelste Han ham!

Alt dette er dypt betydningsfullt, for siden Israel hadde blitt Guds fiende, skulle Gud nå inneslutte henne, sammen med hedningene, i vantro, «for at Han kunne vise miskunnhet mot alle» (Rom.11:32).

Når Paulus ser tilbake, mange år senere, refererer han til seg selv som en «som før var en spotter og en forfølger og voldsmann,» men han fortsetter med å si:

«**Og vår Herres nåde ble overmåte stor sammen med den tro og kjærlighet som er i Kristus Jesus.**

Dette er et troverdig ordtak og verdig all mottakelse, at Kristus Jesus kom inn i verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den største. * (*prōtos = Sjef, leder, den første, - of whom I am chief.)

Men av denne grunn fikk jeg barmhjertighet, for at Jesus Kristus først (*prōtos*) **kunne vise all langmodighet på meg, som et forbilde for dem som heretter skulle komme til tro på Ham til evigvarende liv**». (1.Tim.1:14-16).

Det er vanskelig å forstå hvordan noen kan lese denne delen av Skriften uten å se at Gud begynte en ny husholdning med Saulus omvendelse. I stedet for å dømme Israel og verden umiddelbart, demonstrerte den avviste Herren Sin uendelige kjærlighet ved å frelse Saulus og sende ham ut med «Guds nådes evangelium» (Apg.20:24). Denne «Guds nådes husholdning» ved Paulus, er den husholdningen vi nå lever under. Den vil ikke bli avsluttet før Herren selv kommer for å hente medlemmene av Sin kropp til himmelen. Da vil det profetiske programmet igjen bli gjenopptatt, og Guds vredesskåler vil bli utøst over en Kristus-avvisende verden.

38 Vi forstår selvfølgelig at Gud visste at Israel ville avvise Kristus; likevel, i Hans omgang med dem Han antok - og antakelsen var legitim - at Israel ville akseptere Kristus.

LIDELSENE OG HERLIGHETEN

Herrens løfte i Matt. 19:28 etterlot ingen tvil om at de tolv skulle innta troner med Kristus i kongedømmet, og det Peter så og hørte «på det hellige fjell» gjaldt den herligheten som han selv skulle dele når Kristus regjerer.

Det Paulus så og hørte, derimot, handlet om Herrens lidelse – og hans egen.
Den avviste Herren sa til Saul: «Hvorfor forfølger du Meg?» Men Han sa også til Ananias om Saul: «Jeg vil vise ham hvor mye han må lide for Mitt navns skyld» (Apg.9:16). Kristus skulle, i nåde, forbli i eksil, fortsatt avvist av verden, men Paulus, synderen frelst av nåde, skulle bære lidelsen og avvisningen.

Dette forklarer Kol.1:24, hvor apostelen sier:
«[**Jeg**] **som nå gleder meg i mine lidelser for dere, og oppfyller i mitt kjød det som mangler av Kristi trengsler, for Hans kropps skyld, som er menigheten,**»

I hvilken forstand fullførte Paulus det som manglet i Kristi trengsler? Sikkert kunne han ikke legge noe til det fullførte gjenløsningsverket. Poenget er at selv om Kristi stedfortredende lidelse for synd var over, var Han fortsatt avvist, og i nåde valgte Han å forbli slik en stund i stedet for å umiddelbart dømme sine fiender. Så, ved å utsette «Hans vredes dag,» frelste Han Saulus, Sin største fiende, og sendte ham ut for å forkynne nåde og fred til Hans fiender overalt. Slik ble den store forfølgeren nå den som ble forfulgt, og bar trengslene som fulgte med Kristi fortsatte avvisning. Og så lenge vår Herre i nåde forblir borte, følger vi, Kristi legemes medlemmer, Paulus i dette, slik det er skrevet:

«**For det er gitt dere på vegne av Kristus, ikke bare å tro på Ham, men også å lide for Hans skyld,**

ved at dere har den samme kamp som dere så i meg, og som dere nå hører er i meg.» (Fil.1:29-30).

Slik lidelse er imidlertid meningsfull:. Apostelen kaller det lidelse «med Kristus» (Rom.8:17), «Kristi lidelser» (2.Kor.1:5), «samfunn med Hans lidelser,» og lengter etter dette fellesskapet (Fil.3:10).

Det kan spørres: Hadde ikke de tolv også lidd for Kristus? Jo, men alltid i håp om at Israel enda ville akseptere Kristus. Når Paulus, i stedet for Peter, tar den fremtredende plassen i Apostlenes gjerninger, er det fordi Israels avvisning av Kristus er anerkjent og antatt. Dette betyr selvfølgelig ikke at Gud umiddelbart avsluttet sitt forhold til Israel som nasjon, for dommen over Israel blir ikke offisielt uttalt før Apostlenes gjerninger 28:28.

Slik ble Paulus kalt til å forkynne Kristus i en verden som avviser Kristus, og til å lide for det. Han ble utvalgt til å fullføre det som fortsatt gjensto av Kristi lidelser – og det er også vi, for han formaner oss, ved Den Hellige Ånd: «Brødre, vær mine etterfølgere» (Fil.3:17).

Kristus er fortsatt avvist og forblir fortsatt borte, og vi bærer, eller bør bære, i vårt kjøtt lidelsene av Hans avvisning. I en verden i fiendskap med Gud og Hans Kristus roper vi:

«**Så er vi da ambassadører for Kristus, som om Gud selv bønnfaller dere ved oss: vi ber dere i Kristi sted, bli forsonet/forlikt med Gud.**
For Ham som ikke kjente til synd, gjorde Han til synd for oss, for at vi skulle bli gjort til Guds rettferdighet i Ham.» (2.Kor.5:20-21).

Kristus døde i vårt sted, og vi betrakter det som et privilegium å stå foran mennesker i Hans sted, selv om det ofte innebærer lidelse. Som Paulus ber vi menneskene og sier: Kristus er ikke her; dere ville ikke ha Ham, men vi er her i Hans sted for å fortelle dere at Han elsker dere og døde for dere, slik at dere kan bli forsonet med Gud gjennom Hans fortjenester.

TO STEMMER TIL

PETER I JOPPE
Apostlenes gjerninger 10:9-16.

«Dagen etter, mens de var på reise dit og nærmet seg byen, gikk Peter opp på hustaket for å be. Det var omkring den sjette time.
Da ble han meget sulten og ville spise; og mens de stelte i stand, falt han inn i en transe,

og han så himmelen åpnet, og en gjenstand som en stor duk knyttet i de fire hjørnene, dale ned til ham og bli senket ned på jorden.
Iden var det alle slags firbeinte dyr som er på jorden, ville dyr, krypdyr og fuglene i luften.

Og en røst kom til ham: «Reis deg, Peter; slakt og spis.»

PAULUS I JERUSALEM
Apostlenes gjerninger 22:17-21.

«Og det skjedde, da jeg var kommet tilbake til Jerusalem, og mens jeg bad i templet, at jeg kom i en transe,

og jeg så Ham si til meg: «Skynd deg og dra ut av Jerusalem så fort du kan, for de vil ikke ta imot ditt vitnesbyrd om Meg.»
Da sa jeg: «Herre, de vet at det var jeg som var rundt i hver synagoge og tok til fange og slo dem som trodde på Deg.
Og da blodet av Din martyr Stefanus ble utgytt, stod jeg også der og samtykket i hans død, og jeg passet på klærne til dem som drepte ham.»
Da sa Han til meg: «Dra av sted, for Jeg vil sende deg langt bort herfra til folkeslagene.»»

Men Peter sa: «Slett ikke, Herre!
For jeg har aldri spist noe som er van-
hellig eller urent.»
Og røsten talte til ham igjen, for
andre gang: «Det Gud har renset, må
ikke du kalle vanhellig.»
Dette ble gjort tre ganger. Og så
ble gjenstanden tatt opp til himmelen
igjen.»

Her igjen hørte både Peter og Paulus en stemme; begge mens de var i en transe og begge mens de var opptatt med bønn på det tidspunktet. Peters opplevelse gjaldt Guds hensikt om å gå til hedningene; Paulus' opplevelse gjaldt Hans hensikt om å vende seg fra Israel. Begge snakket tilbake til Gud.

Peter, i sin avsky for det urene, protesterte med at han aldri hadde spist noe vanhellig eller urent. Paulus, i sin iver etter å tjene i Jerusalem og vinne sine landsmenn for Kristus, argumenterte med at de alle kjente ham som den tidligere forfølgeren av menigheten.

I begge tilfeller insisterte imidlertid Herren på å gjennomføre sin hensikt. Til Peter sa Han, «Det som Gud har renset, skal ikke du kalle urent,» og ba ham gå til hedningene «uten å tvile.» Til Paulus svarte Han, «Dra bort, for jeg vil sende deg langt bort til hedningene.»

Vi er godt klar over at Peter ikke forkynte mysteriet om Guds hensikt og nåde til disse hedningene. Han visste det ikke engang. Han visste ikke engang hvorfor Gud sendte ham, og da han ble stilt til ansvar, forklarte han enkelt: «Hvem var jeg som kunne hindre Gud?» (Apg.11:17). Videre var hans tjeneste for Kornelius' husstand ledsaget av vanndåp og mirakuløse tegn.

Likevel var Peters oppdrag et av de første skrittene i åpenbaringen av mysteriet, Guds plan om å velsigne nasjonene til tross for Israels avvisning av Kristus.
Mens vi fullt ut anerkjenner kongedømme synspunktet i Peters budskap og Kornelius' omvendelse, bør vi ikke glemme følgende fakta:

1. Hendelsen fant sted etter Sauls omvendelse, som var det første skrittet i innføringen av den nye husholdningen (1.Tim.1:13-16).

2. Peter ble ikke sendt til Kornelius under den såkalte «store misjonsbefalingen,» men gjennom et spesielt oppdrag; ikke fordi Israel hadde akseptert Messias,; men på grunn av at hun avviste Ham. Dette var ikke det neste steget i å utføre «den store misjonsbefalingen,» for ifølge denne måtte Israel først bringes til Messias' føtter (se Lukas 24:47, Apostlenes gjerninger 1:8, 3:25-26). Det var blitt stadig tydeligere at Israel ikke ville akseptere Messias.

3. Her lærer vi for første gang at Gud har «ingen forskjell" mellom jøde og hedning (Apg.15:9). Dette, som vi har sett, var ikke tilfelle under den «store misjonsbefalingen,» og det vil heller ikke være tilfelle på Herrens dag, når den befaling blir gjennomført (Matt.24:14 jf. Jes.60:1-3). Men før Apostlenes gjerningers periode avsluttes, er det fullt ut demonstrert at «Det er ingen forskjell,» verken når det gjelder menneskets synd (Rom.3:22,23) eller når det gjelder Guds nåde (Rom.10:12).

4. Det var på grunnlag av Peters erfaring at Paulus' tjeneste blant hedningene ble anerkjent av menigheten i Jerusalem (Les nøye Apg.15:7-35).

Når det gjelder Paulus' opplevelse i tempelet ved hans første tilbakekomst til Jerusalem etter omvendelsen, viser det tydelig at Israels avvisning av Kristus nå var antatt. Budskapet fra de tolv hadde blitt avvist, og Paulus antok nå at de ville lytte til ham, siden han en gang hadde ledet dem i deres forfølgelse av Kristus.
Men Herren visste bedre og sa: «De vil ikke motta ditt vitnesbyrd om Meg.»
Igjen, la oss huske hvorfor Gud dermed brøt av forbindelsen med Israel som en nasjon.

«**For Gud har innesluttet dem alle i vantro, for at Han kan vise barmhjertighet mot dem alle. Å, hvilken dybde av rikdom, både av Guds visdom og kunnskap! Hvor uransakelige Hans beslutninger er og hvor ufattelige Hans veier er!**»
(Romerne 11:32-33).

SPØRSMÅL

1 Hvor fant «forklarelse» av vår Herre sted? 2. I hvilken større herlighet så Paulus senere Kristus? 3. Hva sa stemmen fra himmelen ved «forklarelsen»?
4. Hva var betydningen av «forklarelsen»? 5. Hva sa stemmen fra himmelen til Paulus da han først så den herliggjorte Herren? 6. På hvilken måte var dette betydningsfullt? 7. Hvordan harmoniserte detaljene i «forklarelsen» med Peters tjeneste? 8. Hvordan harmoniserte detaljene i Kristi åpenbaring for Paulus med hans tjeneste? 9. Hva hadde apostlene reagert på med Kristi forutsigelse om Hans død og oppstandelse? 10. Hvordan hadde Peter svart? 11. Hvordan burde «forklarelsen» ha påvirket denne situasjonen? 12. Gi tre skriftsteder som beskriver Saulus rolle som forfølger av Kristus. 13. Hvordan svarte Gud på Sauls (og Israels) opprør mot Kristus? 14. Gi et skriftsted som antyder at Gud begynte en ny husholdning med Sauls omvendelse. 15. Gi et skriftsted som antyder forholdet mellom Kristi avvisning og Paulus' lidelse for Kristus. 16. Gi et skriftsted som hentyder til at vi også skal lide for Kristi avvisning. 17. Gi tre antydninger på at Peters misjon til Kornelius var et av de første skrittene i åpenbaringen av mysteriet. 18. Hva var Peters syn på taket i Joppe ment å lære ham? 19. Hva var Paulus' syn i templet ment å lære ham? 20. Hva var forholdet mellom Peters besøk hos Kornelius og Paulus' påfølgende tjeneste blant hedningene?

Kapittel VIII
PETER OG PAULUS SOM BYGGERE

PETERS BEKJENNELSE Matt. 16,13-19.	**PAULUS' KRAV** 1Kor.3,10-15
«Da Jesus kom til Cæsarea Filippi-regionen, spurte Han Sine disipler og sa: «Hvem sier menneskene at Jeg, Menneskesønnen, er?»	«Etter den Guds nåde som er gitt meg, har jeg lagt grunnvollen som en vis byggmester, og en annen bygger på den. Men hver enkelt må ta seg i vare hvordan han bygger videre på den.
Da sa de: «Noen sier at Du er døperen Johannes, noen Elia, og andre Jeremia eller en av profetene.»	For ingen kan legge en annen grunnvollen den som er lagt, hvilken er Jesus Kristus.
Han sa til dem: «Men hvem sier dere at Jeg er?»	Men om noen bygger på denne grunnvollen med gull, sølv, kostbare steiner, tre, høy eller halm,
Simon Peter svarte og sa: «Du er Kristus, den levende Guds Sønn.»	skal den enkeltes arbeid bli åpenbart; for dagen skal vise det, fordi den skal bli åpenbart med ild; og ilden skal prøve den enkeltes arbeid for å finne ut hvilken kvalitet det er av.
Jesus svarte og sa til ham: «Velsignet er du, Simon Bar-Jona, for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men Min Far, Han som er i himmelen.	Hvis det arbeid han har bygd på den blir stående, skal han få lønn.
Og Jeg sier også til deg: Du er Peter, og på denne klippen vil Jeg bygge Min kirke, og helvetes porter skal ikke seire over den.	Hvis hans arbeid brenner opp, skal han lide tap; men selv skal han bli frelst, men da som gjennom ild.»
Og Jeg vil gi deg nøklene til himmelens kongedømme, og alt det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt det du løser på jorden, skal være løst»	

PETER OG DEN MESSIANSKE MENIGHET

Det bør nøye bemerkes at det var Peters bekjennelse som ga ham navnet Petros, en stein, og det var på denne bekjennelsen («denne klippen», Gr. Petra) at Kristus skulle bygge sin menighet. Ved å hevde at menigheten er grunnlagt på Peter selv, ser Roma fullstendig bort fra konteksten, opphøyer Peter over Kristus og motsier direkte Guds Ord, som sier:

«EN ANNEN GRUNNVOLL KAN INGEN LEGGE ENN DEN SOM ER LAGT, SOM ER JESUS KRISTUS» (1Kor.3:11).

Men det bør spesielt bemerkes at Peter bekjente Jesus som «Kristus (Heb. Messias, Den Salvede), den levende Guds Sønn.»

Husk at de tolv, hadde blitt sendt ut for å forkynne: «Himmelens kongedømme er for hånden» (Matt.10,5-7). Kristus selv var selvfølgelig Guds Salvede Sønn, utvalgt til å innta tronen i dette kongedømmet.

Når Herren, mer og mer ble avvist i Israel, og nå Han spør sine disipler: «Hvem sier dere at jeg er,» er det spennende å høre Peter svare umiddelbart og uten forbehold: «Du er Kristus, den levende Guds Sønn.»

Denne sannheten: At Jesus er den rettmessige Kongen og Guds Sønn, skulle være selve grunnvollen for den Messianske menighet *39* som Herren på den tiden etablerte, og dette er hvordan sanne troende anerkjente ham.

Ved en annen anledning bekreftet Peter sin tro på Jesus som Messias da han sa:

«Vi tror og vet at Du er den KRISTUS, DEN LEVENDE GUDS SØNN» (Joh.6,69).

Nathanael anerkjente ham på samme måte, og sa:

«Rabbi, Du er GUDS SØNN; Du er ISRAELS KONGE» (Joh.1:49).

Marta sa:
«Ja, Herre: Jeg tror at Du er KRISTUS, Guds Sønn, som skal komme til verden» (Joh.11:27).

39 dvs. Kongedømme menigheten, ikke menigheten i denne husholdningen.
Dette er tydelig fra det faktum at Peter i neste vers får nøklene til "himmelens kongedømme» og også fra det faktum at «menigheten som er hans legeme» på den tiden fortsatt var et mysterium «skjult i Gud» (Ef. 3:1-11).

Johannes, som skriver om vår Herres jordiske liv, avslutter sin evangelieberetning med: «Jesus gjorde også mange andre tegn framfor Sine disipler, som ikke er nedskrevet i denne boken; men disse er skrevet ned for at dere kan tro at Jesus er Kristus, Guds Sønn, og for at dere ved troen kan ha liv ved Hans navn.»
(Joh.20:30-31). *40*

PAULUS OG KRISTI LEGEME

Vi vet imidlertid at Israel som nasjon avviste Kristus, og byggingen av den Messianske menigheten kunne ikke fullføres. Messias, Grunnvollen og Hoved hjørnestenen, ble avvist, og bygningen ligger, selv i dag, i ruiner.
Dermed viser Gud Israel at hennes hus ikke vil stå med mindre hun anerkjenner Jesus som Guds Sønn og hennes Konge.

I mellomtiden bygger Gud et annet hus, eller i det minste en annen del av den store samlede strukturen som det henvises til i Ef.2:21-22. Byggingen av dette huset, Menigheten i denne tidsalder, var en hemmelighet som Peter og de elleve ikke visste noe om da de fulgte Kristus som konge og tilbød Hans kongedømmet til Israel på pinse dag.

Planene og spesifikasjonene for byggingen av denne menighet ble betrodd Paulus av den herliggjorte Herren selv. Han sier, ved Ånden:

«**Etter den Guds nåde som er gitt meg, har jeg lagt grunnvollen som en vis byggmester,** *41* **og en annen bygger på den. Men hver enkelt må ta seg i vare hvordan han bygger videre på den.**» (1Kor.3:10).

Når Paulus sier: «Jeg har lagt grunnvollen,» mener han ikke at menigheten i denne husholdningen ikke også skal være grunnlagt på Kristus, for i neste vers uttaler han klart at ingen annen grunnvoll kan legges enn Jesus Kristus.

Dette er grunnen til at det er så viktig at «...Men hver enkelt må ta seg i vare hvordan han bygger videre på den.» (1Kor.3:10). Faktisk sier han også i Ef.2:20 at vi er "bygd på grunnvollen [lagt ned av] apostlenes og profetenes." Det vil si, vi er "bygd på Jesus Kristus."

Poenget i Paulus' påstand er at vi nå kjenner Kristus på en annen måte. Mens Peter og de elleve kjente ham som kongen som skal regjere på jorden, kjenner vi ham (den samme personen) som det herliggjorte hodet for legemet (Ef.1:19-23).

40: Vi må selvfølgelig også tro at Han er den rettmessige Kongen og Guds Sønn. Selv om "vår Herre Jesu Kristi nåde" snarere enn Hans kongedømme er Guds budskap for i dag.
41: Gr. sjefs arkitekt; imidlertid var sjefs arkitektene på den tiden tilsynelatende også ansvarlige for byggingen, slik at «mesterbygger» er en passende oversettelse.

Paulus, ved Ånden, hentyder til at en dispensasjonsendring har funnet sted når han sier:

«Derfor, **fra nå av** kjenner vi ingen etter kjødet. Ja, selv om vi har kjent Kristus etter kjødet, **kjenner vi Ham nå likevel ikke lenger slik**. (2Kor.5:16).

Før den tiden var det forventet at mennesker skulle stole på Jesus som «Kristus, den levende Guds Sønn,» kongen som skulle regjere som Gud på Davids trone.
Men med Paulus' fremtreden ble Israels avvisning av Kristus antatt, og vi stoler på den avviste kongen som vår herliggjorte Herre og frelser. Derfor erklærer Paulus:

«**For hvis du bekjenner Herren Jesus med din munn og tror i ditt hjerte at Gud har reist Ham opp fra de døde, da skal du bli frelst.**» (Rom.10:9).

DE TO MÅ IKKE FORVEKSLES

Vi må være forsiktige så vi ikke forveksler denne menigheten beskrevet i Efeserne med den vår Herre talte til Peter om. Det var en menighet forutsagt i det profetiske ord. Denne i Efeserne var et mysterium skjult i Gud. Planene og spesifikasjonene for den menigheten Herre talte til Peter om finnes i Det gamle testamente. Planene og spesifikasjonene for denne menigheten beskrevet i Efeserne var «vært holdt hemmelig siden verden begynte,» (Rom.16:25), «det mysterium som har vært skjult for tidsaldre og for generasjoner,» (Kol.1:26), «det som ikke ble gjort kjent for menneskesønnene i tidligere tidsaldre,» (Ef.3:5), men nå åpenbart for og gjennom apostelen Paulus.

Peter og Paulus bygget altså begge på den samme grunnvollen, men mens menigheten i tusenårsriket vil bli bygd på vår Herre som Israels Messias, er menigheten i den nåværende husholdningen bygd på Ham som det herliggjorte hodet for legemet, avvist på jorden, men opphøyet langt over alle, ved Guds høyre hånd i himmelen.

Denne forskjellen fremgår tydelig av en sammenligning av Apg. 2 med 2Tim. 2.

I det første avsnittet erklærer Peter at Gud har oppreist Kristus fra de døde for å sitte på Davids trone (Apg.2,29-36). I det siste avsnittet formaner Paulus Timoteus:

«Tenk over hva jeg sier, og må Herren gi deg forstand i alle ting.

Husk at Jesus Kristus, av Davids sæd, ble reist opp fra de døde etter mitt evangelium,

for dette lider jeg ondt så langt som til å være bundet i lenker som en ugjerningsmann; men Guds ord er ikke bundet.» (2Tim.2:7-9).

For å forstå hva apostelen mener når han sier at Jesus Kristus, av Davids slekt, også ble oppreist fra de døde i henhold til hans evangelium, må vi vende oss til Ef. 1 og 2, hvor vi finner ham be for at de troende skal få den åndelige innsikt til å se

"... håpet til Hans kall, og hvor rik på herlighet Hans arv er blant de hellige,
og hvor overmåte stor Hans makt er overfor oss som tror, etter virkningen av Hans mektige kraft, som Han lot virke i Kristus da Han reiste Ham opp fra de døde og satte Ham ved Sin høyre hånd i de himmelske steder, og at deres forstands øyne blir opplyst; **slik at dere kan forstå hva som er håpet til Hans kall, og hvor rik på herlighet Hans arv er blant de hellige, og hvor overmåte stor Hans makt er overfor oss som tror, etter virkningen av Hans mektige kraft, som Han lot virke i Kristus da Han reiste Ham opp fra de døde og satte Ham ved Sin høyre hånd i de himmelske steder,**

(Ef.1:18-20).

«**Men Gud er rik på barmhjertighet, og på grunn av Sin store kjærlighet som Han elsket oss med,**
har Han gjort oss levende med Kristus, selv da vi var døde i syndene (av nåde er dere frelst),
og Han har reist oss opp sammen med Ham, og har satt oss sammen med Ham i de himmelske steder i Kristus Jesus,» (Ef.2:4-6).

Peter ville sikkert ha forkynt et slikt budskap på pinsedagen, om han hadde kjent til det. Men han kjente ikke til det. På pinsedagen forkynte han Kristus bare som frelserkongen som Gud hadde reist opp fra de døde for å sitte på Davids trone.
Han oppfordret Israel til å omvende seg og bli døpt til syndenes forlatelse slik at «når fornyelsens tider kommer fra Herrens nærvær, og Han sender Jesus Kristus, Han som tidligere ble forkynt for dere. Han som himmelen må ta imot, inntil de tider da alt det skal gjenopprettes som Gud har talt om ved alle Sine hellige profeters munn, siden vers begynnelse.»

(Apg.3:19-21).

Peters tjeneste ble riktignok ledsaget av mirakuløse tegn som 'forsvant' under Paulus' tjeneste, men hvem ville lengtet etter 'pinsens kraft' når han har lært å kjenne kraften i Kristi oppstandelse? (Ef. 1:19-20; Fil. 3:10). Det er dette budskapet Satan hater så bittert og motarbeider så voldsomt at Paulus led for det som en ugjerningsmann, helt til han ble lenket. Og ikke rart! Det hadde sett ut som om all verdens håp var borte med Israels avvisning av Kristus; at mennesket hadde gjort sin egen frelse umulig; at Guds løfter hadde sviktet. Og så kom åpenbaringen av mysteriet! Og Synderen over alle syndere, ja sjefen av de som forfulgte de messias troende, han ble frelst og sendt ut for å forkynne «evangeliet om Guds nåde.» Selve korset, som hadde vært et symbol på menneskets fordømmelse, ble nå åpenbart som det effektive middel til frelse, og de som stoler på Kristi utøste blod, ble fritt gitt tilgivelse for sine synder og fikk en posisjon i Kristus ved Guds høyre hånd i himmelen!

PAULUS, MESTERBYGGEREN

Paulus var ikke selvopptatt da han kalte seg selv «mesterbygger» av menigheten i denne husholdningen. Han gjør det klart at denne posisjonen ble gitt til ham «i henhold til Guds nåde.» Han knytter alltid sin unike posisjon til Guds nåde, for hans omvendelse og oppdrag var den høyeste demonstrasjonen av den nåden. (se Rom.1:5; 12:3; 15;15-16; 1Kor.15:9-10; Gal.1:15-16; 2:9; Ef.3:7-8 og 1Tim.1:12-16).

Moses var mesterbyggeren av tabernaklet. Gud ga ham planene og spesifikasjonene for det, og sa: «Se til at du gjør alt etter det forbildet som ble vist deg på fjellet» (Heb.8:5).

Som Moses representerer loven, representerer Paulus nåden. Paulus var også en mesterbygger, for til ham overlot Gud planene og spesifikasjonene for en større bygning, «et hellig tempel», menigheten som er Kristi legeme. Trinn for trinn ble detaljene gjort kjent for ham ved direkte åpenbaring, slik at han som en «dyktig [intelligent] mesterbygger» hadde rett og ansvar til å skissere dem for oss, byggherrene.

BYGGERNES ANSVAR

Hvorfor mislykkes Guds byggere så fullstendig i å bygge i henhold til planene og spesifikasjonene satt frem i Paulus' brev? Hvorfor ignorerer de advarselen:

«JEG HAR LAGT GRUNNVOLLEN ... LA HVER MANN SE TIL HVORDAN HAN BYGGER DERPÅ.»

De har tatt materialer fra Peters lære og bygget dem på Paulus' grunnvoll. De har snakket om å «bygge kongedømme» og forgjeves forsøkt å gjennomføre det såkalte «store oppdrag». De har tatt vann dåp, tunger, helbredelser og tidens tegn fra en annen husholdning og har brakt dem inn i Guds nådes husholdning etter at Gud har forårsaket dem å «forsvinne,» inntil menigheten er så forvirret og splittet at få vet hva de skal tro.

Dette kommer av å ta for lett på det apostoliske anathemaet * i Gal.1:8:
«**Men selv om vi, eller en engel fra himmelen, forkynner dere et annet evangelium enn det som vi har forkynt dere, la ham være forbannet.**»

*(*Ordet «anathemaet» kommer fra det greske ordet anathema, som betyr «forbannelse» eller «noe som er utelukket eller avvist.»)*

Er våre åndelige ledere uvitende om menighetens tilstand, eller har de glemt at de skal avgi regnskap til Gud for sitt arbeid når bygningen inspiseres?

Sikkert er det ikke Gud som har skylden for menighetens nåværende tilstand. Byggerne har skylden. I stedet for å forkynne Ordet riktig delt, har de gitt sine menigheter melk og musikk. Et fengende uttrykk, et slående vers herfra eller derfra, uavhengig av sammenhengen; dette, sammen med en form for underholdning, har blitt brukt i stedet for intelligent og åndelig kraftfull forkynnelse av Ordet.
Og flertallet av kristne har blitt foret med denne typen diett så lenge at de er åndelig syke - så syke at deres ledere føler seg berettiget til å fortsette den lette dietten på ubestemt tid.

Det blir ofte argumentert for at sjeler blir frelst, men vil menighetens ledere noen gang innse at antall oppstrakte hender eller mennesker som kommer frem, ikke nødvendigvis reflekterer suksessen av deres arbeid? Spørsmålet er om deres arbeid vil tåle prøven. Det handler ikke om å få menneskers anerkjennelse, men om det vil bestå Guds gransking.

Altfor ofte har åndelige ledere anvendt Paulus' advarsel i 1Kor.3:10-17 på kristen oppførsel generelt, mens avsnittet spesifikt omhandler byggerne og deres håndverk i oppføringen av menigheten. Resultatet: se på menigheten - ja, selv den fundamentale, bibel troende menigheten. Undersøk den nøye og se om bygningen er i god stand. Se om den for det meste består av «gull, sølv, kostbare steiner,» eller av «tre, høy og strå.» Og spør deg selv hva den store guddommelige inspektøren vil si til byggerne når Han undersøker deres håndverk.

Mange evangelister, mange predikanter, som nyter fremtreden og popularitet i dag, vil gråte på den dagen, når de ser sitt arbeid gå opp i flammer. Selv om «han selv skal bli frelst,» vil det være en fryktelig ting å «lide tap» når belønningene deles ut.

Hvordan kan Guds arbeidere unngå feilaktig bygging og unngå misnøye med deres arbeid fra den store Bygningsinspektøren? Det finnes bare én måte:

«**Studer for å stille deg fram godkjent for Gud, en arbeidsmann som ikke trenger å skamme seg, ved at du deler sannhetens ord på rett måte**.»
2Tim.2:15;

SPØRSMÅL

1 Hvordan vant Simon for seg selv navnet Petros, en stein? 2. På hvilken Petra, eller klippe, skulle Kristus bygge «sin menighet»? 3. Gi et skriftsted som beviser at denne menighet ikke skulle bygges på Peter selv. 4. Hvilken menighet refererte vår Herre til i Matt.16:18? 5. Til hva lovet vår Herre å gi Peter nøklene?
6. Gi bevis for at Herren ikke kan ha referert til «menigheten som er Hans legeme.» 7. Gi to andre skriftlige eksempler som hentyder til at de troende på den tiden så på Jesus som Messias og Guds Sønn. 8. Hvordan må mennesker bekjenne Jesus i dag for å bli frelst? Gi skriftsted. 9. Hva er forholdet mellom vår Herre og menigheten i denne nåværende husholdningen? 10. På pinsedagen erklærte Peter at Gud hadde reist Kristus opp fra de døde for hvilket formål? 11. Hvilken videre åpenbaring mottok Paulus og gjorde kjent om Kristi oppstandelse? 12. Paulus minnet senere Timoteus om at Jesus Kristus, av Davids ætt, var blitt oppreist fra de døde i henhold til hva? 13. Hvilken rolle har Paulus i byggingen av menigheten i denne husholdningen? Gi skriftsted. 14. Hvordan formaner han byggerne i denne sammenheng? 15. Hvilke ulike typer materialer kan Guds bygning være sammensatt av? 16. Ved hvilke midler vil byggherrenes håndverk bli prøvd, og hva vil være den ene store testen på tilfredsstillende håndverk? 17. Hvordan vil resultatene påvirke byggerne? 18. Gi skriftsted for å bevise at håndverkernes frelse ikke vil bli påvirket av kvaliteten på deres håndverk. 19. Ifølge 1Kor.3:10-15, hvem har skylden for menighetens tilstand i dag? 20. Hvilket skriftsted indikerer hvordan vi kan være sikre på å bli godkjent som Guds arbeidere?

Kapittel IX
PETERS OG PAULUS MYNDIGHET
PETER OG HANS NØKLER

I forbindelse med byggingen av den messianske kirke sa vår Herre til Peter:

«**Og Jeg vil gi deg nøklene til himmelens kongedømme, og alt det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt det du løser på jorden, skal være løst i himmelen.**» (Matt.16:19).

På dette verset baserer Roma hovedsakelig sine krav om pavelig myndighet.
Hun hevder at vår Herre ga en utvalgt gruppe (Gr. ekklesia: forsamling) fullmakt til å handle offisielt i Hans navn, selv til syndenes forlatelse, og at slike offisielle handlinger skulle være bundet i himmelen. Hun argumenterer videre for at denne kirkens myndighet var sentralisert hos de tolv apostlene, over hvem Kristus satte en av dem, St. Peter, som overhode.

Disse kravene er basert på det faktum at mens Joh.20:23 kan ha blitt uttalt av Jesus til mange av Hans disipler, var Matt.18:18 tilsynelatende rettet til de tolv apostlene, og Matt.16:19 helt sikkert kun til Peter. Dermed hevdes det at myndighet i åndelige saker ble gitt til kirken, representert ved de tolv apostlene og personifisert i apostelen Peter.

Romas konklusjon er at siden dagens kirke (i henhold til katolsk lære) er en videreføring av den organisasjonen som Kristus innstiftet og utstyrte med guddommelig autoritet, må det nødvendigvis være apostolisk suksesjon. Hun hevder at det apostoliske legeme videreføres i hennes Hellige Kardinalkollegium med dets tolv kongregasjoner, og at en av dem, Paven eller Biskopen av Roma, etterfølger Peter som deres overhode og den øverste lederen av kirken på jorden – at åndelig autoritet i dag fortsatt er overdratt til kirken, representert ved Kardinalkollegiet og personifisert i Paven selv.

PROTESTANTISKE FORTOLKNINGER

Protestanter kan løfte hendene i skrekk over slike påstander, men deres egne fortolkninger av disse passasjene er like svake som bomullstråd. Vi lister noen av dem:

1. Den katolske tolkningen i en modifisert form finnes i de ritualistiske trosbekjennelsene til mange protestantiske kirkesamfunn. De hevder Romas krav, med forbehold og unnskyldninger.

2. Noen protestanter argumenterer for at Herren i disse ordene bare ga apostlene myndighet til å fastsette betingelsene for frelse.

3. Andre hevder at apostlene fikk evnen til å skjelne og erklære hvis synder var tilgitt og hvis ikke. Det vil si, de kunne erklære synder tilgitt, ikke på grunn av noen autoritet gitt til dem, men på grunn av Gudgitte evner til å skjelne den sanne åndelige tilstanden til dem de betjente.

4. Atter andre mener at vår Herre ønsket å innprente sine etterfølgere deres store ansvar og advare dem om at deres oppførsel ville føre til at noen aksepterte ham mens andre avviste ham; noen ville få sine synder tilgitt, mens andre ville få sine synder beholdt.

Men alle disse argumentene kan plasseres i én kategori: de vrir på den naturlige betydningen av Skriften og blir lett besvart av Roma når hun peker på boken selv og insisterer: «Men det er dette som står skrevet.»

LØSNINGEN

Løsningen på dette problemet og svaret på Romas påstander er igjen et dispensasjonell svar. Det ligger i det faktum at Gud fra tid til annen endrer sin måte å forholde seg til mennesker på - en forutsetning som må innrømmes av katolikker hvis vår Herre virkelig ga slike fullmakter til sine disipler etter at flere tusen år av menneskehetens historie hadde gått – og at dagens kirke ikke er en videreføring av den organisasjonen som Kristus grunnla mens han var på jorden.

Vår Herre ga faktisk de tolv, med Peter som deres overhode, autoritet til å handle offisielt i hans fravær.

La oss se på Joh. 20:23 i lys av konteksten, med begynnelse i vers 21:

«**Igjen sa Jesus til dem: «Fred være med dere! Som Min Far har sendt Meg, sender også Jeg dere**.»

Og da Han hadde sagt dette, pustet Han på dem og sa til dem: «Ta imot Den Hellige Ånd.

Hvis dere tilgir noen deres synder, er de tilgitt; og hvis dere fastholder syndene for noen, er de fastholdt.» (Joh.20:21-23).

«Liksom min Far har sendt meg, sender jeg også dere.» I lys av disse ordene er det da merkelig at vår Herre gir offisielle fullmakter? Disse ordene bør sammenlignes med Herrens ord til de tolv i Lukas 22:28-30:

«**Men det er dere som har holdt ut sammen med Meg i Mine prøvelser.**

Og Jeg overgir et kongedømme til dere, slik som Min Far overgav ett til Meg,

for at dere skal spise og drikke ved Mitt bord i Mitt kongedømme, og sitte på troner og dømme Israels tolv stammer.»

Betyr dette da at vår Herre overlot selv tilgivelsen av synder i hendene på sviktende mennesker? Nei, ikke sviktende mennesker, for på pinsedagen tok Den Hellige Ånd overnaturlig kontroll over dem. I denne forsmaken på tusenårskongedømmet levde de troende sammen på en måte som selv de mest åndelige troende i dag verken kan eller gjør i dag. Faktisk finner vi ikke apostlene anklaget for en eneste feil før etter Saulus omvendelse. Dessuten ga Gud dem overnaturlige gaver for å kvalifisere dem til deres arbeid.

Det er selvfølgelig forstått at apostlene ikke hadde noen iboende makt i seg selv til å tilgi synder. Det var en delegert makt som ble utøvet, som vi sier, under kontroll av Gud Den Hellige Ånd.

I Markus 2:7 finner de skriftlærde feil med Kristus og sier: «Hvorfor taler denne mann slik blasfemi? Hvem kan tilgi synder uten Gud alene?»

Er vi kanskje tilbøyelige til å være for raske med å være enige med disse skriftlærde? Vi må ikke glemme at vår Herre selv sa:

«**For Faderen dømmer ingen, men har overgitt hele dommen til Sønnen**,» (Joh. 5:22,27).

Herren Jesus hadde absolutt myndighet til å slippe mennesker inn i kongedømmet eller stenge dem ute fra det. Sannelig, Han, som Menneskesønnen, kunne tilgi synder, og det Han bandt på jorden var sannelig bundet i himmelen.

Og nå gir Han disse fullmaktene til sine etterfølgere som embetsmenn i kongedømme:

«**og Han har også gitt Ham myndighet til å holde dom, fordi Han er Menneskesønnen**.»

Matt. 21:43 gjør det klart at kongedømmet skulle TAS FRA yppersteprestene og de eldste i Israel, og Lukas 12:32 gjør det like klart at kongedømmet skulle GIS TIL den «lille flokk» av Kristi etterfølgere. Vi siterer disse skriftstedene her:

Matt. 21:43: «Derfor sier Jeg til dere: **Guds kongedømme skal bli tatt fra dere og gitt til en nasjon** *42* **som bærer dets frukter.**

Luk. 12:32: «**Frykt ikke, du lille flokk, for det er deres Fars gode vilje å gi dere kongedømmet.**»

Matt. 19:28 gjør det videre klart at myndigheten i dette kongedømmet *43* skulle sentraliseres hos de tolv apostlene:

«**Jesus sa da til dem: «Sannelig, Jeg sier dere: I gjenfødelsen, når Menneskesønnen sitter på tronen i Sin herlighet, skal også dere som har fulgt Meg sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer.**»

Til slutt, i Matt. 16:19, blir Peter utpekt som den fremste av de tolv når vår Herre sier: «**Og Jeg vil gi deg nøklene til himmelens kongedømme, ...**»

Peter blir konsekvent utpekt som lederen av de tolv på denne måten:
Apg. 1,15: «... PETER reiste seg midt blant disiplene ...»
Apg. 2,14: «... PETER sto fram sammen med de elleve ...»
Apg. 2,37: «... PETER og ... de andre apostlene ...»
Apg. 5,29: «... PETER og de andre apostlene ...» *44*

Det er beklagelig at protestanter, i stedet for å bevise ut fra Skriften at dagens menighet ikke er en videreføring av den organisasjonen som vår Herre grunnla mens Han var på jorden, prøver forgjeves å motbevise hva Matt. 16:19 klart sier!

Det er klart at den som har nøklene til en bygning, har makt til å slippe andre inn eller stenge dem ute. Et lignende avsnitt (Jes. 22:20-23) beskriver Eljakim som den som skal få nøkkelen til Davids hus; det vil si at det var i hans makt å slippe folk inn i, eller utelukke dem fra, Israels styre.

42. Dette "folket" var den troende resten i Israel, sammensatt av Messias' etterfølgere, som skulle bære de frukter som Israel under sine ledere på den tiden ikke hadde produsert.
43. Legg nøye merke til at riket skulle gis til "et folk," ikke "folkene." Videre, dette folket var under Kristus.
44. Referanser i brevene peker også på Peter på denne måten.

DE TOLVS OFFISIELLE HANDLINGER

Den første offisielle handlingen til den «lille flokk» var å utnevne en etterfølger til Judas som den tolvte apostel, og som vi har sett, det de bandt på jorden ble bundet i himmelen, for «Matthias ... ble regnet sammen med de elleve apostlene ... Og de ble alle fylt med Den Hellige Ånd» (Apg.1,26; 2,4).

På pinsedagen ser vi igjen at apostlene fullt ut utøver sin myndighet. Da de tilstedeværende ble grepet av samvittighet og spurte Peter og de andre apostlene hva de skulle gjøre, svarte Peter:

«**Da sa Peter til dem: «Omvend dere, og bli døpt hver og en av dere i Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse; og dere skal motta Den Hellige Ånds gave.**» (Apg.2:38).

Deretter døpte apostlene (og kanskje andre av disiplene) dem «TIL SYNDENES FORLATELSE.» Sammenlign dette med vår Herres ord: «Hvis noen synder dere tilgir, er de tilgitt dem,» og «hva dere binder på jorden, skal være bundet i himmelen.» Her er det full harmoni.

Men kunne ikke en klok person ha lurt dem? Lurte Ananias dem? Han ble båret ut død! Som vi har påpekt, «de ble alle fylt med Den Hellige Ånd» (Apg. 2,4) og utstyrt med spesielle mirakuløse krefter (Apg.1,8), inkludert «kunnskapens gave.»

I Apg. 3:19-21 ser vi Peter faktisk tilby Israel «fornyelens tider» og Kristi tilbakekomst. Han gjorde dette med full offisiell myndighet, og det er alle bevis for at dette tilbudet ble bundet (akseptert som bindende) i himmelen.

Det finnes mange slike tilfeller i apostlenes tjeneste, men en av særlig betydning finnes i Apg. 10, like etter Saulus omvendelse:

Peter var ikke utenfor Guds vilje da han nølte med å gå til hedningene. Han kjente godt til det profetiske programmet, at nasjonene skulle bli velsignet gjennom Israels oppgang og frelse (Jes. 60:1-3). Fylt med Den Hellige Ånd hadde han erklært at Gud hadde oppreist sin Sønn Jesus for først å velsigne Israel ved å vende dem bort fra deres misgjerninger, slik at den Abrahams pakt kunne bli oppfylt og nasjonene kunne bli velsignet gjennom dem (se Apg.3:25-26 og jfr. Mark.7:27; Luk.24:47; Apg.1:8). Israel må først bli brakt til Messias' føtter.

Men her ble Peter sendt med en spesiell fullmakt for å gå til den hedenske husstanden til Kornelius, «uten å tvile.» De andre i Jerusalem krevde senere at han skulle redegjøre for sin handling, men etter at han hadde «gjennomgått saken fra begynnelsen, og forklart den for dem i rekkefølge,» «priste de Gud og sa: Så har da Gud også gitt hedningene omvendelse til livet» (Apg. 11:4.18).

Uten på noen måte å trekke fra kongedømmets aspekt av denne scenen, bør det tydelig huskes at da Peter gikk til Kornelius' husstand, var det ikke i henhold til det profetiske programmet eller den såkalte «store oppdrag.» Han ble ikke sendt til disse hedningene fordi Israel hadde tatt imot Kristus, men til tross for at Israel avviste Kristus. Men det Peter hadde gjort på jorden, var bundet i himmelen, og Paulus' påfølgende tjeneste ble senere anerkjent og godkjent av menigheten i Jerusalem på grunnlag av Peters handling her (se Apg.15:1-18).

Enda en, kanskje den siste, offisielle handlingen fra apostlene er omtalt i Gal. 2, der de, gjennom sine ledere, *45* anerkjente Paulus som «apostelen for hedningene.»
Vi siterer:

«**Og jeg drog opp ved åpenbaring og la fram for dem det evangelium som jeg forkynner blant folkeslagene, men kun i enerom for dem som var høyest ansett, for at jeg ikke på noen måte skulle løpe, eller ha løpt, forgjeves.**»

«**og da Jakob, Kefas og Johannes, som var ansett for å være søylene, fikk vite om den nåde som var gitt meg til dette, gav de meg og Barnabas høyrehånden som tegn på fellesskap, for at vi skulle gå til folkeslagene, og de til de omskårne.**» (Gal.2:2.9).

Her, ved en høytidelig avtale, lovet de som opprinnelig var blitt sendt ut til «hele verden» og til «hver skapning,» nå å begrense sin tjeneste til Israel mens Paulus gikk til hedningene.

Var disse lederne av de tolv utenfor Guds vilje da de inngikk denne avtalen?
På ingen måte! Påfølgende åpenbaring viser at de var tydelig i Guds vilje, både i å løse seg fra sin oppdragelse om å evangelisere verden og i å bli enige om at Paulus skulle gå til hedningene. Israels avvisning av Kristus hadde ført til en endring i det guddommelige programmet. Her alene ligger svaret på katolisismen. *46* Her legges øksen til roten av treet, For i lys av disse Skriftene er det umulig å hevde at dagens kirke er en videreføring av den organisasjonen vår Herre etablerte mens Han var på jorden. Det er en enorm forskjell mellom himmelriket, som de tolv forkynte, og Kristi legeme, som ble åpenbart gjennom Paulus. Det er en stor forskjell mellom himmelens kongedømme, som ble forkynt av de tolv, og Kristi legeme, som ble åpenbart gjennom Paulus.

45 Selv om Jakob i denne passasjen sannsynligvis ikke var en av de tolv.
46 Her alene legges øksen til roten. Se forfatterens hefte: Svaret på katolisismen: Har protestantene det?

Dermed kan det, ifølge Romas egen argumentasjon, ikke være noen apostolisk suksesjon, for ved den myndighet som ble gitt til de tolv (en myndighet som Roma ivrig insisterer på at de hadde) løste de seg selv fra sin forpliktelse til å fullføre den «store oppdragelse» til sin fullendelse, og anerkjente Paulus som apostelen for den nye dispensasjonen. Og merk vel: Det de bandt på jorden, var bundet i himmelen, og det de løste på jorden, var løst i himmelen.

Det profetiske programmet hadde blitt avbrutt. Kongedømmet skulle holdes i bero mens kongen forble et kongelig eksil. Profetien hadde gitt vei til «mysteriet» om Guds hensikt og nåde.

PAULINSK MYNDIGHET

Også Paulus ble gitt stor myndighet. Igjen og igjen blir vi minnet om at han taler ved guddommelig åpenbaring, som Kristi egen talerør. Han gjør det også klart at han ikke mottok denne myndigheten fra mennesker:

«**Men jeg forsikrer dere, brødre, at det evangelium som ble forkynt av meg, ikke er etter mennesker.**

For jeg har ikke mottatt det fra noe menneske, eller lært det av noe menneske, men ved Jesu Kristi åpenbaring.» (Gal.1:11-12, jfr. 1Kor.11:23; 15:3; Ef.3:2-3; 1Tess. 4:15, osv.).

Han minner romerne og kolosserne om sin spesielle myndighet som apostelen for hedningene og tjeneren for legemet:

«**For jeg taler til dere folkeslag; ettersom jeg er folkeslagenes apostel, opphøyer jeg mitt embete**,» (Rom.11:13).

«Jeg som nå gleder meg i mine lidelser for dere, og oppfyller i mitt kjød det som mangler av Kristi trengsler, **for Hans kropps skyld, som er menigheten**,
ved den er jeg blitt en minister *47* **etter Guds frelseshusholdning, som er gitt meg for dere, for å oppfylle Guds ord,**» (Kol.1:24-25).

Til de urolige korinterne skriver han:
«... **at om jeg kommer igjen, vil jeg ikke spare noen — siden dere søker et bevis på at Kristus taler i meg**, ...» (2Kor.13,2-3).

47 Ingen artikkel i originalen. Han var i høyeste grad tjeneren for legemet.

Det bør imidlertid bemerkes at Paulus' autoritet ikke var av politisk karakter; den var helt åndelig og læremessig. Dette er tydelig fra slike avsnitt som følgende:

«**Men selv om vi, eller en engel fra himmelen, forkynner dere et annet evangelium enn det som vi har forkynt dere, la ham være forbannet.**

Som vi har sagt før, sier jeg nå igjen: Hvis noen forkynner dere et annet evangelium enn det dere har tatt imot, la ham være forbannet.»

(Gal.1:8-9)

«**Hvis noen lærer annerledes og ikke samtykker med de sunne ord, nemlig vår Herre Jesu Kristi ord, og til den doktrine som er i samsvar med gudsfrykt,**

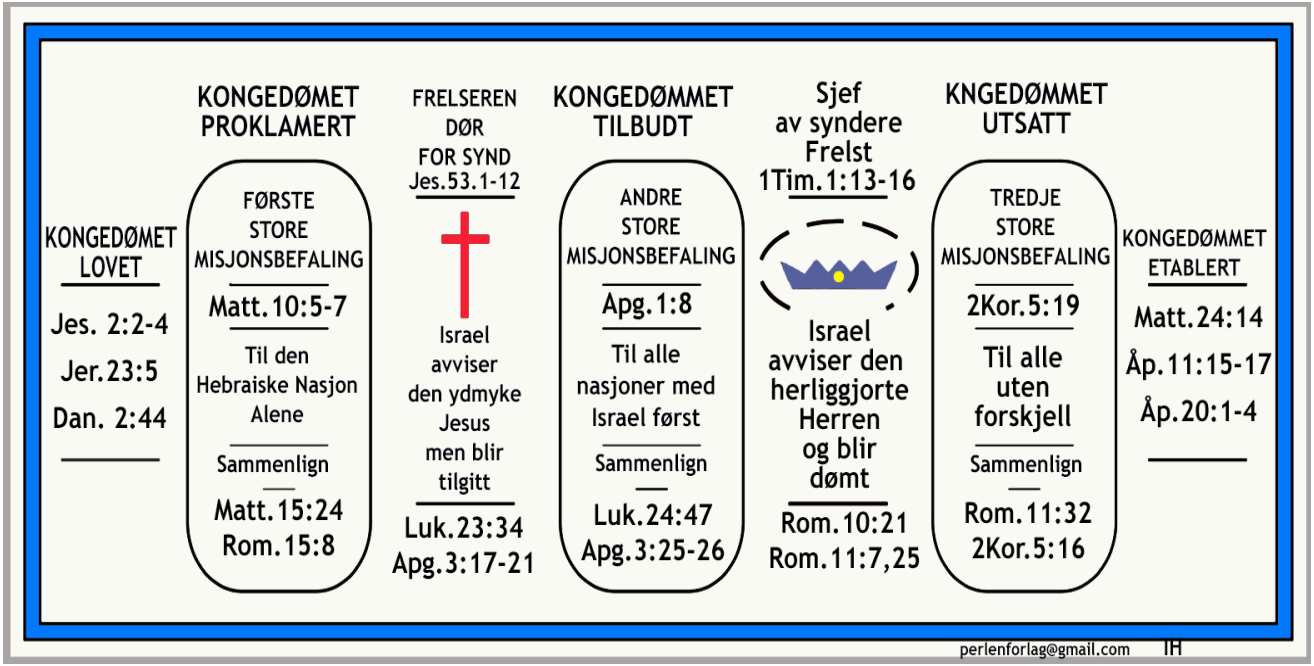
da er han stolt ...» osv. (1Tim.6:3-4).

«En apostels tegn» ble utført av Paulus, men han hadde ikke «nøklene» til legemet slik Peter hadde til kongedømmet, og han ble heller ikke gitt myndighet til å tilgi synder. Siden dåp «til syndenes forlatelse» hadde blitt satt til side til fordel for rettferdiggjørelse av nåde, gjennom tro, uten gjerninger, kunne han ikke ha noen del i å tilgi synder bortsett fra indirekte ved å forkynne det glade budskapet.

Dette vil bli nærmere behandlet i et annet kapittel.

SPØRSMÅL

1. Hvilket skriftsted baserer Roma hovedsakelig sine krav om pavelig autoritet på? 2. Gi to andre skriftsteder som hun baserer sine krav om autoritet for den (romerske) kirken på? 3. Ved hvilket resonnement anvender hun disse skriftstedene på dagens (romerske) kirke? 4. Hvilken grunnleggende svakhet finnes i de fleste protestantiske tolkninger av disse versene? 5. Gi to vers (bortsett fra de som allerede er gitt) som hentyder til at vår Herre skulle gi autoritet til sine apostler til å handle offisielt i Hans navn? 6. Var deres myndighet til å tilgi synder deres egen, eller var den delegert? 7. Hvorfor har Faderen overlatt den fremtidige dommen over menneskene til sin Sønn? 8. Vis fra Skriften hvem Israels kongedømme skulle tas fra. 9. Vis fra Skriften hvem det skulle gis til. 10. Hvordan kan du se fra de tidlige Apostlenes gjerninger at Peter var lederen for de tolv? 11. Hvilken grunnleggende feil deler de fleste protestanter med Roma, som hindrer dem i å svare på Romas krav?
12. Hva var apostlenes første offisielle handling? 13. Gi skriftsted for å vise i hvilken forstand apostlene tilga synder. 14. Hvordan ble de beskyttet mot bedrageri fra falske «omvente»? 15. Hvilket eksempel har vi som bevis for at de ikke ble bedratt på denne måten? 16. Gi et eksempel på at apostlene bandt noe som også var bundet i himmelen. 17. Gi et eksempel på at apostlene løste noe som også var løst i himmelen.
18. Hva er det grunnleggende svaret på den romersk-katolske troen?
19. Hvordan avgjør Romas egne krav denne saken? 20. Gi tre skriftsteder som antyder naturen av Paulus' autoritet med hensyn til Guds program for den nåværende husholdningen.

KONGEDØMET LOVET
Jes. 2:2-4
Jer.23:5
Dan. 2:44
KONGEDØMET PROKLAMERT
FØRSTE STORE MISJONSBEFALING
Matt.10:5-7
Til den Hebraiske Nasjon Alene
Sammenlign
Matt.15:24
Rom.15:8
FRELSEREN DØR FOR SYND
Jes.53.1-12
Israel avviser den ydmyke Jesus men blir tilgitt
Luk.23:34
Apg.3:17-21
KONGEDØMMET TILBUDT
ANDRE STORE MISJONSBEFALING
Apg.1:8
Til alle nasjoner med Israel først
Sammenlign
Luk.24:47
Apg.3:25-26
Sjef av syndere Frelst
1Tim.1:13-16
Israel avviser den herliggjorte Herren og blir dømt
Rom.10:21
Rom.11:7,25
KNGEDØMMET UTSATT
TREDJE STORE MISJONSBEFALING
2Kor.5:19
Til alle uten forskjell
Sammenlign
Rom.11:32
2Kor.5:16
KONGEDØMMET ETABLERT
Matt.24:14
Åp.11:15-17
Åp.20:1-4
perlenforlag@gmail.com
IH

Kapittel X

DET SÅKALTE STORE OPPDRAG

Hvor kjent har ikke begrepet «det store oppdrag» blitt! Det brukes mest på en generell måte om vår Herres avskjedsinstruksjoner til de elleve, slik de er nedtegnet i de fire evangeliene og Apostlenes gjerninger (Matt.28:18-20, Mark. 16:15-18, Luk.24:46-48, Joh.20:21-23, Apg.1:7-8).

Dette såkalte "store oppdrag" antas generelt å utgjøre vår Herres «marsjordre» til Hans menighet i dag. Dette har imidlertid skjedd fordi ordets tjenere, i stedet for å forklare disse anvisningene med tanke på å få dem trofast utført, har vært fornøyd med å plukke ut enkelte fraser fra dem til oppbyggelige prekener.

Alt de fleste kirkemedlemmer hører om det såkalte «store oppdrag» er Matteus' «Gå» og «Se, jeg er med dere,» Markus' «Hele verden» og «hver skapning,» Lukas' «Dere er vitner,» Johannes' «Som min Far har sendt meg, sender jeg også dere» og Apostlenes gjerninger' «Dere skal få kraft når Den Hellige Ånd kommer over dere.»

Å VELGE OPPDRAG

For de som går utover disse utplukkede uttrykkene for å undersøke hele teksten, har imidlertid aksepten «det store oppdrag» som våre marsjordrer, det har skapt store vanskeligheter. Det loviske i Matt.28:20 (jf. 23:1-3), frelse ved dåp og mirakuløse tegn i Mark.16:16-18, «Jerusalem først» i Luk.24:47 og Apg.1:8, og myndigheten til å tilgi synder i Joh.20:22-23, er alle så åpenbart uforenlige med Guds nådes evangelium at fundamentalistiske bibellærere har vært nødt til å velge individuelle beretninger av oppdraget som bindende i denne dispensasjonen, i samsvar med hvor store vanskeligheter de har opplevd med å harmonisere de ulike befalingene med den nåværende sannheten. Dette har naturlig nok bidratt mye til forvirringen som råder blant fundamentalister i dag.

Relativt få kristne er klar over at våre åndelige ledere aldri har vært enige om hvilken av de fem avsnittene det refereres til ovenfor som utgjør vårt oppdrag for i dag, men uenigheten har vært skarp.

Dr. A. C. Gaebelein, for eksempel, mente at oppdraget i Matteus ikke er vårt oppdrag. Han valgte Luk. 24:46-48 som «hedningenes oppdrag.»
Den avdøde Dr. H. A. Ironside holdt derimot fast ved beretningen i Matteus som «vår marsjordre,» mens Dr. I. M. Haldeman på sin side la vekt på oppdraget i Markus.

Dr. Wm. L. Pettingill var uenig med dem alle og skrev: «Det oppdraget som Menigheten antas å arbeide under, er det fra Apg. 1:8.»

Fra skriftene til Dr. Ironside, den såkalte «erkebiskopen av fundamentalismen,» *48* kan det antas at nesten alle fundamentalister er enige om at oppdraget i Matteus 28 er vårt. I sine skrifter virker han forbauset over enhver annen konklusjon og antyder at bare bullingerister ville stille spørsmål ved dette. Med henvisning til oppdraget i Matteus sier han:

«Folk som aldri har undersøkt bullingerismen og dens beslektede systemer, vil knapt tro meg når jeg sier at selv det store oppdrag som menigheten har handlet etter i 1900 år, og som fortsatt er vår autoritet for verdensomspennende misjoner, ifølge disse lærerne er et oppdrag vi overhodet ikke har noe med å gjøre, at det ikke har noen henvisning til Menigheten i det hele tatt ... Men slik er faktisk deres lære» (Wrongly Dividing the Word of Truth, s. 17).

Senere i samme bok kaller han denne tolkningen «absurd,» «grotesk» og «ondskapsfull»! (Wrongly Dividing, s. 17-18).

Tilsynelatende var «erkebiskopen av fundamentalismen» så ivrig etter å gå etter «bullingeristene» at han glemte at mange av hans kolleger, pluss Mr. J. N. Darby, grunnleggeren av brødrene (som Dr. Ironside var assosiert med i mange år), kategorisk benektet at oppdraget i Matteus er vårt. Vi siterer fra noen av deres skrifter:

Dr. James M. Gray: «Dette er Kongedømmets oppdrag, som en annen uttrykker det, ikke det kristne oppdrag ... Dets oppfyllelse har blitt avbrutt, men vil bli tatt opp før Herren kommer for å befri Israel til slutt» (Christian Worker's Commentary, s. 313).

Dr. Wm. L. Pettingill: «Markusevangeliet, som Matteus' og Lukas', er først og fremst en Kongedømmets bok, og jeg er overbevist om at ingen av dem inneholder Menighetens marsjordre - ikke engang det såkalte 'store oppdrag' i Matt. 28,18-20» (Bible Questions Answered, s. 100).

Dr. Arno C. Gaebelein: «Dette er Kongedømmets oppdrag ... En tid kommer når dette store oppdraget her vil bli utført av en rest av jødiske disipler» (Gospel of Matthew, Vol. 2, s. 323).

Mr. J. N. Darby: «Oppfyllelsen av oppdraget her i Matteus har blitt avbrutt ... vi finner ingen oppfyllelse av det ... for øyeblikket har det, i praksis, gitt plass til et himmelsk oppdrag, og Guds Menighet» (Collected Writings, s. 327).

48 Og uten tvil den mest populære fundamentalistiske lederen i det siste kvart århundret.

Så det har ikke vært generell enighet om at oppdraget i Matteus er for vår lydighet. Men det triste faktum er at mens mange av Dr. Ironsides kolleger var uenige med ham om oppdraget i Matteus, var de også uenige med hverandre om hvilket «store oppdrag,» eller hvilken nedtegnelse av det såkalte «store oppdrag,» som utgjør våre marsjordrer. De så imidlertid ut til å være enige om å holde seg langt unna oppdraget i Johannes 20:21-23, mens Roma, på grunnlag av dette avsnitte, dristig hevder myndighet til å tilgi synder. Den fundamentalistiske kirken har ennå ikke klart å rydde opp i disse vanskelighetene.

Tenk på det! På dette sene tidspunktet, mer enn to tusen år etter at vår Herre ga disse befalingene, er menigheten ikke engang enig i hva Gud nøyaktig vil at Hans folk skal gjøre og lære! La oss ikke lukke øynene for dette faktum, men la oss møte det slik at det kan bli rettet opp, for hvordan kan vi adlyde våre «marsjordre» hvis vi ikke vet hva de er? «For om basunen gir et utydelig signal, hvem vil da gjøre seg klar til kamp?»

Selv blant dem som har kommet til å se mysteriet, ser vi fortsatt effekten av denne feilen ved å anta at vår Herre, i den korte perioden mellom sin oppstandelse og himmelfart, ga de samme mennene forskjellige oppdrag, med den hensikt at andre skulle fortsette å utføre ett eller flere av disse oppdragene på et senere tidspunkt - og alt dette uten noen forklaring på dette i selve teksten!

Etter å ha lagt merke til at apostlene aldri kom lenger enn til sitt eget folk, så langt som Skriften angår, konkluderer de med at «jordens ytterste ende» i Apg. 1:8 burde ha blitt gjengitt som «landets ytterste ende [dvs. Palestina]» og at «alle nasjoner» i Matt. 28:19 kun betyr de hedenske nasjonene. Dermed, av disse to oppdragene (slik de ser det), begge gitt av Herren til de elleve før hans himmelfart, antas det at oppdraget i Apg. 1:8 var for deres lydighet, mens de angivelig skulle forstå at oppdraget i Matt. 28:19 ikke skulle utføres av dem, men av andre i en fremtidig tid. Det argumenteres videre for at, ifølge Lukas' beretning (24:47), «omvendelse og syndenes forlatelse» skulle forkynnes blant alle de hedenske nasjonene, «som hadde begynt» i Jerusalem.

Men alt dette gjør et enkelt problem komplisert.

Det er riktig at det greske ordet ge i Apg. 1:8 noen ganger kan gjengis som «land,» men i det store flertallet av tilfellene må det gjengis som «jord,» ikke «land.» Videre finner vi lignende ordvalg for eksempel i Matt.12:42, hvor vi leser at dronningen av Saba kom fra «jordens ytterste ender [ge]» for å høre Salomos visdom, og i Mark.13:27, hvor vi blir fortalt at engler skal sendes for å samle Guds utvalgte «fra de fire vindene, fra jordens ytterste ende [ge].»

Sannelig reiste ikke dronningen av Saba til Jerusalem bare fra det ytterste av landet Palestina, og heller kan ikke «de fire vindene» muligvis betegne bare det ene landet.

Det er også riktig at uttrykket «folkene» ofte refererer til de hedenske nasjonene, spesielt når den ene nasjonen, Israel, blir diskutert separat. Dette er naturlig gitt situasjonen. Men det er en feil å anta at uttrykket «folkene» alltid refererer til de hedenske nasjonene, og en enda større feil å anta at uttrykket «alle nasjoner» nødvendigvis må referere til de hedenske nasjonene.

Når vi for eksempel leser at «Herren er opphøyet over alle nasjoner» (Sal.113,4), at Gud «har gjort alle folkeslag av ett blod» (Apg.17:26) og at «alle nasjoner skal komme og tilbe» foran Kristus (Åp.15:4), kan Israel da muligens være utelatt?

Israel er med sikkerhet inkludert i «alle nasjoner» i Matt.28:19, av den enkle grunn at hun ennå ikke var blitt brakt til Messias' føtter. Hun er også inkludert i «alle nasjoner» i Luk.24:47, for merk vel, beretningen der lyder: «begynner [eller har begynt] i JERUSALEM,» ikke: «etter å ha dekket landet Palestina.»

Kanskje det viktigste punktet i denne sammenhengen er at i oppdraget i Matteus sa vår Herre til de elleve apostlene: «GÅ DERE,» akkurat som Han gjorde i Mark.16:15 og Apg.1:8. Ved hvilken regel for hermeneutikk eller logikk har vi rett til å utelukke fra tolkningen av denne kommandoen de personene Han faktisk ga den til?

INKONSEKVENSEN I Å VELGE OPPDRAG

Når vi løser denne vanskeligheten (som menneskene har laget for seg selv), bør det først bemerkes at alle de nevnte instruksjonene ble gitt til de samme mennene i løpet av en periode på førti dager, uten noen antydning om verken en endring i programmet eller at visse av instruksjonene skulle utføres da og andre senere. Intensjonen om at visse av disse beretningene inneholder kongedømmets oppdrag og en annen, eller andre, hedninge oppdraget, er derfor presset og unaturlig.

Å argumentere for at én eller flere av disse beretningene bare gjelder for en fremtidig generasjon, er, som vi har sagt, også presset og unaturlig, for det er ikke logisk mulig å utelukke fra den direkte tolkningen av disse avsnittene de personene Han ga instruksjonene til. Selv om de selvsagt ikke fullførte sitt oppdrag, betydde det likevel tydelig at de skulle begynne å adlyde hans ordre da han sa: «Gå dere.» Det ville virkelig være merkelig hvis de forsto hans «Gå dere» som at andre skulle gå senere.

Det bør dernest bemerkes at lov trelldommen i Matteus 28:20, dåpsfrelse og mirakuløse tegn i Markus 16:16-18, «Jerusalem først» i Lukas 24;47 og Apostlenes gjerninger 1:8 og instruksjonene om å tilgi synder i Johannes 20:22-23, alle stemmer overens med det apostlene faktisk gjorde, slik det er nedtegnet i Apostlenes gjerninger.

Det finnes ingen antydning på noen åpenbaring til dem om at Kristi død hadde frigjort dem fra å overholde Moseloven. De fortsatte daglig med ett sinn i templet (Apg. 2:46) og deltok i dets gudstjeneste (Apg.3:1), nøye med å ikke starte en ny sekt adskilt fra jødedommen, for de som hadde tatt imot Messias, var det sanne Israel. Personen som døpte Saulus fra Tarsus var «en from mann etter loven» (Apg.22:12), og så sent som i Apostlenes gjerninger 21:20 finner vi Jakob som påpeker «hvor mange tusen jøder det er som tror; OG DE ER ALLE IVRIGE ETTER LOVEN.»

Ikke før ved det store rådet i Jerusalem (Apg.15) ble de jødiske troende enige om at hedningene ikke skulle være under loven. Hvorvidt den jødiske menighet i Jerusalem skulle forbli under loven, ble ikke engang diskutert. Det ble tydelig antatt at de skulle forbli slik, fordi de tolv hadde fått i oppdrag å lære lovlydighet, som vi har sett.

Faktisk, i det tusenårig kongedømmet, som pinsefesten var en forsmak på, vil loven bli undervist i Jerusalem, og Israel vil være ivrig etter å høre og adlyde.

Apostlene lærte også dåpsfrelse som i Markus 16:16, for Peter krevde omvendelse og dåp til syndenes forlatelse (Apg.2:38). Når det gjelder de mirakuløse tegnene i Markus 16:17-18, viser en rask gjennomgang av de tidlige kapitlene i Apostlenes gjerninger at disse var i overflod. «Jerusalem først» i Lukas 24:47 og Apostlenes gjerninger 1:8 ble også nøye fulgt, og synder ble tilgitt av mennesker (gjennom) når de døpte de som trodde (Apg. 2:38; 22,16).

Alle opptegnelsene av det såkalte «store oppdrag» stemmer da overens med det apostlene faktisk gjorde, slik det er nedtegnet i Apostlenes gjerninger, slik at det ikke er noen grunn til å anta at visse av disse befalingene var for deres lydighet, mens andre ikke var det.

Påstanden om at «formelen» for dåp i oppdraget i Matteus er forskjellig fra den som ble brukt av apostlene i Apostlenes gjerninger, utgjør ingen vanskelighet her, for det er ikke sagt at de skulle bruke noen formel eller ordlyd ved dåpen.
Det er ganske enkelt sagt i Matt.28:19 at de skulle døpe i navnet til (dvs. ved autoriteten til) den treenige Gud, mens vi i Apostlenes gjerninger leser at de døpte i navnet til Herren Jesus. De som tror at «i Ham bor hele guddommens fylde legemlig,» vil ikke finne noen vanskelighet her.
Vanskeligheten oppstår bare når man antar at apostlene skulle gjenta visse ord ved dåpen. Hele ideen om en dåpsformel er en dypt rotfestet, men fullstendig en uskriftmessig tradisjon.

Heller ikke løftet: «Og se, jeg er med dere alle dager, inntil verdens ende,» skaper noen vanskeligheter, for husk, denne nåværende husholdningen er en parentesperiode av nåde som da fortsatt var en hemmelighet «skjult i Gud» (Ef.3:9).

TRE STORE OPPDRAG

For å oppnå en klar forståelse av vårt store oppdrag, la oss nå se på tre store oppdrag gitt i rekkefølge av Herren selv: ett før hans korsfestelse, et annet etter hans oppstandelse, og et tredje etter hans himmelfart.

ET STORT OPPDRAG

Det har blitt lagt stor vekt på «Gå» i det såkalte «store oppdrag,» men dette var ikke første gang vår Herre hadde beordret sine apostler til å «gå.»
Hans første store oppdrag til apostlene finnes i Matt.10:5-10;

«**Disse tolv sendte Jesus ut, og Han befalte dem og sa: «Gå ikke ut på veien til folkeslagene, og gå ikke inn i noen av samaritanernes byer.**

Men gå heller til de bortkomne sauene av Israels hus.

Og når dere går av sted, skal dere forkynne og si: «Himmelens kongedømme er for hånden.»

Helbred de syke, rens de spedalske, reis opp de døde, kast ut djevler.
For ingenting har dere fått det, for ingenting skal dere gi det.

Skaff dere ikke gull, sølv eller kobber i deres pengepunger,

ta ikke veske med på deres reise, ikke to kjortler, og heller ikke sko eller staver; for arbeidsmannen er sin mat verd.»

Til dette la vår Herre til ytterligere veiledninger om deres oppførsel blant venner og fiender, og forutsa noen av lidelsene de ville bli kalt til å tåle.
Hele dette oppdraget dekker faktisk hele Matt.10 (se Matt.11:1).

Dette oppdraget er åpenbart ikke vårt «store oppdrag,» men hvis vi hadde vært blant de tolv apostlene da disse rettledningene ble gitt, ville vi absolutt ha betraktet dem som et «stort oppdrag.»
Befalingen om å begrense deres tjeneste utelukkende til Israel ville ikke ha virket merkelig for dem, for dette var basert på den velkjente Abrahams pakten om at gjennom Abrahams mangfoldige ætt skulle nasjonene velsignes (1Mos.22:17-18, jf. Apg.3:25-26). Dessuten hadde profetene gjentatte ganger forutsagt at nasjonene ville finne velsignelse og frelse gjennom det frelste Israel. Ikke før Israel var frelst, kunne velsignelsen strømme gjennom henne til hedningene (Jes.59:20-60,3; Sak.8:13).

Det var derfor helt normalt at vår Herre skulle sende apostlene først til Israels hus utelukkende. Han hadde faktisk tydelig erklært angående sin egen tjeneste:

«.. JEG ER IKKE SENDT TIL ANDRE ENN DE FORTAPTE FÅR AV ISRAELS HUS» (Matt.15:24).

Dette ble uten tvil tatt for gitt av dem som anerkjente Israel som den utvalgte nasjonen. Apostelen Paulus, som ser tilbake noen år senere, skrev:

«For jeg sier at Jesus **Kristus var en minister for de omskårne for Guds sannhets skyld, for å stadfeste de løftene som ble gitt til fedrene,**

og **for at folkeslagene kunne ære Gud for Hans barmhjertighet,** slik det står skrevet: «Av denne grunn vil jeg bekjenne Deg blant folkeslagene, og lovsynge Ditt navn.»
Og igjen sier han: «Gled dere, dere folkeslag, sammen med Hans folk!»
(Rom.15:8-10).

Merk detaljene i dette millenniale (1000 år) løftet. Det er barmhjertighet mot hedningene, men oppfyllelsen av løftene til Israel. Hedningene vil faktisk glede seg «med hans folk,» men ikke før hans folk selv har kommet til å glede seg i ham. Derfor var Herren kommet, først og fremst, «for å frelse SITT FOLK fra deres synder» (Matt.1:21), og Han sendte nå de tolv apostlene ut som sine medarbeidere.

I samsvar med alt dette ble de tolv gitt i oppdrag å forkynne at himmelens kongedømme var «for hånden» og ble gitt kraft til å utføre mirakler som tegn på den lenge lovede velsignelsen (jf. Jes.35:5-6). De må absolutt ha betraktet dette som et stort oppdrag. For å gjøre en sammenligning av dette oppdraget lettere med de to som skal vurderes senere, vil vi liste opp de fremtredende detaljene etter nummer:

1. Under dette oppdraget ble apostlene sendt til nasjonen Israel utelukkende,
   Under dette oppdraget ble apostlene sendt til nasjonen Israel utelukkende (Matt.10:5-6, jf. 15:24 og Rom.15:8)
1. Under dette oppdraget skulle kongedømmet forkynnes som «for hånden» (Matt. 10:7).
2. Under dette oppdraget ble apostlene gitt mirakuløse krefter (Matt.10:8).
3. Under dette oppdraget skulle de ikke samle forsyninger for fremtiden (Matt.10:8-10, jf. 5:42; Luk.12:32-33).
4. Under dette oppdraget var omvendelse og dåp nødvendig for syndenes forlatelse. Selv om vanndåp ikke er nevnt i denne spesielle avsnittet, er det klart fra hele beretningen at vår Herre og Hans apostler, som Johannes døperen, forkynte kongedømme og krevde omvendelse og dåp for syndenes forlatelse (Se Mark.1:4 og jf. Joh.4:1-2).

ET STØRRE OPPDRAG

Etter vår Herres død og oppstandelse ga Han apostlene (med unntak av Judas Iskariot) et større oppdrag. Dette har blitt feilaktig kalt «det store oppdrag,» «vår Herres siste befalinger» og «våre marsjordrer.» Fra denne feilen har mye av den rådende uenigheten om vanndåp, fysiske og politiske tegn, osv., sprunget ut. Dette nye oppdraget var faktisk ingen avvikelse fra det profetiske programmet; det var en videreutvikling av det.

I beretningene om vår Herres befaling om å gå og forkynne «evangeliet,» er det ingen antydning på at Han mente et annet evangelium enn det de hadde forkynt. Og husk, deres evangelium (gode nyheter) handlet om Messias og Hans kongedømme. Det blir bestemt og gjentatte ganger kalt «evangelier om kongedømmet» (Matt.4:23; 9:35; 24:14; Mark.1:14; Luk.9,2:6, osv.).
Å anta at vår Herre nå sender disse apostlene for å forkynne «Guds nådes evangelium» er helt uberettiget. Faktisk blir «Guds nådes evangelium» verken forkynt eller nevnt før Paulus blir reist opp og sendt ut for å erklære det (Se Apg.20:24, jf. Rom.3:21-28; Ef.3:1-3).

La oss nå sammenligne vår Herres oppdrag før og etter oppstandelsen, og huske at begge ble gitt til den samme gruppen menn:

1. Som apostlene tidligere hadde blitt sendt til én nasjon alene, ble de nå sendt til alle nasjoner, med begynnelse i Jerusalem (Luk.24:47; Apg.1:8). Dette var ingen avvikelse fra det tidligere programmet, men en videreutvikling av det, for vår Herre hadde behandlet Israel slik at de kunne bli en velsignelse for alle nasjoner. Nå ble det antatt at Israel ville akseptere sin oppstandne Messias, og at programmet ville fortsette.

2. Under dette oppdraget ble kongedømme, som tidligere var blitt forkynt som «for hånden,» faktisk tilbudt Israel for deres godtagelse (Apg.2:36-39; 3:19-26). Her er igjen en videreutvikling av det samme programmet.

3. Under dette oppdraget ble Kristi disipler gitt større mirakuløse krefter enn før (Mark.16:17-18; Joh.14:12, jf. de tidlige kapitlene i Apostlenes gjerninger). Igjen en videreutvikling av det samme programmet.

4. Under dette oppdraget hadde hele den pinsekarismatiske menighet faktisk alle ting felles. Les nøye Apg.2:44-45 og 4:32-37 og se hvordan også dette er en videreutvikling av det samme programmet.

5. Under dette oppdraget var omvendelse og dåp nødvendig for syndenes forlatelse, og Den Hellige Ånd ble deretter gitt (Mark.16:16-18, jf. Apg.2:38). Nok en gang, en videreutvikling av det samme programmet.

For en feil det er å kalle dette «det store oppdrag» og «våre marsjordrer»!
Hvor dystert det er å se oppriktige troende forgjeves prøve å gjennomføre dette oppdraget og disse ordre! Verre enn alt, hvilken forvirring, splittelse og hjertesorg denne feilen har brakt inn i menigheten, for ikke å nevne effektene på de ufrelste som står ved siden av og undrer seg.

Hvis dette oppdraget aktualiser Guds program for i dag, hvordan skal vi da svare Syvendedags Adventistene når de lærer lov trelldom fra Matt.28:20 og Matt.23:2-3, eller de såkalte «Kristi disipler» når de lærer om dåpsfrelse fra Mark.16:16, eller pinsekarismatikere når de holder sterkt fast på ut fra Mark.16:17-18 at mirakuløse krefter er tegn på sann tro, eller Roma når de holder fast på Joh.20:22-23 og insisterer på retten til å tilgi synder?

DET STØRSTE OPPDRAGET

«**Derfor, fra nå av kjenner vi ingen etter kjødet. Ja, selv om vi har kjent Kristus etter kjødet, kjenner vi Ham nå likevel ikke lenger slik.**

Derfor, om noen er i Kristus, er han en ny skapning; det gamle er forbi; se, alt er blitt nytt.

Og alt er av Gud, Han som har forsonet oss med seg selv ved Jesus Kristus, og <u>har gitt oss forsoningens tjeneste</u>,

det vil si at Gud var i Kristus og forsonte verden med seg selv, så Han ikke tilregner dem deres overtredelser, og <u>har overgitt forsoningens ord til oss</u>.»

(2Kor. 5:16-19).

Hvis opptegnelsene av det såkalte «store oppdraget» virkelig inneholdt vår Herres «siste befalinger,» ville de utvilsomt være «vår marsjordre,» for de siste ordre fra den øverstkommanderende er de som skal adlydes. Men det er ikke et faktum at «det store oppdraget» virkeliggjør vår Herres «siste befalinger.»
Etter sin himmelfart talte den avviste Kristus igjen fra sitt eksil i himmelen og ga et annet og større oppdrag til Paulus og til oss. Igjen og igjen taler apostelen om nådens husholdning som ble betrodd ham av den herliggjorte Herren selv.

Når vi skal avgjøre hvilket av vår Herres oppdrag som er for vår lydighet, bør vi stille oss selv to spørsmål:

Hvorfor oppreiste Gud Paulus, en annen apostel, en tid etter at Mattias ble valgt, i henhold til Skriften, for å fylle tallet på de tolv?

Hvorfor, etter å ha blitt befalt å gå ut i «all verden» (Mark.16:15) for å gjøre disipler av «alle nasjoner» (Matt.28:19), ble de tolv apostlene værende i Jerusalem (Apg.8:1), og hvorfor ble de, gjennom sine ledere, senere enige om å begrense sin tjeneste til Israel, mens Paulus gikk til hedningene (Gal.2:9)? Var de alle utenfor Guds vilje, eller fant det sted en endring i husholdningen? Svaret kan bare være at en endring i husholdningen fant sted.

I selve kjernen av den store åpenbaringen til Paulus ligger Guds nådige tilbud om forsoning, gitt til en verden i fiendskap med Hans Sønn og Ham selv.

Forkynnelsen av dette herlige budskapet er vårt store oppdrag, for som vi har sett ovenfor, sier apostelen: «Gud ... har overgitt forsoningens ord til oss» (2Kor.5:19).

Dette tilbudet om forsoning ved nåde gjennom tro er hjertet i «Guds nådes evangelium.» Etter at nasjonene, og til og med nasjonen, hadde vendt seg mot Gud, gjorde Han noe bemerkelsesverdig. Han svarte på det brutale drapet på Stefanus ved å frelse Saulus, lederen av forfølgelsen mot den pinsekarismatiske menigheten og personifiseringen av Israels (og verdens) ånd av opprør. Slik «der synden ble stor, ble nåden enda større, **slik skal også nåden regjere ved rettferdighet**»

(Rom.5:20-21).

Saulus' omvendelse var det første skrittet i innføringen av nådens regjeringstid, for han skriver ved inspirasjon:

«Og jeg takker Kristus Jesus, vår Herre, **Han som har gjort meg i stand og satt meg inn i tjenesten**, fordi Han har holdt meg for å være trofast,

jeg som før var en som talte blasfemisk, en forfølger og en voldsmann; men jeg **fikk barmhjertighet** fordi jeg gjorde det i uvitenhet og i vantro.

Og **vår Herres nåde ble overmåte stor** sammen med den tro og kjærlighet som er i Kristus Jesus.

Dette er et troverdig ordtak og verdig all mottakelse, at **Kristus Jesus kom inn i verden for å frelse syndere,** og **blant dem er jeg** den største. – (gr. pròtos = den første, **sjef, leder**, of whom I am chief. - av hvem jeg er sjef. – «den første»)

Men av denne grunn fikk jeg barmhjertighet, for at Jesus Kristus **først** kunne vise all langmodighet **på meg**, som **et forbilde** for dem som **heretter** skulle komme til tro på Ham til evigvarende liv.»

(1Tim.1:12-16).

Dermed, da det ble nødvendig å sette Israel til side, demonstrerte Gud rikdommen av sin nåde ved å frelse hennes leder i opprøret og sende ham ut med et tilbud om nåde til alle mennesker overalt. «Forkastelsen av dem [Israel]» og «forsoningen av verden» henger sammen (Rom.11:15).

«**For Gud har innesluttet dem alle i vantro**, **FOR AT HAN KUNNE VISE MISKUNN MOT ALLE**» (Rom.11:32).

Budskapet om forsoning er også grunnleggende for sannheten om Kristi legeme. Det er nettopp gjennom forsoningen mellom jøder og hedninger med Gud at legemet blir skapt.

«og at Han kunne FORSONE dem begge med Gud i ÉN KROPP ved korset, idet Han drepte fiendskapet ved det.» (Ef.2:16).

Av dette følger det at **forsonings budskapet er en viktig del av mysteriet**, for dannelsen av legemet var et mysterium inntil det ble åpenbart for og gjennom Paulus.

Det var Guds åpenbarte hensikt å velsigne verden gjennom Israels oppgang (Jes.60:1-3), og denne hensikten vil ennå bli oppfylt. Men det var Guds skjulte hensikt å velsigne verden gjennom Israels fall, og dette blir nå oppfylt (Rom.11:11-12,15).

Den herlige sannheten at Gud ville innføre en nådestyrelse (Rom.5:21), sette til side alle skillelinjer for å frelse troende jøder og hedninger (Rom.11:32), og forsone dem med Gud i ett legeme (Ef.2:16), i Kristus (Ef.2:15), som er satt i himmelen (Ef.2:6), ble aldri profetert siden verden begynte, selv om det var Guds hensikt før verden begynte (Ef.1:4-9).

Å forkynne det strålende budskapet om forsoning, som legemet (Kristi Legeme) dannes gjennom, er vårt store oppdrag. Når vi sammenligner dette med de to tidligere oppdragene gitt til de tolv, bør vi merke oss følgende:

1. Under dette oppdraget er vi, sammen med Paulus, sendt til alle mennesker, uten forskjell (2Kor.5:14-21).

2. Under dette oppdraget holdes Kristi gjenkomst for å dømme og regjere i bero, og forsoning tilbys til Guds fiender overalt (2Kor.5:16,19, jf. Rom.11:25; Heb:2,8-9).

3. Under dette oppdraget er mirakuløse krefter blitt trukket tilbake (Rom.8:23; 2Kor.4:16; 5:1-2; 12:7-10; 1Tim.5:23; 2Tim.4:20).

4. Under dette oppdraget er påbudet om å «selge alt» og «ikke samle» blitt opphevet (2Kor.12:14; 1Tim.5:8). Apostelen måtte til og med samle inn gaver til dem i Jerusalem som hadde solgt alt og nå begynte å mangle (se Apg.4:34 og jf. Apg.11:27-30; Rom.15:26; 1Kor.16:1-3).

5. Under dette oppdraget er tro alene nødvendig for frelse (2Kor.5:18-21; Rom.3:21; 24-28; 4:5; Ef.2:8-10, osv.).

6. Ved siden av alt dette bør man gi spesiell oppmerksomhet til ordene: «Derfor KJENNER VI HERETTER IKKE NOEN ETTER KJØDET: JA, SELV OM VI HAR KJENT KRISTUS ETTER KJØDET, KJENNER VI HAM NÅ IKKE LENGER SLIK» (2Kor.5:16).

Ordet «heretter,» eller fra nå av, er svært betydningsfullt her. Det kan ikke benektes at før dette var mennesker kjent eller anerkjent etter kjødet.
Vår Herre hadde opprinnelig undervist sine apostler om ikke å gå til hedningene eller samaritanene, men bare til «de fortapte får av Israels hus,» og hadde understreket at Han selv var sendt til ingen andre enn «de fortapte får av Israels hus» (Matt.10:6; 15:24). Selv under Hans andre store oppdrag, etter Hans oppstandelse, hadde vår Herre kunngjort apostlene om å betjene folk fra den favoriserte nasjonen først, og Peter ble kalt til å gjøre rede for sin tjeneste blant den hedenske husstanden til Kornelius.

Når det gjelder å kjenne Kristus etter kjødet: Hadde de ikke kjent Ham etter kjødet da de trengte seg rundt Ham? (Mark.5:31). Da Han spiste sammen med dem? (Luk.15:2). Da Han rørte ved dem å helbrede dem? (Luk.4:40).

Kjente de Ham ikke etter kjødet da de naglet Ham til treet? (Joh.19:16-18). Kjente de Ham ikke etter kjødet da Tomas ble invitert til å kjenne sårene i Hans hender og side? (Joh.20:27). Vitner ikke Johannes om at de hadde «sett» Ham med sine øyne, «skuet» Ham og «tatt på» Ham? (1Joh.1:1).

Kjente de Ham ikke fortsatt etter kjødet selv etter himmelfarten, da Peter erklærte for Israels hus at Gud hadde reist Ham opp fra de døde for å sitte på Davids trone? (Apg.2:30-31).

Men nå erklærer Paulus ved åpenbaring: «Selv om vi har kjent Kristus etter kjødet, kjenner vi Ham nå ikke lenger slik.» Antyder ikke dette en endring i husholdningen?

Vi kjenner nå Kristus som den i hvem all fylde bor (Kol.1:19), ja, hele guddommens fylde (Kol.2:9). Vi kjenner Ham som den som er blitt opphøyd langt over alle (Ef.1:20-21; Fil.2:9-11) og som nå sender sine ambassadører ut for å tilby rikdommen av sin nåde til alle som vil ta imot.

De to første store oppdragene ble opprinnelig gitt til tolv menn fordi løftene til Israel, med hennes tolv stammer, var i fokus. Det tredje store oppdraget ble opprinnelig gitt til én mann fordi én Gud, én fortapt verden, én mellommann og ett legeme var i fokus.

For en høy og herlig misjon er vår, å forkynne evangeliet om Guds nåde og tilbudet om forsoning! Hvor ivrig vi bør være for å gjennomføre det! Hvordan Kristi kjærlighet til sine fiender burde tvinge oss til å bønnfalle mennesker om å bli forsonet mens det ennå er «den velbehagelige tid»! (2 Kor.5:20-21).

SPØRSMÅL

1 Hva er begrepet «det store oppdrag» generelt forstått å bety? 2. Hvilken betydning skal dette oppdraget ha for oss i dag? 3. Hvordan blir opptegnelsene av «det store oppdrag» vanligvis behandlet fra prekestolen? 4. Hva skjer når disse opptegnelsene studeres med sikte på å gjennomføre «det store oppdrag»?
5. Nevn tre fremtredende kristne ledere fra forrige generasjon som ikke trodde at oppdraget nedtegnet i Matteus er vårt oppdrag? 6. Nevn tre slike ledere som holdt fast ved forskjellige opptegnelser av «det store oppdrag» som for vår lydighet, og angi hvilken opptegnelse hver valgte. 7. Hva er presset og unaturlig ved forståelsen på at visse av disse opptegnelsene inneholder vårt oppdrag, mens andre ikke gjør det? 8. Hvordan vil du bevise at alle opptegnelsene av «det store oppdrag» gjaldt direkte for dem som levde da? 9. Forklar hvordan alle opptegnelsene av vår Herres oppdrag harmonerer med det apostlene faktisk gjorde, slik det er nedtegnet i de tidlige kapitlene i Apostlenes gjerninger. 10. Til hvem befalte vår Herre apostlene å ikke gå i sitt første store oppdrag? 11. Til hvem, utelukkende, sa vår Herre at Han selv var sendt på den tiden? 12. Hvorfor var dette? 13. Hvilket evangelium skulle de tolv forkynne under dette første oppdraget? 14. Nevn to andre detaljer fra Kristi første store oppdrag til de tolv. 15. Når ble det neste store oppdraget gitt til apostlene? 16. Forklar hvordan dette oppdraget ikke var en avvikelse, men snarere en videreutvikling av det første store oppdraget. 17. Gi et skriftsted som viser hva vårt store oppdrag er. 18. Når og til hvem ble dette oppdraget først gitt?
19. Hvilket evangelium skal vi forkynne under dette oppdraget?
20. Nevn tre kontrastpunkter mellom vårt store oppdrag og det såkalte «store oppdrag».

Kapittel XI

GODE NYHETER DE «FIRE EVANGELIER»

Det har ofte blitt sagt at de såkalte Fire Evangelier faktisk er fire beretninger om vår Herres jordiske tjeneste, slik den er nedtegnet av fire forskjellige forfattere.
Disse fire beretningene er gitt til oss i Skriften, ikke som forskjellige evangelier, men som skildringer av vår velsignede Herre selv i fire forskjellige aspekter.
Matteus skildrer Ham som Konge, Markus som Tjener, Lukas som Menneske og Johannes som Gud; og hver forfatter, mens han anerkjenner de andre aspektene ved Kristi person og posisjon, holder seg konsekvent til det spesielle siden som han ble inspirert til å skildre.

Noen har foreslått at en biografi; ett sammensatt bilde, så å si, ville ha vært bedre, men man kunne like gjerne prøve å beskrive et hus med ett sammensatt bilde.
Det ville virke ganske merkelig å ha moppen, søppelspannet, melkeboksen og tilkoblingen for hageslangen alt sammen på verandaen! Og hvor i bildet ville det være plass til alle dørene og vinduene på alle fire sider? På samme måte var det nødvendig med fire separate beretninger om vår Herres tjeneste for å fremstille de fire sidene ved Hans person, posisjon og verk.

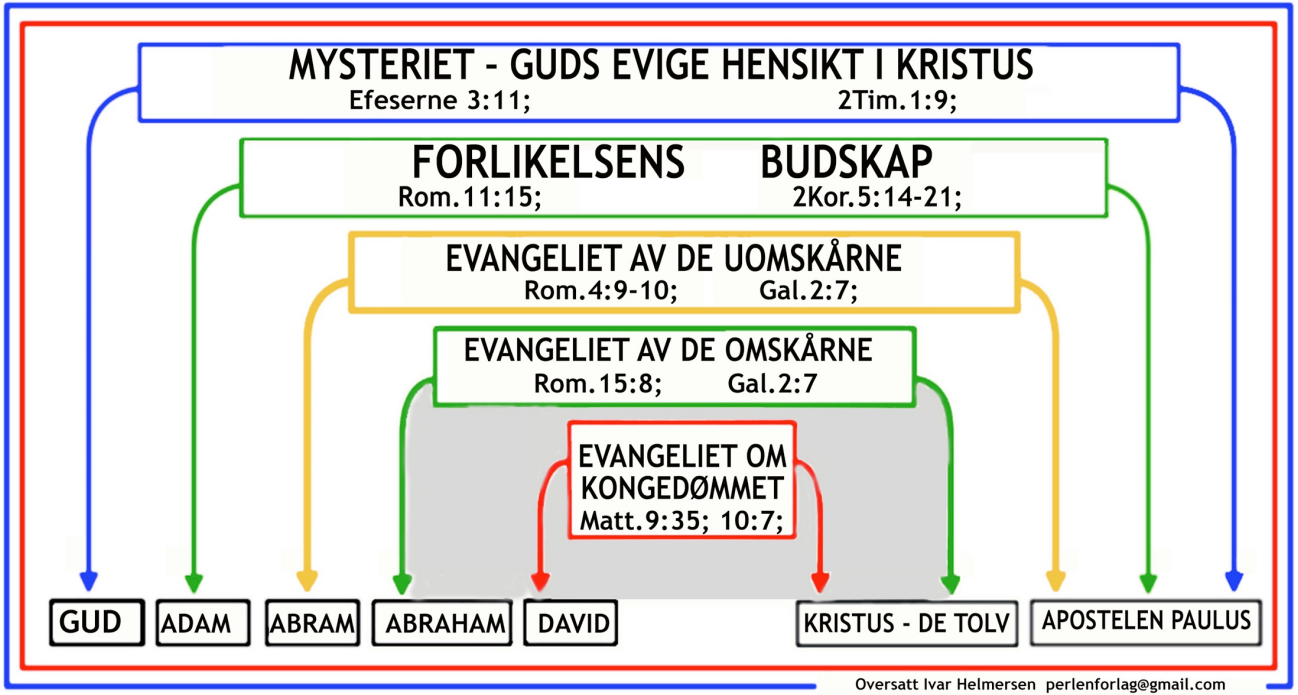
ER DET BARE ÉN EVANGELIUM?

Men selv om det teknisk sett er feil å kalle disse fire beretningene fire evangelier, er det like feil å si, som mange har sagt, at Skriftene bare presenterer ett evangelium.

For det første betyr ordet evangelium (gr. evangelion) ganske enkelt gode nyheter, og å si at Bibelen bare presenterer ett evangelium er som å si at Gud bare har sendt mennesket én god nyhet gjennom tidene.

For det andre bruker Gud spesielle benevnelser for å betegne de ulike gode nyhetene: for eksempel «kongedømmets evangelium» (Matt.9:35), «Guds nådes evangelium» (Apg.20:24), «evangeliet av de uomskårne» (Gal.2:7), osv. Sannelig, hvis Gud skiller mellom disse evangeliene, kan de ikke være helt de samme.

Videre bør det bemerkes at Gud har åpenbart sine gode nyheter for mennesket gradvis. Til Adam og Eva forkynte Han evangeliet, eller de gode nyhetene, at kvinnens sæd en dag skulle knuse slangens hode (1Mos.3:15). Til Abraham forkynte Han evangeliet, eller de gode nyhetene, at i ham skulle alle nasjoner bli velsignet (Gal.3:8). Og hele veien gjennom Det gamle testamente finner vi at Gud proklamerer stadig flere gode nyheter for mennesket.

MYSTERIET - GUDS EVIGE HENSIKT I KRISTUS
Efeserne 3:11;
2Tim.1:9;
FORLIKELSENS BUDSKAP
Rom.11:15;
2Kor.5:14-21;
EVANGELIET AV DE UOMSKÅRNE
Rom.4:9-10;
Gal.2:7;
EVANGELIET AV DE OMSKÅRNE
Rom.15:8;
Gal.2:7
EVANGELIET OM KONGEDØMMET
Matt.9:35; 10:7;
GUD
ADAM
ABRAM
ABRAHAM
DAVID
KRISTUS - DE TOLV
APOSTELEN PAULUS
Oversatt Ivar Helmersen perlenforlag@gmail.com

Til slutt sendte Herren sine apostler for å forkynne «kongedømmets evangelium» (Se Lukas 9:1-6), men merk vel: på det tidspunktet visste de ikke engang at Kristus skulle dø. I denne sammenheng les nøye Lukas 18:31-34: Hvor Jesus forutsier Sin død og oppstandelse for tredje gang.

«**Så tok Han de tolv til side og sa til dem: «Se, vi går opp til Jerusalem, og alt det som er skrevet av profetene om Menneskesønnen, skal bli oppfylt.**
For Han skal bli overgitt til folkeslagene og bli spottet og bli behandlet med forakt og spyttet på.
Og de skal piske Ham og drepe Ham. Og på den tredje dag skal Han stå opp igjen.»

Men de forstod ingenting av dette; dette ordet var skjult for dem, og de skjønte heller ikke det som ble sagt.»

(Lukas 18:31-34).

Merk nøye at etter at apostlene hadde forkynt «evangeliet» en tid (kanskje to eller flere år), hadde de ikke den minste anelse om hva Herren snakket om da Han forutsa sin død. *49* Åpenbart var da det «evangeliet» de forkynte, ikke «evangeliet» som Paulus senere forkynte eller «evangeliet» ved hvilket vi blir frelst (Se 1Kor.15:1-4). «Evangeliet» de forkynte var «evangeliet om kongedømme» (Matt.9:35 jf. Lukas 9:2), ikke «forkynnelsen om korset» (1Kor.1:18).

Dette leder oss til enda et spørsmål av avgjørende betydning i enhver betraktning av Guds gode nyheter til mennesket: Hvis en venn skulle komme til leseren og si: «Hørte du de gode nyhetene?», ville leseren naturlig spørre: «Hvilke gode nyheter?» Vi må alltid sørge for å stille dette spørsmålet i vår studie av Skriften også når vi møter uttrykket «evangeliet,» for dette uttrykket alene antyder på ingen måte hva de gode nyhetene kan være.

Dette illustreres av avsnittet referert til ovenfor. Lukas 9:6 sier at apostlene «gikk ut og dro gjennom byene og forkynte evangeliet.» Fra dette har det ofte blitt antatt at de gikk ut og forkynte frelse gjennom korset, slik vi gjør. Likevel gjør Lukas 18:31-34 det klart at de ikke hadde noen anelse om at Kristus i det hele tatt skulle dø.
Et blikk på sammenhengen i Lukas 9 gjør imidlertid alt tydelig, for i vers 2 leser vi: «Og Han sendte dem for å forkynne Guds kongedømme,» ikke Hans død for synd.

Av det som hittil er påpekt, er det åpenbart at det finnes mange evangelier, selv om mange evangelier kunne diskuteres i dette kapittelet. Vi vil imidlertid begrense oss til de fem som er angitt i det foregående diagrammet, fordi vi i dem finner noe av undervisningen bak Guds handlinger med mennesker som vi i dette kapittelet vil berøre.

49 lenge hadde profetene forutsagt det, og apostlene burde ha trodd dem (Lukas 24:25).

Vi vil imidlertid begrense oss til de fem som er angitt i det foregående diagrammet, fordi vi i dem finner noe av undervisningen bak Guds handlinger med mennesker. Før vi går videre med hver av disse evangeliene, bør leseren se på diagrammet og nøye merke seg følgende:

1. **Kongedømmets evangelium** tar oss tilbake til David, med hvem pakten om kongedømmet ble inngått.

2. **Omskjærelsens evangelium** tar oss tilbake før David til Abraham, med hvem omskjærelsens pakt ble inngått.

3. **Evangeliet om de uomskårne** tar oss tilbake før David og Abraham til Abram, som, som en uomskåret hedning, som ble rettferdiggjort ved tro.

4. **Forsonings evangelium** tar oss tilbake før David, Abraham og Abram til Adam, den «alene ene mann» ved hvem verden ble fremmedgjort fra Gud.

5. **Mysteriets evangelium** *51* tar oss tilbake før David, før Abraham, før Abram, før Adam til Gud selv og «hans viljes velbehag.»

KONGEDØMMETS EVANGELIUM

Kongedømmets evangelium, som vi har sett, tar oss tilbake til David. Denne gode nyheten var basert på et løfte gitt til kong David:

«OG DITT HUS OG DITT KONGEDØMME SKAL STÅ FAST FOR EVIG» (2Sam.7:16. Se også versene 4-17, 1Krøn.17:4-15 og Salme 89:34-37).

Davids kongedømme skulle være etablert for alltid, selvfølgelig fordi Kristus, Davids Sønn, skulle innta tronen og gjøre den til selve sete for Guds styre over jorden. Av denne grunn leser vi at det «aldri skal bli ødelagt» eller «overlatt til andre mennesker,» men «skal stå fast for evig» (Dan.2:44).

Dette herlige kongedømmet, som «himmelens Gud» skulle - og skal - etablere på jorden, er, som vi har sett, målet for Guds store profetiske plan.

51 Selv om vi ikke finner uttrykk som "forsoningens evangelium" eller "mysteriets evangelium" i Skriften, er begge disse store budskapene likevel presentert som gode nyheter og er til og med betegnet som evangelier. Se Kol. 1,21-23, Romerne 16,25.

Denne planen er omfattende og skissert i Jer. 23:5-6:

«**Se, de dager kommer, sier HERREN, da Jeg vil reise opp en rettferdig Gren for David; og en Konge som skal regjere og ha framgang, og Han skal utøve rett og rettferdighet på jorden.**
I Hans dager skal Juda bli frelst, og Israel skal bo trygt; og dette er Hans navn som Han skal bli kalt med:»

Dette er grunnen til at, når vår Herre trer frem, finner vi Ham forkynne «evangeliet om kongedømmet [eller de gode nyhetene om kongedømmet]»
(Matt. 4:23, 9:35, osv.).

KONGEDØMMET ER FOR HÅNDEN

Forskjellen mellom profetiene om kongedømmet og «evangeliet om kongedømmet» var at kongedømme, som en gang ble forutsagt, nå ble proklamert som «nært forestående.» Det var forhånden.

Johannes Døperen, vår Herre og de tolv, forkynte selvfølgelig mange ting, men temaet, emnet for deres budskap under vår Herres jordiske tjeneste, var: «HIMMELENS KONGEDØMME ER FOR HÅNDEN» Det kan ikke være noen tvil om dette, for nedtegnelsen her er svært tydelig:

Matt. 3:1-2:
«og han sa: «Omvend dere, for **himmelens kongedømme er for hånden!**»

Ikke noe annet? Dette er alt som sies her fordi dette var temaet for hans budskap. Vi leser andre steder i (Luk.3:18) «Og han forkynte mange ting i sin formaning til folket.» men dette er gitt som temaet for hans budskap.

Matt. 4:17: «Fra den tid begynte Jesus å forkynne og si: «**Omvend dere, for himmelens kongedømme er for hånden.**»

Ikke noe annet? Igjen er dette alt som sies her fordi dette var temaet for Hans budskap, selv om Han faktisk sa mange andre ting i forbindelse med dette temaet.

Matt. 10:5-7:
«**Disse tolv sendte Jesus ut, og Han befalte dem og sa**: «**Gå ikke ut på veien til folkeslagene, og gå ikke inn i noen av samaritanernes byer**.
Men gå heller til de bortkomne sauene av Israels hus.
Og når dere går av sted, skal dere forkynne og si: «**Himmelens kongedømme er for hånden.**»

Men skulle de ikke forkynne noe annet? Nok en gang er dette alt vi blir fortalt her, fordi dette skulle være temaet for deres budskap.

Slik var evangeliet, eller de gode nyhetene, som Johannes Døperen, vår Herre og de tolv forkynte før Kristi død og oppstandelse, ikke «forkynnelsen om korset,» men de gode nyhetene om at det lenge lovede kongedømmet nå var «for hånden»

OVERFØRINGEN AV MYNDIGHET I ISRAEL

Det bør nøye bemerkes at vi ikke har et faktisk tilbud om kongedømmet før etter Kristi oppstandelse (se Apg. 3:19-20), for profetene hadde konsekvent vitnet om «Kristi lidelser og den herlighet som skulle FØLGE» (1Pet.1:11). Rekkefølgen hadde alltid vært den samme i profetien: først lidelsene, deretter herligheten; først korset, deretter kronen. Bare fra Joel 2:28-32 er det klart at det ikke kunne bli noe tilbud om kongedømmet før Ånden hadde blitt «utøst.» Dessuten bekrefter omstendighetene dette, for hvis kongedømmet hadde blitt tilbudt og akseptert før korset, ville Judas da ha okkupert en av de tolv tronene i kongedømmet? Videre kunne tilbudet om kongedømmet kun gis på grunnlag av den nye pakten, som ikke ble inngått før Kristi død (Matt.26:28).

Apostelen Johannes informerer oss om at da noen ville gjøre Jesus til konge med makt, gjemte Han seg bort fra dem (Joh. 6:15), og da en mengde fra Jerusalem kom og hyllet Ham som konge, svarte Han ved å ri for å møte dem på «et ungt esel» - ikke en særlig kongelig figur, for å si det mildt (Joh.12:13,14, jf. Sak. 9:9).

Dermed, mens kongedømme blir proklamert som «nært forestående» i perioden dekket av de «fire evangeliene,» finner vi ikke noe tilbud om det før i den tidlige delen av Apostlenes gjerninger.

Det var allerede tydelig da vår Herre var på jorden at lederne i Israel ikke ville arve kongedømme. Johannes hadde oppfordret dem til å «bære ... frukt som er omvendelsen verdig»; det samme hadde Kristus og de tolv, men i stedet planla de å drepe Kristus (Matt.21:33-39). Derfor sa vår Herre til dem:

«Derfor sier Jeg til dere: **Guds kongedømme** skal bli tatt fra dere **og gitt til en nasjon** som bærer dets frukter. (Matt.21:43).

Merk at det står «En Nasjon» og ikke «Nasjonene, eller folkene».

Hvem skulle utgjøre den «nasjonen» som Herren ville gi kongedømmet til? Dette besvares for oss i Lukas 12:32:

«**Frykt ikke, du lille flokk, for det er deres Fars gode vilje å gi dere kongedømmet.**»

Og fyrstene i dette kongedømme skulle være ingen andre enn de tolv apostlene, *53* for i Matt.19:28 står det skrevet:

«Jesus sa da til dem: «Sannelig, Jeg sier dere: I gjenfødelsen, når Menneskesønnen sitter på tronen i Sin herlighet, **skal også dere som har fulgt Meg sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer.**»

De tolv apostlene, og den «lille flokken» av Kristi etterfølgere, skulle altså erstatte de øverste prestene og de eldste fra den tiden som Israels herskere i kongedømmet. Dersom vi ønsker å få en klar forståelse av Guds nådes evangelium, er det grunnleggende at vi forstår disse sannhetene knyttet til «evangeliet om kongedømmets.»

OMSJÆRELSES EVANGELIET

Slike begreper som «evangeliet om kongedømme» og «Guds nådes evangelium» er relativt enkle å forstå, men det er tvilsomt om én troende av tusen har noen anelse om betydningen av uttrykket «omskjærelsens evangelium» (Gal 2:7).

Dette evangeliet tar oss tilbake før David til den store Abrahams pakten, for «tegnet» på omskjærelse ble gitt til Abraham, ikke bare for å skille ham og hans ætt fra de ugudelige og sanselige hedningene, og som et «segl» på troens rettferdighet (Rom. 4:11), men også, og hovedsakelig, som et tegn på Guds pakt med ham (1Mos.17:11).

Ifølge denne pakten skulle Abrahams mangfoldige ætt (senere kalt «Omskjærelsen») å bli en velsignelse for alle nasjoner. Det var mye mer enn dette, men dette er den spesielle delen av pakten som angår oss her. Det var etter at Abraham hadde ofret sin elskede sønn Isak til Gud, at Gud lovet:

«vil Jeg rikelig velsigne deg, og **Jeg vil la dine etterkommere bli like mange i antall som stjernene på himmelen og som sanden som er på havets strand;**
og dine etterkommere skal ta portene til sine fiender i eie.
I din sæd skal alle nasjonene på jorden bli velsignet, fordi du har adlydt Min røst.»

(1Mos. 22:17-18).

53 Med Matteus som erstatter Judas (Apg.1:20).

"Omskjærelsens evangelium" var altså de gode nyhetene basert på denne pakten. Vi leser i Gal.2:7 at «omskjærelsens evangelium *54* var [betrodd] Peter,» og vi finner ham forkynne det i Apg.3:25-26:

«**Dere er profetenes barn, og barn av den pakt som Gud sluttet med våre fedre da Han sa til Abraham: «Og i din sæd skal alle jordens slekter bli velsignet.»**

Etter å ha reist opp Sin Sønn Jesus, sendte Gud Ham <u>først til dere</u> for å velsigne dere, idet hver og en av dere vender om fra deres syndeskyld.»

Dette er, i et nøtteskall, «evangelium av omskjærelsen,» og de av omskjærelsen som hørte det, burde absolutt ha sett på det som gode nyheter at velsignelsen av alle nasjoner gjennom dem nå var nært forestående.

Men det faktum at omskjærelsens evangelium var betrodd Peter, betyr ikke at det ikke også var betrodd resten av de tolv, eller at han ikke samtidig forkynte kongedømmets evangelium, eller at vår Herre ikke også hadde forkynt omskjærelsens evangelium.

«Kongedømmets evangelium» og «omskjærelsens evangelium» er svært nært beslektet, slik også Abrahams og Davids pakter er. Mens den første omhandlet nasjonen, angikk den sistnevnte nasjonens styre og trone.

Det er betydningsfullt at Det nye testamente åpner med ordene:

«Boken om Jesu Kristi ætt, DAVIDS SØNN, ABRAHAMS SØNN» (Matt. 1:1).

Både før og etter pinse ble Guds store program for å velsigne nasjonene gjennom Israel med Kristus som konge anerkjent, men før pinse hadde betoningen vært på kongedømmet, mens etter pinse var betoningen på det faktum at Israel skulle være kanalen for velsignelse til verden. Derfor leser vi i evangeliene om «evangelium om kongedømmet,» mens vi i Gal. 2:7 leser at «evangelium av omskjærelsen» hadde blitt betrodd Peter (som adskilt fra Paulus). Dette vil bli diskutert mer utførlig mot slutten av dette kapittelet.).

54. Det er ingen grunn til å tolke dette som «evangeliet til omskjærelsen,» selv om dette heller ikke ville endre den essensielle betydningen av Gal. 2:7.

EVANGELIET AV DE UOMSKÅRNE

Mens evangeliet om kongedømmet og evangeliet av omskjærelsen ble forkynt av vår Herre på jorden og de tolv apostlene, ble de uomskårnedes evangelie betrodd til Paulus – og de tolv anerkjente dette, for i Gal. 2:7 sier Paulus om deres ledere at «da de så at evangeliet av de uomskårne var blitt betrodd meg,»

- when they saw that the gospel **of** the uncircumcision was committed unto me,» KJV

I evangeliet av de uomskårne er alt av nåde og gjennom tro. Denne gode nyheten er ikke basert på noen pakt, *55* men tar oss tilbake før David og Abraham til Abram, den ugudelige hedningen som mottok full rettferdiggjørelse ved tro alene lenge før han ble omskåret.

Ved å bevise fra Abrahams tilfelle at Gud ikke var forpliktet til å rettferdiggjøre bare de omskårne, eller å sende frelse til hedningene gjennom dem, påpeker han at Gud hadde rettferdiggjort han som ble far til den hebraiske nasjonen ved nåde, gjennom tro, helt uavhengig av omskjærelse, og at han hadde mottatt omskjærelsen flere år senere som et tegn på den rettferdigheten han allerede hadde mottatt ved tro:

«**Kommer så denne velsignelsen bare over de omskårne, eller kommer den også over de uomskårne? For vi sier at troen ble tilregnet Abraham som rettferdighet.**

Hvordan ble den så tilregnet ham? Da han var omskåret, eller da han var uomskåret? Ikke da han var omskåret, men da han var uomskåret.

Og han fikk omskjærelsens tegn som et rettferdighetens segl ved den tro som han hadde da han fremdeles var uomskåret, så han kunne bli far til alle dem som tror, selv om de ikke er omskåret, slik at rettferdighet kunne bli tilregnet dem også»

(Rom. 4:9-11).

Apostelen demonstrerte dermed at bare fordi Gud hadde valgt Abrahams ætt som kanalen gjennom hvilken han skulle velsigne alle nasjoner, måtte de ikke anta at Han ikke kunne velsigne dem på noen annen måte; langt mindre at Han hadde til hensikt å velsigne og frelse Israel alene, for Gud hadde rettferdiggjort deres egen far Abraham gjennom tro, helt uavhengig av omskjærelse. Hvorfor kunne Han ikke gjøre det samme nå?

55 Selv om Abrahams velsignelse nå kommer over hedningene gjennom Kristus (Gal.3:14,16).

Vi må ikke overse det faktum at mens «evangelium av omskjærelsen» er storartet, er «evangeliet av de uomskårne» innbefattende, og omfatter alle troende, enten de er jøder eller hedninger, for Paulus' hovedpoeng i Romerne 4 er at tro ble tilregnet Abraham som rettferdighet før han ble omskåret, «for at han skulle være far til alle dem som tror, selv om de ikke er omskåret.» Slik omfatter «evangeliet av de uomskårne» både jøder og hedninger. Det er faktisk svært betydningsfullt at Gud, med tanke på Israels avvisning av Kristus, nå skulle sende Paulus for å påpeke dette og tilby frelse ved tro alene til både jøder og hedninger.

Under «evangeliet av kongedømmet» fikk de tolv klart beskjed om ikke å gå til hedningene eller samaritanerne, men kun til de fortapte får av Israels hus (Matt.10:5-6). Under «evangeliet av omskjærelsen» ble disse samme apostlene bestemt kunngjort om å gå først til Israel (Luk.24:47, Apg.1:8). I begge tilfeller var grunnen at Gud hadde lovet å velsigne nasjonene gjennom Israel.

Men nå, da Israel nekter å bli kanalen for velsignelse, opphever Gud midlertidig oppfyllelsen av paktene, reiser opp en annen apostel og sender ham ut med det herlige «evangeliet av de uomskårne,»

«For det er ingen forskjell *56* **på jøde og greker, for den samme Herre over alle er rik nok for alle som påkaller Ham. For «hver den som påkaller HERRENS navn, skal bli frelst.»** (Rom.10:12-13).

Det bør også bemerkes tydelig at Paulus' tjeneste til hedningene med «evangeliet av de uomskårne» erstattet vår Herres jordiske tjeneste og de tolv apostlenes tjeneste ved pinse. Dette blir klart uttalt i to avsnitt i Romerne og Galaterne.
Det første, i Romerne 15, viser hvordan Paulus' tjeneste erstattet Kristi tjeneste på jorden:

«**For jeg sier at Jesus Kristus VAR en minister for de omskårne for Guds sannhets skyld, for å stadfeste de løftene som ble gitt til fedrene,**
og for at folkeslagene kunne ære Gud for Hans barmhjertighet, slik det står skrevet: «Av denne grunn vil jeg bekjenne Deg blant folkeslagene, og lovsynge Ditt navn.» (Rom.15:8-9).

56 Rom. 1:16 motsier ikke dette. Vanskeligheten er at noen, som tar dette verset ut av sin sammenheng, antar at Paulus her lærer at evangeliet fortsatt skal gå til jøden først, mens hele avsnittet (Rom.1:13-16) er et forsvar for hans oppdrag blant hedningene, etter at evangeliet først hadde gått til jøden. Siden Guds gode nyheter nå kun er av nåde, er ingen først.
Dette vil bli videre diskutert i et senere kapittel.

Dette var i tråd med det profetiske programmet. Kristus bekreftet løftene gitt til fedrene. Om Israel Hadde ved pinse akseptert Kristus, ville disse løftene (om hennes fremtidige velsignelse) ha blitt oppfylt, og hedningene ville (som de en dag skal) ha æret Gud for Hans miskunn.

Men selv om disse løftene var blitt så avgjørende bekreftet, avviste Israel Kristus, og nå skriver Paulus, ved inspirasjon, til de troende i Roma:

«**Likevel, brødre, har jeg skrevet til dels nokså dristig til dere, for å påminne dere, på grunn av den nåde som er gitt meg av Gud,**

at jeg skulle være Jesu Kristi minister for folkeslagene og betjene dem med Guds evangelium, for at min frembæring av folkeslagene kan bli mottatt, ved at de er blitt helliget av Den Hellige Ånd.» (Rom.15:15-16).

Det andre avsnittet, i Galaterne 2, viser hvordan Paulus' tjeneste erstattet de tolv:

«Og jeg drog opp ved åpenbaring og la fram for dem **det evangelium** som jeg forkynner blant folkeslagene, men kun i enerom for dem som var høyest ansett, for at jeg ikke på noen måte skulle løpe, eller ha løpt, forgjeves.

Men tvert imot, da de så at evangeliet av de uomskårne var blitt betrodd meg, slik evangeliet av de omskårnevar blitt betrodd Peter

og da Jakob, Kefas og Johannes, som var ansett for å være søylene, fikk vite om den nåde som var gitt meg til dette, gav de meg og Barnabas høyrehånden som tegn på fellesskap, for at vi skulle gå til folkeslagene, og de til de omskårne.»

(Gal. 2:2,7,9).

Leg godt merke til at: De tolv, som først var blitt sendt ut i «hele verden» for å forkynne «evangeliet» til «hver skapning,» med «begynnelse i Jerusalem,» anerkjente nå at den nåværende oppfyllelsen av dette store oppdraget var blitt avbrutt på grunn av Israels vantro. Ved å anerkjenne det nye oppdraget gitt til Paulus, ga deres ledere håndtrykk til Paulus og Barnabas i en høytidelig avtale om at Paulus, sammen med Barnabas, nå skulle gå til hedningene, mens de begrenset sin tjeneste til Israel. Dette er grunnen til at Paulus kunne skrive i Rom.11:13:

«**For jeg taler til dere folkeslag; ettersom jeg er folkeslagenes apostel, opphøyer jeg mitt embete,**»

FORSONINGENS EVANGELIUM

Forsoningens budskap, i likhet med det av de uomskårne, ble først betrodd apostelen Paulus. Dette budskapet tar oss tilbake før David, før Abraham, før Abram, til Adam, menneskeslektens far, den «ene mannen» ved hvem «synden kom inn i verden,» og forklarer hvorfor Gud nå skulle behandle jøder og hedninger på samme grunnlag.

Herren Jesus, mens Han var på jorden, forkynte ikke forsoningens budskap. Bare én gang, så langt som vi har belegg for, brukte Han ordet forsone, og da bare med henvisning til forsoningen mellom to brødre. Heller ikke apostlene ved pinse forkynte forsoning, langt mindre forsoning mellom jøder og hedninger med Gud i ett legeme.

På samme måte finner vi ikke vår Herre på jorden eller de tolv ved pinse som går tilbake til Adam i sin forkynnelse. De snakker igjen og igjen om løftene gitt til David og Abraham, men nevner aldri engang navnet Adam.

Vår Herre refererte en gang til Adam uten å nevne hans navn, men i dette tilfellet handlet det om ekteskap og skilsmisse, og Han uttalte ganske enkelt: «Han som skapte dem fra begynnelsen, skapte dem til mann og kvinne.»

Forsoningens budskap kunne ikke forkynnes for hele verden før Israel ble forkastet, av den enkle grunn at venner ikke trenger å forsones, og Israel, i de tidlige kapitelene av Apostlenes gjerninger, var fortsatt Guds utvalgte folk. Derfor leser vi:

«**For hvis verden ble forsonet ved deres** (Israels) **forkastelse**, hva annet vil da mottagelsen av dem bli, enn liv fra de døde?»

(Rom.11:15).

Forsoning forutsetter adskillelse; derfor var det ikke før Gud begynte å sette Israel til side at Han begynte å tilby forsoning gjennom Paulus. Videre var det da Israel sluttet seg til hedningene i opprør mot Gud og Hans Kristus, at menneskets naturlige adskillelse fra Gud ble fullt ut demonstrert.

Dette er grunnen til at Paulus, i forsoningens budskap, tar oss tilbake, ikke til David og Abraham, med hvem paktene var inngått, men til Adam, ved hvem hele menneskeheten ble adskilt fra Gud.

«**Derfor, slik som synden kom inn i verden ved ett menneske, og døden ved synden, og døden slik rammet alle mennesker, fordi alle har syndet**» —

(Rom.5:12).

Israels fall var naturlig, for Israels barn var også Adams falne barn. Gud hadde satt et skille mellom Israel og hedningene, blant annet for å vise at grunnleggende, i bunn og grunn, «er det ingen forskjell. *57*

Dette var det Gud nå skulle lære ved å sette Israel til side og tilby forsoning til både jøder og hedninger på like vilkår. Dette nådige tilbudet er ikke basert på paktens løfter, men på fakta om menneskets adskillelse fra Gud, hans desperate behov og Guds uendelige kjærlighet og nåde.

Gud være takk for, forsoningens budskap handler ikke utelukkende om den «ene mann» ved hvem synden kom inn i verden. Det er faktisk hovedsakelig opptatt av «den andre Mann,» «den siste Adam,» den «ene Mellommannen mellom Gud og mennesker, Mennesket Kristus Jesus» (1Kor.15:45,47, 1Tim.2:5).

«**Derfor, slik som dommen kom over alle mennesker til fordømmelse ved den enes overtredelse, slik kom den vederlagsfrie gaven over alle mennesker til livets rettferdiggjørelse ved Den Enes rettferdighet.**

For slik som mange ble syndere ved det ene menneskets ulydighet, slik skal også mange bli rettferdiggjort ved Den Enes lydighet.» (Rom. 5:18-19).

Det er ved denne andre «ene Mann» og Hans død på Golgata at syndere - både jøder og hedninger - kan bli forsonet med en hellig Gud. I Kol.1:21-22 erklærer forsoningens apostel:

«**Og dere som en gang var fremmedgjort og fiender av sinnelag, ved onde gjerninger, dere har Han nå likevel forsonet Slik «mens vi var fiender, ble vi forsonet med Gud ved Hans Sønns død» i Sin kjøds kropp ved døden, for å stille dere fram hellige og ulastelige og uklanderlige for seg selv**» —

(Rom.5:10 og jf. Ef.2:11-18).

57 For noen år siden var det en jødisk papirhandler som vi kjøpte papir i store mengder fra for utgivelsen av Berean Searchlight. En dag mens vi «diskuterte» prisen på en kasse papir, utbrøt han: «Hvis du får meg lenger ned nå, går jeg konkurs!» Jeg svarte, humoristisk, at hvis den dagen noen gang kom at jeg kunne få overtaket på en av Abrahams sønner i forretninger, ville jeg betrakte meg selv som en god forretningsmann, og la til: «Si meg, Sam, er du og jeg blodsslektninger?»

Han virket noe overrasket over dette spørsmålet, men svarte med et glimt i øyet: «Nei, jeg er en sønn av Abraham.» Jeg presset ham videre og sa: «Jeg vet det, men fortell meg, er du på noen måte i slekt med Adam?» Da klødde han seg i hodet og nølte et øyeblikk. Han kjente Det gamle testamentet ganske godt. Til slutt svarte han: «Du tok meg der!»
Han visste at vi begge var sønner av Adam.

Som vi har sett, er forkynnelsen av dette herlige budskapet vårt store oppdrag, slik vi klart og tydelig blir fortalt i 2Kor.5:18-19. Vi siterer avsnittet her med mer av dets sammenheng, slik at leseren kan forstå og sette pris på det det mer fullstendig:

«**Derfor, fra nå av kjenner vi ingen etter kjødet. Ja, selv om vi har kjent Kristus etter kjødet, kjenner vi Ham nå likevel ikke lenger slik.**

Derfor, om noen er i Kristus, er han en ny skapning; det gamle er forbi; se, alt er blitt nytt.

Og alt er av Gud, Han som har forsonet oss med seg selv ved Jesus Kristus, og har gitt oss forsoningens tjeneste,

det vil si at Gud var i Kristus og forsonte verden med seg selv, så Han ikke tilregner dem deres overtredelser, og har overgitt forsoningens ord til oss.

Så er vi da ambassadører for Kristus, som om Gud selv bønnfaller dere ved oss: vi ber dere i Kristi sted, bli forsonet med Gud.

For Ham som ikke kjente til synd, gjorde Han til synd for oss, for at vi skulle bli gjort til Guds rettferdighet i Ham.»

(2 Kor.5:16-21).

Dette er vårt store oppdrag; måtte vi utføre det trofast!

Vi insisterer på at det er et tilbud, ikke et løfte om universell forsoning. Apostelen ber ikke mennesker om å bli forsonet i dette livet, kun for å unnslippe en kort periode med disiplin. Det er ingen antydning i hans bønn om at alle til slutt vil bli forsonet, uavhengig av deres respons på hans tilbud. Tvert imot, han ber dem om å bli forsonet nå, siden «nå er den velbehagelige tid»; han bønnfaller dem om å bli forsonet før det er for sent, slik at de ikke har mottatt det nådige tilbudet «forgjeves»

(Les nøye versene som følger: 2 Kor. 6:1-2).

Det er riktig at ved Jesu navn skal hvert kne en dag bøye seg, av dem som er i himmelen, og dem som er på jorden, og dem som er under jorden, og at hver tunge til slutt skal bekjenne Ham som Herre (Fil.2:10-11), men dette er universell underkastelse, ikke forsoning. Denne endelige underkastelsen av alle vesener, himmelske, jordiske og underjordiske, til Kristus vil ikke være resultatet av det nåværende tilbudet:

«**For hvis du bekjenner Herren Jesus med din munn og tror i ditt hjerte at Gud har reist Ham opp fra de døde, da skal du bli frelst.**» (Rom.10:9).

Vi må heller ikke forveksle forutsigelsen om universell underkastelse med Guds hensikt om å «forsone alle ting med seg selv ... enten det er ting PÅ JORDEN, eller ting I HIMMELEN» *58* (Kol.1:20).

Når det gjelder vårt ansvar for å forkynne Guds tilbud om forsoning til de fortapte, er én ting sikkert: Hvis vi trofast skal utføre vårt store oppdrag, må vi bli så drevet av Kristi kjærlighet (2 Kor.5:14) at, selv om mennesker anser oss for å være «fra forstanden» (v.13), vil vi leve for Ham som døde for oss (v.15), «bønnfalle» mennesker og «be» dem, i Kristi sted, om å bli forsonet med Gud (v.20), vel vitende om at «NÅ er den velbehagelige tid» og «NÅ er frelsens dag» (6:2).

MYSTERIET

Vi har allerede diskutert «mysteriet» i betydelig grad, men må vurdere det her i sammenheng med de forskjellige evangeliene.

Akkurat som Kristi kongedømme er emnet for de profetiske skriftene, så er Kristi legeme emnet for det store mysteriet åpenbart til og gjennom apostelen Paulus.

Apostelen definerer dette «mysteriet,» gjort kjent for ham ved åpenbaring (Ef.3:3), som følger:

«That they who are of the nations should **be joint heirs**, and **a joint body**, **and joint partakers** of His promise In Jesus Christ by the glad tidings" - (Ef.3:6, New Tr). *59*

«At de som er av nasjonene skulle være **medarvinger**, og **et felles legeme**, og **felles deltakere** i Hans løfte i Kristus Jesus ved det glade budskap.» (Ef. 3:6,).

Som vi har sett, er det mange aspekter av mysteriet, men den store sentrale sannheten er at Gud skulle danne ett felles legeme av troende jøder og hedninger i Kristus.

Det vil lett kunne sees at denne herlige sannheten om legemet naturlig følger åpenbaringen om evangeliene til de uomskårne og om forsoningen. Apostelen selv peker faktisk på at det felles legemet er produktet av forsoningen av jøder og hedninger med Gud. Når han forklarer hvordan Gud «har revet ned skilleveggen mellom oss,» han fortsetter med å si at dette ble gjort.

58 Merk: "Ting under jorden" er utelatt her.
59 Den autoriserte versjonen gjengir dessverre prefikset au (co- eller felles) på tre forskjellige måter i dette ene verset.

«**For Han er vår fred, Han som har gjort dem begge til ett, og har brutt ned skilleveggen mellom oss,**

da Han i Sitt kjød avskaffet fiendskapet, det vil si: budenes lov som er i forordningene, for i seg selv å skape ett nytt menneske av de to, og på den måten skape fred,

og at Han kunne forsone dem begge med Gud i én kropp ved korset, idet Han drepte fiendskapet ved det.

Og Han kom og forkynte fred for dere som var langt borte, og fred for dem som var nær ved. *60*

For ved Ham har vi begge adgang til Faderen ved én Ånd.» (Ef.2:14-18).

Vi har allerede påpekt at inntil vi kommer til Paulus' skrifter, finner vi ikke ett eneste ord om dette store mysteriet eller noen av de tilhørende mysteriene. Men dette betyr ikke at det var en ettertanke fra Guds side, for i å forkynne mysteriet tar apostelen oss tilbake før David og Abraham, før Abram og Adam, til Gud, som planla alt.

Selv om den mest åndelige troende i Jerusalem ikke kunne ha visst hva Gud ville gjøre da Israel avviste Hans oppstandne, herliggjorte Sønn, hadde Gud en nådefull, herlig plan i tankene fra begynnelsen. Han sier ganske enkelt at det var «HOLDT HEMMELIG siden verden begynte» (Rom.16:25), at «i andre tidsaldre [var det] IKKE BLE GJORT KJENT» (Ef.3:5), at «fra verdens begynnelse [det] hadde vært SKJULT i Gud» (Ef.3:9), at det hadde vært «SKJULT fra tidsaldre og fra generasjoner» (Kol.1:26), men i alt dette gjør Han det klart at hele planen var «I SAMSVAR MED DEN EVIGE HENSIKT SOM HAN BESLUTTET I KRISTUS JESUS VÅR HERRE» (Ef.3:11).

Hvor vi skulle glede oss over at den (midlertidige) forkastelsen av Israel, tilbudet om rettferdiggjørelse til både jøde og hedning, og forsoningen av både jøder og hedninger med seg selv i ett legeme, var Guds vidunderlige plan fra begynnelsen; overraskelsen av Hans nåde, som skulle bli åpenbart når synden hadde nådd sitt høydepunkt! Hvordan vi skulle tilbe Ham:

«Han som har frelst oss og kalt oss med et hellig kall, IKKE ETTER VÅRE GJERNINGER, MEN ETTER SIN EGEN HENSIKT OG NÅDE, SOM BLE GITT OSS I KRISTUS JESUS FØR VERDEN BEGYNTE» (2Tim.1:9).

60 Merk: Her blir Israel ikke lenger betraktet som "nær" til Gud.

GRUNNLEGGENDE FORBINDELSER OG FORSKJELLER MELLOM DISSE EVANGELIENE

Det vil bli lagt merke til på det foregående diagrammet at de to delene som dekker evangeliet om kongedømmet og evangeliet om omskjærelsen er skyggelagt. Dette er fordi disse to evangeliene er nært forbundet med hverandre.

1. Begge var basert på pakter og åpenbarte ikke «Guds nådes overveldende rikdom» slik Paulus' gode nyheter gjorde.

2. Begge var relatert til profetier, ikke til mysteriet.

3. Begge var knyttet til forskrifter og tegn. Omskjærelse var tegnet på Abrahams pakten (1.Mos.17:11). Vann dåp var tegnet på Davids pakten (2.Mos.29:4, jf. 2.Mos.19:5-6, Jes. 61:6, Matt. 3:1-6).

4. Disse to evangeliene ble proklamert av døperen Johannes, Kristus og de tolv.

5. Matt.1:1 introduserer Kristus som «Davids sønn, Abrahams sønn,» og Abrahams pakten, som angår nasjonen, er naturligvis nært forbundet med Davids pakten, som angår kongen som skal herske over den nasjonen.

De gjenværende tre budskapene (de ytterste tre på diagrammet) er også nært forbundet med hverandre.

1. Disse tre er basert på nåde alene, ikke på pakter eller løfter. *61*
2. Alle tre var tidligere holdt hemmelige, ikke forutsagt. *62*
3. Ingen av dem hadde noen relasjon til forskrifter eller tegn. Vi er omskåret og døpt i Kristus (1.Kor.6:11, Fil.3:3, Kol.2:9-12).
4. Alle tre av disse budskapene ble først betrodd til Paulus.
5. Disse evangeliene er uløselig knyttet sammen som en progressiv åpenbaring. Dette er grunnen til at Apostelen Paulus snakker om «mitt evangelium» (Rom.2:16, 16:25, 2.Tim.2:8) og bruker det generelle uttrykket «Guds nådes evangelium» når han henviser til hele sin kristne tjeneste (Apg.20:24).

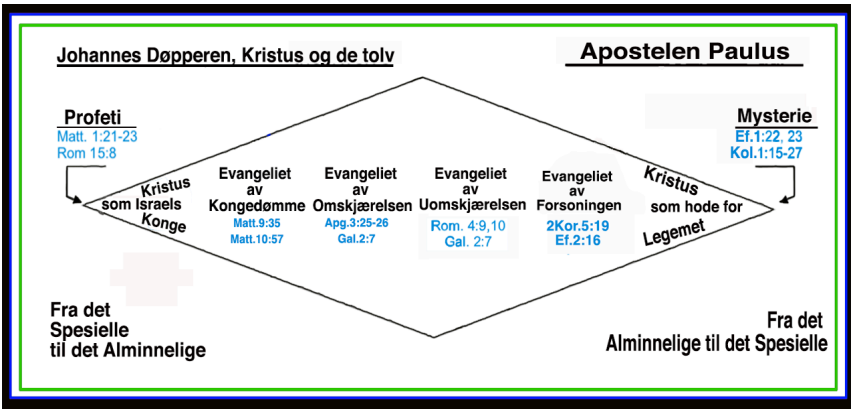
Det kan videre noteres at døperen Johannes, Kristus og de tolv, i sine proklamasjoner, gikk fra det konkrete til det overordnede, mens Paulus gikk fra det overordnede til det konkrete. Dette er fordi det profeterte programmet var på vei bort fra scenen samtidig som programmet om mysteriet dukket opp på scenen.

61 Selv om forskrifter og tegn i begynnelsen ble anerkjent som en del av programmet som da var på vei bort.
62 Gal. 3:8 sier: "Og Skriften forutså," ikke forutsa.

Altså, Kristus selv blir først kunngjort i evangeliene; deretter blir Hans Messiasrolle proklamert i «evangeliet om kongedømmets», og etter korsfestelsen blir Israels mulighet til å bli en velsignelse for verden understreket i «evangeliet av omskjærelsen». Eller, for å si det på en annen måte: Kristus, Davids sønn, blir først presentert; deretter blir den Davids pakten om kongedømmet varslet, og etter korset den bredere Abrahams pakten.

Omvendt, ettersom Israel fortsatte å avvise Kristus, begynte Apostelen Paulus med det brede «evangeliet av uomskjærelsen» som et grunnlag for forsoningens budskap, hvor både jøder og hedninger skulle bli ett legeme i Kristus.
Så han begynte med det Skriften tydelig hadde forutsett (selv om det ikke var forutsagt) og endte med selve mysteriet, som var «HEMMELIG SIDEN VERDEN BEGYNTE.»

Ovenstående kan illustreres ved følgende oversikt:

SPØRSMÅL

1 Hva er misvisende ved begrepet: «De fire evangeliene»? 2. Hvorfor var det nødvendig å ha fire atskilte beretninger om vår Herres jordiske tjeneste?
3. Hva er galt med påstanden om at Bibelen bare presenterer ett evangelium?
4. Hvorfor er det spesielt nødvendig å ta hensyn til sammenhengen når vi leser den enkle frasen «evangeliet»? 5. Tegn fra hukommelsen diagrammet over de fem evangeliene som diskuteres i dette kapittelet. 6. Hvordan ble kongedømmet proklamert før korset? 7. Hvilke to skriftsteder forteller oss at kongedømmet skulle «tas fra» Israels herskere og «gis til» den «lille flokken» av Kristi etterfølgere?
8. Hvilket skriftsted inneholder vår Herres løfte om at de tolv vil innta tolv troner i kongedømmet? 9. Når ble kongedømmet først tilbudt Israel? 10. «Evangeliet av omskjærelsen» var basert på hvilken stor pakt? 11. Forklar hvordan evangeliene om kongedømmet og omskjærelsen var, og har en sammenheng. 12. Hvilke store fakta var «evangeliet av uomskjærelsen» basert på? 13. Hvor leser vi at «evangeliet av uomskjærelsen» spesielt ble betrodd Paulus? 14. Hva forlanger eller forutsetter forsoning? 15. Hvor finner vi at forsonings budskapet er knyttet til Israels forkastelse? 16. Forsonings budskap dreier seg hovedsakelig om hvilke to menn?
17. Forklar betydningen av at i henhold til 2.Kor.5 er forsoningens forkynnelse ikke et løfte, men en bønn. 18. Forklar hvordan dannelsen av Kristi legemet er knyttet til forsoningens forkynnelse. 19. Gi tre skriftsteder som beviser at «mysteriet» ikke ble åpenbart før Paulus. 20. Vis hvordan evangeliene av uomskjærelse, forsoning og mysteriet er beslektet.

Kapitel XII
DEN DISPENSASJONELLE PLASSEN TIL MIRAKULØSE TEGN OG VANNDÅP

De sannheter vi har vurdert påvirker i stor grad vår praksis som medlemmer av Kristi legeme og vår tjeneste for Ham. For hvis vi ikke klart forstår Guds budskap og program for den nåværende husholdning, hvordan kan vi da tjene Ham effektivt?

Den rådende forvirringen i menigheten skyldes i stor grad uvitenhet og til og med likegyldighet i disse sakene. Hvor mange av Guds folk i dag prøver ikke iherdig å tjene Ham, uten først å finne ut nøyaktig hva det er Han ønsker at de skal gjøre! Derfor er det slik at selv blant dem som oppriktig stoler på Kristus som frelser, er det mange som fortsatt strever forgjeves med å etablere Hans kongedømme på jorden, mens andre søker etter noen eller alle de mirakuløse kreftene fra Pinse, og alle sammen insisterer på å praktisere vanndåpens ordning, selv om de ikke kan bli enige om hvem som skal døpes, eller hvordan, eller hvorfor.

Mirakuløse tegn og dåp fortjener grundig behandling i egne bok, men vi må behandle dem kort her på grunn av deres forhold til hele det dispensasjonelle forståelsen.

MIRAKULØSE TEGN

Det kan ikke benektes at mirakuløse demonstrasjoner var utbredt under vår Herres jordiske tjeneste og perioden dekket av Apostlenes gjerninger. Det kan heller ikke benektes at slike demonstrasjoner var utbredt blant hedenske medlemmer av Kristi legeme før slutten av Apostlenes gjerninger.
Noen hevder at alle sanne troende i dag faktisk besitter de mirakuløse kreftene fra Pinse, siden vår Herre, i sin «store befaling,» uttrykkelig sa: «Og disse tegn skal følge dem som tror ...» (Mark 16:17,18). Andre tror at visse personer får kraft til å utføre mirakler, spesielt helbredelsesmirakler. Til tross for disse påstandene, gir Gud imidlertid ikke mennesker mirakuløse krefter i dag. Hvis den «store befalingen» med dens pinse ligne tegn faktisk ble utført i dag, ville det ikke være noen spørsmål om mirakler, for frelste og ufrelste måtte begge erkjenne de mektige miraklene i pinseperioden. *63*

63 (Apg. 3:11, 4:14,16, etc.). Merk: vi refererer til overnaturlige gaver og demonstrasjoner. Vi erkjenner selvsagt at mirakler blir utført rundt oss hele tiden, men selv om Gud for eksempel kan helbrede syke mirakuløst etter sin vilje, bruker Han ikke «guddommelige helbredere» for å oppnå dette, og vi har heller ikke rett til å kreve fysisk helse i den nåværende husholdning. Som en har sagt: «Til tross for de 'guddommelige helbrederne', er dødsraten fortsatt én per person!»

Når det gjelder påståtte bevis for de overnaturlige kreftene til dagens pinsekarismatiske «helbredere»: Den romersk-katolske kirke, Unity-bevegelsen, Christian Scientists og andre som hevder å ha helbredelseskrefter, kan presentere «bevis» som er like overbevisende. Er deres krefter da også gitt av Gud?

MIRAKLER OG ÅNDELIGHET

Den vanlige forklaringen på fraværet av disse kreftene er mangel på tro og åndelighet. Vi får høre at dersom vi bare hadde troen til de første troende, dersom vi bare var like åndelige som dem, så ville vi også besitte disse mirakuløse kreftene.

Det benektes ikke at selv den mest hengivne troende ligger langt under Guds standarder for åndelighet, eller at det er en særlig mangel på sann åndelighet blant kristne i dag, men dette forklarer ikke deres manglende evne til å utføre mirakler. Et slikt argument ville bli tilbakevist av tilfellet med korinterne alene. Paulus kalte dem uåndelige barn (1.Kor.3:1) og refset dem strengt for deres kjødelighet, for deres «misunnelse, strid og splittelser» (1.Kor.3:3), for deres umoral (1.Kor.5:1), for deres uærlighet og undertrykkelse av hverandre (1.Kor.6:7-8), for deres utroskap i givertjenesten (1.Kor. 9:11-14), for deres egoisme og stolthet (1.Kor.11:21,22) og han utbrøt til dem: «Og dere er oppblåste og har ikke heller sørget!» (1.Kor.5:2, jfr. 4:18).

Likevel florerte denne samme korintermenigheten, på dette samme tidspunktet, i mirakuløse gaver (1.Kor.1:7, 12:8-11, 14:12,18,26). Fraværet av disse mirakuløse kreftene i menigheten i dag må derfor ha en annen forklaring.

Tegnenes Betydning

For det første bør det alminnelige faktum bemerkes at i Det gamle testamentets historie var mirakuløse demonstrasjoner fremtredende i tider med store kriser, som for eksempel i tilfellene med Moses og Aron og med Elias og Elisja.

Det er ingen tvil om at kallet til Israel om å omvende seg, fra Johannes Døperens tid til Pinse, og presentasjonen av Kristus for Israel for hennes antakelse, var den største krisen i Israels historie opp til den tiden.

For det andre, hadde profetene forutsagt at mirakler ville være fremtredenen ved Messias' komme (Jes.35:5,6, etc.). Dette er grunnen til at vi leser i Matt. 8:16-17:

«**Da kvelden kom, førte de til Ham mange som var besatte av djevler.
Og Han kastet ut åndene med Sitt ord, og helbredet alle som var syke,
for at det skulle bli oppfylt som var talt ved profeten Jesaja, da han sa:
«Han selv tok våre skrøpeligheter og bar våre sykdommer**.»

Dette er også grunnen til at Peter erklærte på pinsedagen: «Israels menn, hør disse ord; Jesus fra Nasaret, en mann GODKJENT AV GUD BLANT DERE VED MIRAKLER OG UNDER OG TEGN, som Gud gjorde ved Ham midt iblant dere, slik som dere selv også vet» (Apg. 2:22).

På samme måte skriver Paulus til romerne at «Jesus Kristus var en tjener for de omskårne ... for å stadfeste løftene som ble gitt til fedrene» (Rom.15:8).

For det tredje bør vi huske at disse miraklene hadde en spesiell betydning i forbindelse med fordrivelsen av Satan, som så lenge hadde vært denne verdens fyrste (Joh.12:31), og etableringen av Kristi kongedømme, for vi leser i 1.Joh.3:8: «**Derfor ble Guds Sønn manifestert, for at Han skulle ødelegge djevelens gjerninger.**»

I sitt angrep på Satans kongedømme sa vår Herre derfor:
«**Hvis Satan kaster Satan ut, er han kommet i strid med seg selv. Hvordan kan da hans kongedømme bli stående?**»

«**Men hvis Jeg kaster ut djevler ved Guds Ånd, da er Guds kongedømme kommet til dere.»** (Matt.12:26,28).

I samsvar med dette befalte Herren også de sytti å erklære i hver by betydningen av de miraklene de utførte der: «**Og helbred de syke som er der, og si til dem: «Guds kongedømme er kommet nær dere.**» (Luk.10:9).

I Apostlenes gjerninger er det det samme, for husk, Apostlenes gjerninger er beretningen om hva Herren Jesus fortsatte å gjøre og lære etter sin oppstandelse (Apg.1:1-2). Miraklene i pinsetiden ble utført av den oppstandne Kristus, slik at Peter, med henvisning til et tilfelle, erklærte:
«**Og ved troen på Hans navn, har Hans navn gjort denne mannen sterk, han som dere ser og kjenner. Ja, troen som kommer ved Ham, har gitt ham full helse i nærvær av dere alle.**» (Apg.3:16).

«**så la det være kjent for dere alle, og for hele Israels folk, at det er ved Jesus Kristus, fra Nasaret Sitt navn, Han som dere korsfestet, men som Gud reiste opp fra de døde, ja, ved Ham står denne mannen her frisk foran dere.**» (Apg.4:10).

Og som Kristus hadde blitt «godkjent av Gud» ved mirakuløse tegn, så blir vi fortalt i Heb.2:3-4, om den «store frelsen» «hvordan skal da vi slippe unna hvis vi forsømmer en så stor frelse? Som **først ble forkynt av Herren**, og **ble stadfestet for oss** av **dem som hadde hørt Ham**.
Gud gav dem også vitnesbyrd, både med tegn og under, med forskjellige mirakler, og Den Hellige Ånds gaver, etter Sin egen vilje.»

Denne «store frelsen,» som «begynte å bli forkynt av Herren,» var naturligvis den fra Matt.1:21 og Luk.1:67-77, og handlet om Kristi herredømme på jorden. Og nå ble dette budskapet «bekreftet ... av dem som hørte Ham,» slik at Peter tilbød Israel tidene med fornyelsens tider og Kristi gjenkomst, på betingelse av at de angret og vendte seg til Ham (Apg.3:19-20).

Og slik bekreftet Gud vår Herres Messias myndighet med mektige tegn og under, både under Hans jordiske tjeneste og etter Hans himmelfart.

MIRAKLER BLANT HEDNINGENE

Hva var så årsaken til de mirakuløse gavene blant hedningene, spesielt under Paulus' tjeneste? Selv disse var indirekte forbundet med det messianske kongedømmet.

Vi må ikke glemme at Paulus, selv om han var betrodd en annen oppgave og «Guds nådes evangelium,» likevel bekreftet Peters budskap og forkynte og beviste for jødene overalt at «Jesus er Kristus,» for tilbudet om kongedømmet, gitt på pinsedagen, ble ikke offisielt trukket tilbake før Apg.28:28. Derfor er det ikke rart å finne disse mirakuløse bekreftelsene av Kristi rettigheter til kongedømme fortsatte frem til den tid.

Vi må også huske den inspirerte erklæringen om at «jøder krever tegn» (1Kor.1:22). Måten de kunne vite at det nye programmet var av Gud, var at Paulus hadde alle «tegnene på en apostel» (2.Kor.12:11-12) og at de hedenske troende også hadde mirakuløs kraft. Selv før Paulus gikk til hedningene, ble Peter sendt til den første hedenske husstanden for å bli overbevist. Legg merke til opptegnelsen om dette:

«**Og de av de omskårne som hadde kommet til tro, ble forundret, alle de som var kommet sammen med Peter, fordi Den Hellige Ånds gave også var blitt utøst over folkeslagene. For de hørte dem tale med tunger og opphøye Gud** ...» (Apg.10:45-46).

MIRAKULØSE GAVER TILBAKETRUKKET

Men med Israels tilsidesettelse var det ikke lenger behov for dette, og Paulus' senere brev anerkjenner ikke engang slike gaver som gyldige.

Faktisk gjorde apostelen det klart i sitt første brev til Korinterne at deres mirakuløse evner skulle bli trukket tilbake: **«Kjærligheten tar aldri slutt. Men om det er profetier, så skal de ta slutt: om det er tunger, så skal de opphøre; om det er kunnskap, så skal den forsvinne.»** (1Kor.13:8).

Paulus mente selvsagt ikke at overnaturlige profetier ville mislykkes i å gå i oppfyllelse, eller at mennesker skulle slutte å tale eller å ikke ha kunnskap. Han refererte til de mirakuløse gavene profeti, tunger og kunnskap. Disse skulle «ta slutt.»

«**Og nå forblir tro, håp, kjærlighet, disse tre; men den største av disse er kjærligheten.**» (1Kor.13:13).

Når det gjelder helbredelses miraklene: de som ble helbredet av Herren og hans etterfølgere, ville uten tvil ha gått inn i kongedømmet og fortsatt å leve, dersom kongedømme hadde blitt dannet, men nå som Israel avviste Kristus og Hans regjering, døde alle disse helbredede. Så det var ikke fordi vår Herre hadde mislyktes at de Han helbredet ikke forble levende og friske; det var fordi kongedømmet ble nektet, og «denne nåværende onde tidsalder» la seg over verden.

I Paulus' tidlige brev er det rikelig med bevis på at helbredelsesgaven allerede var i ferd med å bli trukket tilbake, for der sier han:

«**Og ikke bare de, men også vi som har Åndens førstegrøde, ja også vi stønner inni oss selv, idet vi venter på adopsjonen, det vil si, vår kropps forløsning.**
For vi er frelst ved håp, men et håp som en kan se, er ikke noe håp;
for hvorfor skulle noen håpe på det han ser? (Rom.8:22-23).

«**For vi stønner i dette huset** (tabernakel), **og vi lengter inderlig etter å bli overkledd med vårt hus som er fra himmelen.**» (2Kor.5:2).

Leg til disse avsnittene slik som de følgende: «For selv om vårt ytre menneske går til grunne, blir likevel det indre menneske fornyet dag for dag» (2Kor.4:16), «det er gitt meg en torn i kjødet, ..., så jeg ikke skulle opphøye meg» (2Kor.12:7), «Jeg var hos dere i svakhet, i frykt og stor beven.» (1.Kor.2:3), «Dere vet at til tross for kjødelig skrøpelighet,..» (Gal.4:13), «Hvem er svak, uten at jeg også er svak?» (2Kor.11:29), «Epafroditus ... han var virkelig syk, nesten til døden; men Gud hadde barmhjertighet med ham,» (Fil. 2:25-27), «Trofimus etterlot jeg syk i Milet.» (2.Tim.4:20), «... bruk litt vin for din mages skyld og for dine stadige sykdommer.» (1.Tim.5:23).

GLEDE SEG I SVAKHETER

Helbredelsens gave ble altså trukket tilbake da Paulus skrev sine tidlige brev. Gud erstattet imidlertid dette med noe bedre, for vi er «velsignet med all åndelig velsignelse i himmelen» (Ef.1:3). Faktisk, vår høye og hellige kall, vår fullkomne posisjon i Kristus, vår åndelige rikdom, kunne godt ha oppblåst oss om ikke Gud tillot oss å bli hjemsøkt med kroppslig lidelse (2.Kor.12:7). I mellomtiden forsikrer Han oss: «Min nåde er nok for deg, for Min styrke fullendes i svakhet»

(2.Kor.12:9). Dermed blir disse lidelsene velsignelser i forkledning og tjener til å trekke oss nærmere Gud. Dette er grunnen til at apostelen Paulus fortsetter med å si:

«**Og Han sa til meg: «Min nåde er tilstrekkelig for deg, for Min kraft blir gjort fullkommen i svakhet.» Derfor vil jeg helst rose meg av mine skrøpeligheter, for at Kristi kraft kan hvile over meg.**

Derfor har jeg behag i skrøpeligheter, i bebreidelser, i nød, i forfølgelser og i trengsler for Kristi skyld. For når jeg er svak, da er jeg sterk.»
(2 Kor.12:9-10).

VANNDÅP

Vanndåp og mirakuløse tegn hører begge til den såkalte «store misjonen» (Matt.28:19, Mark.16:16-18, Apg.1:8), men, merkelig nok, mange pastorer som ville utelukke noen av deres medlemmer for å tale i tunger eller forsøke å utføre mirakler, klamrer seg likevel tett til praksisen med vanndåp. Sannelig ville det virke som om «den store misjonen» er for vår lydighet i dag, så er pinsevennene mer konsekvente enn det store flertallet av deres fundamentalistiske brødre i denne saken. Her vil vi derfor kort påpeke den dispensasjonelle betydningen av vanndåp og herligheten av den «ene dåpen» i den nåværende dispensasjonen.

I all den splittelse og forvirring som har hersket i menigheten om emnet dåp, har det primære spørsmålet i saken nesten blitt fullstendig oversett. Spørsmålet er ikke om vanndåp finnes i Skriftene, eller hvem som skal døpes, eller hvordan.
Det første spørsmålet som angår oss er: skal vi praktisere vanndåp nå?
Er det inkludert i Guds program for den nåværende dispensasjonen? *64*
Hvis de åndelige lederne i de siste århundrene, i stedet for å bli opphisset over annenrangs spørsmål, først hadde stilt seg selv dette grunnleggende spørsmålet, kunne mye uenighet og hjertesorg vært unngått.

VANNDÅP OG DET MESSIANSKE KONGEDØMME

Vi har allerede sett at åpningsbudskapet i Det Nye Testamentets Skrifter er «og han sa: «Omvend dere, for himmelens kongedømme er for hånden!» (Matt.3:2).
Dette budskapet ble først proklamert til Israel av døperen Johannes og ble senere tatt opp av vår Herre (Matt.4:17) og hans tolv apostler (Matt.10:5-7). Forkynnelsen av dette budskapet og dets resultater er det som de «Fire Evangeliene» registrerer.

64 Se forfatterens hefte med tittelen: «Vanndåp: Er Det Inkludert i Guds Program for I Dag?»

Det faktum at dette kongedømme nå ble proklamert at det «er for hånden» antyder at det hadde blitt forutsagt og forventet, og slik var det.

Under den gamle pakt hadde Gud lovet:
«Derfor, om dere nå virkelig vil adlyde Min røst og holde Min pakt, da skal dere være en spesiell skatt for Meg framfor alle folk; for hele jorden er Min.
Og dere skal være **et kongedømme av prester** for Meg og **en hellig nasjon**.
Dette er de ordene som du skal tale til Israels barn.»

(2.Mos.19:5,6).

Inntil de virkelig adlød Guds røst, ble bare visse mennesker i Israel satt til side som prester, men i forbindelse med Messias' komme og hele Israels omvendelse lovet Gud senere at de virkelig skulle bli en hel nasjon av prester gjennom hvem hedningene skulle nærme seg Gud:

«**Men dere skal bli kalt HERRENS prester, mennesker skal kalle dere vår Guds ministere** ...» (Jes.61:6).

Det første ritualet som skulle utføres ved innsettelsen av presten i hans embete, var at han skulle vaskes med vann (2.Mos. 29:4). Dette talte om hans behov for renselse før han kunne nærme seg Guds nærvær. Derfor, da Johannes forkynte at himmelens kongedømme var for hånden, hvor hele Israel skulle stå foran Gud som prester, krevde han *65* omvendelse og vann dåp til syndenes forlatelse (Mark.1:4). At Johannes' dåp var knyttet til Kristi åpenbaring for Israel kan ikke benektes, for Johannes sa selv:

«**Jeg kjente Ham ikke; men for at Han skulle bli åpenbart for Israel, derfor er jeg kommet og døper med vann.»** (Joh. 1:31).
Merk deg at Johannes døpte folket «til syndenes forlatelse». Dette ble heller ikke endret etter Kristi oppstandelse, for på pinsedag tilbød Peter Kristi tilbakekomst og med fornyelsens tider til Israel, igjen ved å oppfordre dem til å «omvende seg og bli døpt ... til syndenes forlatelse» (Apg.2:38). *66* Dette var i streng lydighet mot oppdraget gitt ham av den oppstandne Herren, der det uttrykkelig ble sagt at «**Den som tror og blir døpt, skal bli frelst**» (Mark.16:16). *67*

65 *Dette var i streng overensstemmelse med Moseloven, hvor prestene og de seremonielt «urene» begge ble vasket, eller døpt. Således måtte både jøder og de «urene» hedningene døpes under kongedømmets program (Matt.28:19).* ***66*** *De som snakker om «kristen dåp» som begynner på pinsedagen under «det store oppdrag», bør nøye merke seg dette faktum. Under en offentlig debatt om dette emnet produserte vi en gang seks bøker og hefter av fremtredende fundamentalister, som forsvarte deres dåpsteorier, hvor de hadde sitert Apg.2:38, men utelatt ordene «til syndenes forlatelse.»* ***67*** *Fundamentalister som hevder å utføre «det store oppdrag» tolker generelt dette til å bety: «Den som tror og blir frelst, bør bli døpt.» Det kan bare sies i denne sammenhengen at de som slik håndterer en så tydelig uttalelse fra Guds ord, kan også «tolke» andre avsnitt til å bety det de ikke sier. Modernismen og kultene har allerede gått denne veien.*

Akkurat som de mirakuløse tegnene, startet avviket fra dette programmet med Israels avvisning av sin oppstandne Messias og Paulus' kall til å forkynne evangeliet om Guds nåde. Og på samme måte som med de mirakuløse tegnene, skjedde ikke dette avviket umiddelbart. Selv etter at Paulus ble kalt, fortsatte Gud en stund å rekke ut sine hender til et ulydig og trassig folk (Rom.10:21). Likevel begynte avviket først etter Sauls omvendelse.

Deretter ble Peter sendt til den første hedninge familien, men midt i sin preken ble han avbrutt. Til alles forbløffelse ble disse hedningene frelst og mottok Den Hellige Ånd uten å bli døpt i vann (Apg.10:44-46). Peter døpte dem riktignok etterpå (Apg.10:47) for å opprettholde rekkefølgen, så å si, men det var tydelig at det var et avvik fra «det store oppdrag». Praksisen med vanndåp fortsatte en stund etter dette, mens Kristus fortsatt ble forkynt for Israel.

PAULUS OG DEN «ENE DÅP»

Men i tjenesten til Paulus, som resten av Apostlenes gjerninger handler om, er vanndåp aldri et krav for syndenes forlatelse. Det er åpenbart at et annet oppdrag var i ferd med å erstatte det som ble gitt til de elleve før vår Herres himmelfart. *68*

Det er betydningsfullt at selv om Paulus døpte noen, *68* erklærer han i sitt første brev til Korinterne at han er glad for at han har døpt så få av dem, og legger til:

«**For Kristus sendte meg ikke ut for å døpe, men for å forkynne evangeliet, ikke med visdomsord, for at ikke Kristi kors skulle miste sin kraft.**

For forkynnelsen om korset er dårskap for dem som går fortapt, men for oss som er frelst, er det Guds kraft.» (1.Kor.1:17-18).

Det er også betydningsfullt at Paulus, apostelen for hedningene og tjeneren for Kristi legeme, ALDRI EN ENESTE GANG, I NOEN AV SINE BREV, KOMMANDERER ELLER TIL OG MED OPPFORDRER OSS TIL Å BLI DØPT MED VANN.

I sine brev, skrevet etter at Israel ble satt til side, understreker Paulus at det nå bare er «én dåp» (Ef.4:5). Denne dåpen er Den Hellige Ånds verk, hvor troende blir forent med Kristus i hans død, begravelse og oppstandelse (Rom.6:3-4, Gal.3:26-27, Kol.2:9-12) og dermed også blir medlemmer av «ett legeme,» «Kristi legeme» (1.Kor.12:13,27; Gal.3:26-28). Hvis troende, særlig åndelige ledere, forsto bedre hva den «ene dåp» innebærer — der «én Ånd» døper oss inn i «ett legeme» ville vår enhet i Kristus bli mer fullt ut erfart. Vi blir faktisk oppfordret til å anstrenge oss for å «bevare» enheten som Ånden har skapt, og huske at det er «ett legeme ... én Ånd ... ett håp ... én Herre, én tro, én dåp, én Gud og Far ...» (Ef.4:3-6).

68 Han omskar også Timoteus, talte i tunger, helbredet de syke, osv.

Én ting er sikkert: studenten som er villig til å legge bort forutinntatte meninger og menneskelige tradisjoner, og som undersøker Skriftene om denne «ene dåp» med et åpent sinn, vil oppleve et virkelig festmåltid av åndelige goder.

SPØRSMÅL

1. Forklar hvordan det var at hedenske medlemmer av Kristi kropp en gang besatt mirakuløse krefter. 2. Bevis fra Skriften at mangel på tro eller åndelighet ikke er grunnen til fraværet av de pinsekarismatiske gaver i dag. 3. Gi Skriftsteder som viser hvordan Kristus ble «godkjent av Gud» blant sitt folk.
4. Hvilken sammenheng var det mellom miraklene i Kristi tid og Satans kongedømme? 5. Gi Skriftsteder som viser hvordan Gud vitnet om de pinsekarismatiske tjenestene til de tolv. 6. Hvordan visste Peter og hans følgesvenner at de fra Kornelius' husstand hadde mottatt Den Hellige Ånd?
7. Hva skrev apostelen Paulus i 1.Kor 13 om gavene av profeti, tunger og kunnskap? 8. Hva skjedde til slutt med alle de som ble helbredet av vår Herre og hans etterfølgere? 9. Hvorfor? 10. Gi fem Skriftsteder som indikerer at helbredelseskreftene allerede ble trukket tilbake på Paulus' tid. 11. Hvilke større velsignelser har vi enn fysisk materielt velvære? 12. Hvordan viser fysiske svakheter seg ofte å være velsignelser? 13. Hva var Paulus' holdning med hensyn til svakheter? 14. Hva er det første spørsmålet som angår oss med hensyn til seremonien om vanndåp? 15. Gi Skriftsteder som viser hvordan døperen Johannes assosierte vanndåp med Israel og kongedømme. 16. Gi tre Skriftsteder som beviser at vanndåp var nødvendig for frelse under døperen Johannes, under «den store oppdragelse» og ved pinse. 17. Hvor i Skriften finner vi de første avvikene fra det pinsekarismatiske programmet? 18. Bevis fra Skriften at det pinsekarismatiske programmet ikke opphørte med en gang. 19. Ble Paulus sendt for å døpe; var det en del av hans spesielle oppdrag? 20. Hva oppnås ved «én dåp» i denne husholdningen?

Kapittel XIII

PAULUS' TIDLIGE TJENESTE

ET DISPENSASJONELL PROBLEM

Paulus' tidlige tjeneste har forvirret mange oppriktige og ivrige bibelstudenter. De ser ganske klart hva hans tjeneste ledet opp til. De gleder seg over hans rene budskap om nåde. De forstår fullt ut at vanndåp og de pinsekarismatiske tegn ikke har mer plass i Kristi kropp enn omskjærelsen og loven, men de er forvirret, for ikke å si noe skuffet, over å finne omskjærelse, dåp og mirakuløse tegn alle praktisert av Paulus under hans tidlige tjeneste slik det er beskrevet i Apostlenes gjerninger.

EN FEILAKTIG FORKLARING

Dette problemet har ført noen til å anta at mysteriet ikke ble åpenbart for Paulus før hans romerske fengsling, og at «Kristi kropp», menigheten i denne tidsalder, bare begynte, historisk sett, etter Apostlenes gjerninger 28:28.

Men denne ekstreme konklusjonen er like uskriftlig som den som markerer pinse som den historiske begynnelsen på Kristi legeme, for vi leser tydelig om mysteriet og om Kristi legeme i Paulus' tidligere brev, skrevet før Apostlenes gjerninger 28, så vel som i de skrevet etter (Rom.16:25, 1Kor.2:7, Rom.12:5, 1Kor.12:12,13,27, etc.). Faktisk har dette kjensgjerning drevet dem som daterer begynnelsen til Kristi legemet fra Apostlenes gjerninger 28 til konklusjonen at det må være to legemer, - at «Kristi legeme» som Paulus snakker om i Romerne og 1Korinter brev er en annen legeme enn «Kristi legeme» som hans senere brev refererer til.

De har blitt drevet til denne konklusjonen, sier vi, for en slik forklaring er, for å si det mildt, tvungen og unaturlig. Vi kan ikke unngå å føle at slike teorier må virke overfladiske selv for dem som presenterer dem, og bør få dem til å undersøke grunnlaget for deres struktur på nytt, for en feil forutsetning vil sikkert føre til gale forklaring. Teorien om «de to legemer» fører helt klart til de mest ekstreme og uskriftlige konklusjonene.

En som tyr til denne teorien skriver at «siden Paulus' tjeneste primært var til jødene under Apostlenes gjerninger, kunne hans brev skrevet i løpet av den samme tiden ikke være annerledes.»

Slike uttalelser er like fullt uskriftlige som de er overdrevne, for beretningen gjør det krystallklart at hans tidlige tjeneste og hans tidlige brev opprinnelig var til hedningene, ikke jødene.

PAULUS' TJENESTE
I APOSTLENES GJERNINGER

I Apostlenes gjerninger 22:18 og 21 forteller Paulus hvordan Herren, da han først vendte tilbake til Jerusalem etter sin omvendelse, hadde åpenbart for ham at hans vitnesbyrd ikke ville bli mottatt der, og at han skulle sendes til hedningene:

«og jeg så Ham si til meg: «Skynd deg og dra ut av Jerusalem så fort du kan, **for de vil ikke ta imot ditt vitnesbyrd om Meg.**»

«Da sa Han til meg: «**Dra av sted, for Jeg vil sende deg langt bort herfra til folkeslagene.**»

Og historien om hans tjeneste fra da av er i perfekt harmoni med dette.

«Da ble Paulus og Barnabas frimodige og sa: «Det var nødvendig at Guds ord først skulle bli talt til dere; men siden dere forkaster det, og dømmer dere selv uverdige til det evigvarende liv, **se, da vender vi oss til folkeslagene.**
«**For slik har Herren befalt oss,** ...»

Apostlenes gjerninger 13:46-47:

Apostlenes gjerninger 15:3: «Og da menigheten hadde fulgt dem et stykke på vei, drog de gjennom Fønikia og Samaria og **fortalte om folkeslagenes omvendelse;** og de skapte stor glede hos alle brødrene.»

Apostlenes gjerninger 18:6: «**Fra nå av vil jeg gå til folkeslagene.**»

Apostlenes gjerninger 21:18-19: «Dagen etter gikk Paulus sammen med oss inn til Jakob, og alle de eldste var til stede. Da han hadde hilst på dem, **fortalte han spesielt om det som Gud hadde gjort blant folkeslagene ved hans tjeneste.**»

PAULUS' TIDLIGE BREV

Når vi sammenligner Paulus' tidlige brev med den siste delen av Apostlenes gjerninger (perioden da de ble skrevet), forblir bildet det samme:

Romerne 11:13, «**For jeg taler til dere folkeslag; ettersom jeg er folkeslagenes apostel, opphøyer jeg mitt embete**»

1Korinter brev 12:2, «**Dere vet at dere var hedninger,** som ble ført av sted til disse stumme avgudene, slik som dere var ledet.»

Galaterne 1:15-16, «... **det behaget Gud**, ... **å åpenbare Sin Sønn i meg, for at jeg skulle forkynne Ham blant hedningene,** ...

Gal. 4:8: «Men den gang, **da dere ikke kjente Gud, tjente dere dem som av naturen ikke er guder**.»

1 Tess. 2:14: «For dere, brødre, ble etterfølgere av de Guds menighet som er i Judea i Kristus Jesus. **For dere har også fått lide lignende ting av deres egne landsmenn, slik de har av jødene,**»

Tenk å hevde, i lys av slike skriftsteder som disse, at Paulus' tidlige brev primært ble skrevet til jødene! Disse sitatene fra Apostlenes gjerninger og de tidlige brevene beviser sikkert og utvetydig at Paulus' tidlige tjeneste var opprinnelig rettet mot hedningene, ikke opprinnelig mot jødene. Det er sant at han gikk til jødene først, men det er en helt annen sak. Og her ligger løsningen på problemet med Paulus' tidlige tjeneste.

LØSNINGEN

Det er et viktig faktum som vi frykter at våre «to legemer» - brødre har oversett.

Paulus gikk til jødene først, ikke fordi det så ut til at Israel fortsatt kunne akseptere Kristus som sin konge, men ganske enkelt fordi Gud ikke ville la henne være uten unnskyldning for å forkaste Messias.

Paulus bekreftet Peters budskap og diskuterte heftig med jødene overalt om at «Jesus er Kristus.» Mirakler fulgte også denne tjenesten for å bekrefte budskapet – enda større mirakler enn de Peter selv hadde utført. Men i motsetning til Peter, tilbød Paulus aldri kongedømmet til Israel.

Som vi har sett, ville Paulus, som de tolv, ha startet sin tjeneste fra Jerusalem, Israels hovedstad, men Herren selv viste seg for ham og insisterte på at han umiddelbart skulle forlate Jerusalem. På dette tidspunktet gjorde Herren to veldig viktige uttalelser til Paulus:

«DE VIL IKKE MOTTA DITT VITNESBYRD OM MEG.»
«JEG VIL SENDE DEG LANGT HERFRA TIL HEDNINGENE.»

Hva gjorde Gud her? Han avsluttet Israel i vantro og ulydighet, og allerede på dette tidlige tidspunktet kalte Han Paulus til å tjene blant hedningene.

Det nasjonale opprøret hadde vokst til slike dimensjoner at en «stor forfølgelse» ble ført mot menigheten i Jerusalem. Paulus, som nylig hadde vært den ledende forfølgeren, tror nå at kanskje hans vitnesbyrd kan snu situasjonen (Apg.22:19-21). Men Gud vet bedre. Han vet at krisen i Israels historie er nådd. Overbevisning vil være nytteløst. Nå vil frelsen bli sendt til hedningene, ikke gjennom Israel, men til tross for henne, og Paulus selv er utvalgt for dette formålet.

Denne hendelsen i Paulus' tidlige kristne erfaring bør sees i lys av tre viktige skrift vers:

Rom.11:15: «**For hvis verden ble forsonet ved deres** (Israels) **forkastelse**, ...

Rom.11:32: «**For Gud har innesluttet dem alle i vantro, for at Han kan vise barmhjertighet mot dem alle**.»

Ef.2:16: «at **Han kunne forsone dem begge med Gud i én kropp ved korset,**»

Guds nådige hensikt med å forkaste Israel var selvsagt bare i ferd med å bli åpenbart etter hvert som Gud gradvis satte henne til side. Fullheten av dette blir ikke utfoldet før i de senere brevene, der Paulus ber om at troende må få visdom og åndelig forståelse til å fatte det. Men forsoningen av troende jøder og hedninger med Gud i én kropp, velsignelsen av hedningene gjennom Israels fall, begynte utvilsomt betydelig før avslutningen av Apostlenes gjerninger.

PETER, PAULUS OG ISRAEL

En ting burde være åpenbar, selv for en tilfeldig observatør: Peters tjeneste forutså veldig klart Israels antakelse av Messias (Apg.1:6, 2:30, 38,39, 3:17-26), men Paulus' aksepterte like tydelig Israels fortsatte avvisning av Messias. Faktisk ble han reist opp av Gud med tanke på Israels avvisning av Kristus, for Guds svar på steiningen av Stefanus og den forferdelige forfølgelsen i Apg.8:1-3 var frelsen til Saul, hoved forfølgeren og lederen av opprøret. Guds Uforlignelig nåde!

De som har de ekstreme synene som er nevnt ovenfor, argumenterer videre at «velsignelsen av hedningene [i Apostlenes gjerninger] er avhengig av realiseringen av velsignelsen lovet til jødene.»

Dette var sant for Peters tjeneste, slik det antydes i Apg.3:25-26, men det motsatte var tilfelle for Paulus' tjeneste. Apostlenes gjerninger 13:46 alene burde være nok til å avgjøre dette. Her ser vi tydelig at hedningene ikke ble velsignet gjennom Israels mottakelse av sine velsignelser. Tvert imot ble hedningene velsignet fordi jødene hadde avvist Guds ord.

«... SIDEN DERE HAR AVVIST DET ... SE, VI VENDER OSS TIL HEDNINGENE.»

Alt dette underbygger vår grunnleggende påstand om at mens Peters tjeneste hadde å gjøre med å velsigne hedningene gjennom Israels opphøyelse, hadde Paulus sin tjeneste å gjøre med å velsigne hedningene gjennom Israels fall. Den første er emnet for profetien, den siste av mysteriet.

Er det riktig å snakke om Israels «fordel» i den senere del av Apostlenes gjerninger-perioden?

Romerne 11 gjør det klart at Israels skjebne allerede var avgjort før Apostlenes gjerninger 28, *69* selv om dommen ennå ikke var blitt offisielt uttalt.

«**Israel har ikke ervervet seg det som de søker etter; men de utvalgte har ervervet seg det, og de andre ble forblindet.** ... **Ved deres fall** ... **hvis deres fall.. Om jeg kunne få frelse noen av dem ... Ved deres forkastelse, ... Deres blindelse er kommet delvis over Israel inntil det fulle antall av folkeslagene er kommet inn ... Ifølge evangeliet er de fiender for deres skyld, ... For Gud har innesluttet dem alle i vantro, for at Han kan vise barmhjertighet mot dem alle.**

(Rom.11:7-32).

Før martyrdøden til Stefanus lovet Peter Kristi gjenkomst til jorden på betingelse av Israels omvendelse. Etter Stefanus reiste Gud opp Paulus, som aldri kom med et slikt tilbud. Apostlenes gjerninger er historien om Israels fall, og steiningen av Stefanus markerer krisen.

JØDEN FØRST

Men hva med Paulus sin kjente uttalelse i Rom.1:16:

«**For jeg skammer meg ikke over Kristi evangelium, for det er Guds kraft til frelse for hver den som tror, for jøde først og så for greker.**»

Mange har misforstått selve poenget med dette avsnittet ved å ta dette ene verset ut av sin sammenheng. De har gjort det til Paulus sitt forsvar for å gå til jøden først, når han i virkeligheten forsvarer sin tjeneste blant hedningene i dette avsnittet.

La oss se:

I samsvar med den profetiske planen hadde vår Herre instruert apostlene om å gå derfor ut å lær alle nasjoner «med begynnelse i Jerusalem»
(Matt. 28:19, jfr. Lukas 24:47).

69 Romerne ble skrevet før Paulus' reise til Roma (Rom.1:10-15).

De tolv apostlene begynte sitt arbeid der. Peter erklærte til «Israels menn» i tempelet i Jerusalem:

« Dere er profetenes barn, og barn av den pakt som Gud sluttet med våre fedre da Han sa til **Abraham: «Og i din sæd skal alle jordens slekter bli velsignet.**»

Etter å ha reist opp Sin Sønn Jesus, sendte Gud Ham **først til dere** for å velsigne dere, idet hver og en av dere vender om fra deres syndeskyld.» (Apg.3:25-26).

Apg.11:19 gjør det videre klart at, inntil Peter ble sendt til Kornelius, hadde selv de spredte disiplene forkynt Ordet «**til ingen andre enn til jødene alene**.»

Israel skulle være kanalen for velsignelse til verden.

Apostlene søkte ivrig å bringe den begunstigede nasjonen til Messias' føtter, -

«**Men til Israel sier han: Hele dagen har jeg rakt ut mine hender til et ulydig og gjenstridig folk**» (Rom.10:21).

Evangeliet hadde gått til jøden først og blitt avvist av dem, men Gud ville ikke la Israel stå i veien for velsignelse til hedningene, så Han begynte å sette Israel til side, og reiste opp Paulus for å bringe gode nyheter til hedningene likevel.

Sett i kontrast Peters «dere først» i Jerusalem med Paulus' «dere først» i Antiokia, hvor han sier til jødene:

«**Da ble Paulus og Barnabas frimodige og sa: «Det var nødvendig at Guds ord først skulle bli talt til dere; men siden dere forkaster det, og dømmer dere selv uverdige til det evigvarende liv, se, da vender vi oss til folkeslagene.**» (Apg.13:46).

Alt dette kaster klart lys over Romerne 1:16.

Paulus hevder på ingen måte her at evangeliet fortsatt skal sendes til jøden først, ellers ville Rom.1:16 mest sannsynlig motsi Rom.10:12-13, som sier:

«**For «hver den som påkaller HERRENS navn, skal bli frelst.»**
Hvordan kan de påkalle Ham som de ikke tror på? Og hvordan kan de tro på Ham som de ikke har hørt om? Og hvordan kan de høre uten en som forkynner?»

Rom.11:7 og 25 bør være nok til å overbevise oss om at Paulus på den tiden forsto at Gud hadde gitt opp nasjonen, og at en rettslig blindhet allerede begynte å senke seg over den.

Når han derfor begynner sitt brev til romerne, argumenterer han for sitt ansvar for å gå til hedningene også. Legg nøye merke til vektleggingen i hele avsnittet:

«**Nå vil jeg ikke at dere skal være uvitende om det, brødre, at jeg ofte hadde bestemt meg for å komme til dere (men jeg er blitt forhindret inntil nå), slik at jeg kunne ha noen frukt også blant dere, slik som blant de andre folkeslagene.**

Jeg står i gjeld både til grekerne og barbarerne, både til de vise og til de uforstandige.

Så for min del er jeg rede til å forkynne evangeliet også for dere som er i Rom.

For jeg skammer meg ikke over Kristi evangelium, for det er Guds kraft til frelse for hver den som tror, for jøde først og så for greker.»

(Rom.1:13-16).

Hans argument her er tydelig at han ikke skammer seg over å gå til hedningene i Roma med evangeliet, siden det er Guds kraft til frelse for hver den som tror.

Guds gode nyheter om Kristus var først sendt til jøden, men nå, gjennom Paulus, ble de også sendt til hedningene, og Paulus var klar, så mye som i ham var, til å forkynne det for dem «i Roma også.»

Rom.1:16, når det blir sett i lys av sin sammenheng, strider på ingen måte mot resten av Romerbrevet. De som bruker dette avsnittet for å lære jødisk forrang i dag, går glipp av en av de grunnleggende leksjonene i Romerbrevet: at det ikke lenger er noen forskjell, i Guds øyne, mellom jøde og hedning, og at begge på samme måte må nærme seg Gud som de falne sønner av Adam.

Det store motivet for jødisk misjonsarbeid i denne nådens tid er gitt til oss, ikke i Rom.1:16, men i Rom.11:30-33:

«For slik dere tidligere ikke trodde på Gud, men nå likevel har fått barmhjertighet ved deres vantro,

slik har også disse andre nå ikke trodd, for at også de kan få barmhjertighet ved den barmhjertighet som er vist dere.

For Gud har innesluttet dem alle i vantro, for at Han kan vise barmhjertighet mot dem alle.

Å, hvilken dybde av rikdom, både av Guds visdom og kunnskap!
Hvor uransakelige Hans beslutninger er og hvor ufattelige Hans veier er!»

DEN GRADVISE AVDEKKINGEN AV MYSTERIET

Spørsmålet om Paulus' tidlige tjeneste er viktig for forståelsen av mysteriet. Det er noen som ser forskjeller overalt, men de ser ikke rekkevidden, fremdriften og utviklingen i avdekkingen av Guds vidunderlige plan. De ser ikke hvordan, når det så ut til at det profetiske formålet hadde feilet og hedningene ville bli fratatt velsignelsen på grunn av Israels vantro, Gud overstyrte og avdekket sin hemmelige, evige nådes plan, som samtidig forklarte hvordan, og hvordan alene, det profetiske formålet kunne og ville til slutt bli oppfylt; ja, hvordan noen synder noen gang hadde blitt, eller kunne bli frelst. Dette er forskjellen mellom "evangeliet" og «evangeliets mysterium [eller hemmelighet].» Når vi ser det, roper vi med salmisten: Sal 76:10; «Sannelig, menneskets vrede skal lovprise Deg; resten av vreden skal Du holde tilbake.»

Ble mysteriet formidlet til Paulus i en enkelt åpenbaring eller i en serie av åpenbaringer? La oss se hva Skriftene sier om dette:

Apg.26:16: «Men reis deg og stå på dine føtter; for Jeg har vist Meg for deg med den hensikt å gjøre deg til en minister og et vitne, **både om det du har sett og om det i hvilket Jeg vil vise Meg for deg i.**»

Apg. 22:17-18: «Og det skjedde, da jeg var kommet tilbake til Jerusalem, og mens jeg bad i templet, at jeg kom i en transe,

og jeg så Ham si til meg: «Skynd deg og dra ut av Jerusalem så fort du kan, for de vil ikke ta imot ditt vitnesbyrd om Meg.»

2 Kor.12:1: «... **jeg komme til syner og åpenbaringer fra Herren**:»

2 Kor.12:7: «Og for at jeg ikke skulle opphøye meg for mye **på grunn av alle åpenbaringene,** ble det gitt meg en torn i kjødet, en Satans budbærer til å slå meg, så jeg ikke skulle opphøye meg for mye.»

Uten tvil mottok og formidlet Paulus en stor sannhetsfylde gradvis. Ellers ville hans begrep, «mitt evangelium,» *70* og vårt begrep, «Paulus' særegne tjeneste,» være helt misvisende. Men alt ble gjort kjent ved «Jesu Kristi åpenbaring» til Paulus.

70 Dette begrepet antyder den vitale forbindelsen mellom evangeliet av uomskjærelsen, forsonings budskapet osv. Sannsynligvis er det mest omfattende begrepet for det gode budskapet som Paulus forkynte, det som finnes i Apostlenes gjerninger 20:24: «evangeliet om Guds nåde.»

I hvert tilfelle så Paulus Herren selv.

Slik forsvant det gamle programmet gradvis mens det nye tok dets plass. Det var utvikling i åpenbaringen gitt til Paulus, så vel som i den historiske avdekkingen av Guds hemmelige hensikt. Gud reiste opp Paulus for ÉN stor hensikt: å erklære ÉN stor ny kunngjøring gradvis, selv om hans budskap bekreftet og på ingen måte motsa budskapet til Peter og de elleve angående Kristus (Messias).

Det var en tid da forfatteren så på mysteriet som et bestemt punkt i Paulus' forkynnelse, men nå, takk Gud, ser han det som et stort, fantastisk budskap, hvis forståelse er usigelig verdifull.

Vi vil be våre «to-kropp»- brødre om å vurdere følgende forslag:

Vi er enige om at Gud hadde et åpenbart, profetisk formål. Vi er enige om at Han også hadde en hemmelig, evig hensikt som var nøkkelen til oppfyllelsen av det profetiske formålet. Hadde Han enda et formål — en slags buffer mellom de to? Eller hadde Han flere urelaterte formål? Hva var Paulus' budskap i hans tidlige tjeneste? Var det evangeliet om kongedømmet? Helt sikkert var det ikke det. Var det evangeliet av omskjærelsen? Dette ville motsi Gal.2:7. Hva var det da?

Det var «evangeliet av Uomskjærelsen,» «evangeliet av Guds nåde,» og disse kan ikke skilles fra mysteriet.

Ef. 3:1-3:
«AV denne grunn er jeg, Paulus, - Jesu Kristi fange for dere som er av folkeslagene

så sant dere har hørt om **Guds nådes frelseshusholdning, som er gitt meg overfor dere,**

hvordan Han ved åpenbaring gjorde mysteriet kjent for meg (slik jeg tidligere skrev i korthet,

ved dette kan dere, når dere leser det, forstå min innsikt i Kristi mysterium),»

Det er helt sikkert grunnløst å anta at Paulus hadde «en spesiell midlertidig tjeneste» under Apostlenes gjerninger, for det er i løpet av Apostlenes gjerninger at han uttrykker ønsket.

Men ikke noe av dette gjør meg noe; heller ikke har jeg livet kjært for min egen del, **slik at jeg kan avslutte mitt løp med glede,** [Her ser han frem mot avslutningen av sin tjeneste], **og den tjenesten som jeg mottok fra Herren Jesus, å vitne om evangeliet om Guds nåde.**

(Apg. 20:24).

Det vi må erkjenne, er ganske enkelt at Paulus ble frelst under den gamle husholdningen, som han gradvis forlot. Derfor var det riktig og sammenhengende for ham å gjøre visse ting før Apostlenes gjerninger 28, som ville ha vært i strid med Guds vilje etter Apostlenes gjerninger 28.

Men det er mer enn grunnløst — det er en direkte motsetning til Skriften — å lære at Paulus mottok åpenbaringen om mysteriet i fengselet i Roma, og at denne antatte åpenbaringen overgikk hans andre åpenbaringer og markerte den historiske begynnelsen på Kristi legeme, som vi er medlemmer av. De fakta vi allerede har vurdert, at både «mysteriet» og «Kristi legeme» er nevnt og behandlet i detalj i Paulus' tidlige brev, stempler denne læren som helt uskriftlig, og det gjør også det faktum at apostelen uttrykkelig sier i sine senere brev at han er i fengsel FOR mysteriet (Ef.6:20, Kol.4:3).

Det er blitt observert av en ekstrem dispensasjonalist at i Apostlenes gjerninger 21 er det to distinkte grupper — «jødene som tror» og «hedningene som tror,» mens i Kristi legeme forsvinner denne distinksjonen.

Dette er et viktig poeng, for det viser at Gud ennå ikke hadde avsluttet sitt arbeid med Israel. Det er imidlertid verdt å merke seg at selv om Gud tillot denne forskjellen å eksistere utad, erklærte Han allerede gjennom Paulus at det i Kristus ikke finnes noen forskjell mellom jøde og hedning. (se 1Kor.12:13 og Gal.3:27-28).

Noen har antatt at Paulus mente, i Gal.3:27,28, at i Kristi legeme var det verken jøde eller greker, og at dette ikke gjaldt jødene under Peter og de tolv.
Dette, selvfølgelig vil, skader ordlyden i avsnittet som klart sier at det var i Kristus at forskjellen hadde forsvunnet. De jødiske troende i Jerusalem var absolutt i Kristus. Noen hadde til og med vært «i Kristus» før Paulus (Rom.16:7). Men nå ble alle i Kristus medlemmer av ett legeme. At Gal.3:27, 28 inkluderte de jødiske troende i Jerusalem så vel som de som ble frelst gjennom Paulus' tjeneste, og bekrefter videre av 2Kor.5:16-17: «FRA NÅ AV kjenner vi INGEN etter kjødet ... Derfor, hvis NOEN ER I KRISTUS, er han en ny skapning.» Selv Peter visste dette og ble irettesatt da han senere gikk tilbake på det lyset han hadde mottatt (Apg. 15:9, jf. Gal. 2:11,12).

SPØRSMÅL

1 Hvilket problem forvirrer mange bibelstudenter med hensyn til Paulus' tidlige tjeneste? 2. Denne vanskeligheten har fått noen til å konkludere med at mysteriet ikke ble åpenbart, og at Kristi legeme, menigheten i denne husholdningen, ikke begynte før når? 3. Hvordan motbeviser Paulus' tidlige brev denne påstanden?
4. Gi tre skriftsteder fra Apostlenes gjerninger som beviser at Paulus' tidlige (Apostlenes gjerninger) tjeneste først og fremst var til hedningene.
5. Hvorfor gikk Paulus generelt til jøden først under sin tidlige tjeneste?
6. Gi tre skriftsteder fra Paulus' tidlige brev som beviser at disse først og fremst ble skrevet til hedninger. 7. Tilbød Paulus noen gang kongedømmet til Israel, så vidt man vet? 8. Forklar hvordan Paulus bekreftet Peters budskap til jødene.
9. Gi skriftsted som beviser at Israel, som nasjon, hadde blitt åndelig blindet før Paulus selv begynte på reisen til Roma. 10. Hvordan forener du Rom.1:16 («jøde først») med Rom. 10:12 («ingen forskjell»)? 11. Hva er det skriftlige grunnlaget for jødisk misjonsarbeid i dag? 12. Gi to skriftsteder som beviser at Paulus mottok sitt budskap gjennom en serie åpenbaringer. 13. Hvem så Paulus i hver av disse åpenbaringene? 14. Hvilket omfattende begrep bruker han for å beskrive det gode budskapet han forkynte? 15. Hvordan ville du besvare påstanden om at Paulus mottok åpenbaringen av mysteriet i fengsel i Roma? 16. Hvilket avsnitt fra hans senere brev antyder at «Guds nådes evangelium» og «mysteriet» er uatskillelige?
17. Forklar forholdet mellom de to. 18. Gi tre skriftsteder som beviser at jødiske og hedenske troende var ett i Kristus under Paulus' tidlige tjeneste.
19. Hvilken forskjell eksisterte mellom dem på den tiden? 20. Når opphørte denne forskjellen å eksistere?

Kapittel XIV

FORHOLDET MELLOM PROFETI OG MYSTERIET

Mye skade og tap har kommet til menigheten fordi Guds «arbeidere» har unnlatt å legge merke til forskjellene og inndelingene i Sannhetens Ord. Men alvorlig skade kan også oppstå fra manglende evne til å gjenkjenne enheten i Guds store plan for tidene; fra manglende evne til å se sammenhenger så vel som forskjeller.

Ekstreme dispensasjonalister ser mange forskjeller i Skriftene – til og med forskjeller som ikke eksisterer! – men de overser noen av de viktigste sammenhengene. Og, merkelig nok, i forsøket på å etablere ikke-eksisterende forskjeller, snubler de ofte tilbake inn i tradisjonalistenes leir og unnlater dermed også å legge merke til noen av de mest grunnleggende forskjellene!

Et eksempel på dette finner vi i påstanden om at Paulus, da han skrev sine tidlige brev, ennå ikke var kommet inn i sin spesielle tjeneste for hedningene; at han på den tiden praktisk talt forkynte det samme budskapet som de tolv; at han på den tiden opprinnelig henvendte seg til jødene; at hans tidlige brev i hovedsak var rettet mot jøder og at han på den tiden tilbød kongedømmet til Israel – men at etter Apostlenes gjerninger 28, hadde hans tjeneste overhodet ingen forbindelse med de tolvs tjeneste!

Faktum er at fra begynnelsen var Paulus' apostelembete klart adskilt og forskjellig fra de tolvs. Han ble kalt og sendt langt fra Jerusalem, på veien til Damaskus. Hans utnevnelse var «ikke fra mennesker, heller ikke ved menneske,» men av den herliggjorte Herren selv (Gal.1:1). Dessuten ble han fra begynnelsen kalt til en annen tjeneste enn de tolv: «å vitne om Guds nådes evangelium;» å «forkynne blant hedningene Kristi uransakelige rikdom» (Apg.20:24, Ef.3:8). Men det må ikke antas ut fra dette at det samtidig ikke var noen forbindelse mellom de tolvs tjeneste i Apostlenes gjerninger og Paulus' tjeneste på den tiden, eller til og med mellom de tolvs tjeneste i Apostlenes gjerninger og Paulus' tjeneste etter Apostlenes gjerninger.

Til å begynne med representerte Paulus den samme Gud som de tolv, som Israel nå gjorde opprør mot. Han representerte den samme Kristus, som Israel nå avviste. Og «Guds frelse,» som Israel hadde nektet, ble nå «sendt til hedningene» (Matt.1:21, Apg.4:12, 13:26,46, jf. Apg.28:28). Videre kom apostlene i Jerusalem snart til å innse at fordi Israel nå avviste den oppstandne, herliggjorte Kristus, hadde Gud valgt Paulus til å forkynne frelse til hedningene gjennom Israels fall, og i en høytidelig avtale ga deres ledere (Jakob, Kefas og Johannes) Paulus og Barnabas fellesskapets høyre hånd, idet de ble enige om å begrense deres tjeneste til Israel mens Paulus gikk til hedningene. Gal.2:9;

Paulus' tjeneste var ikke bare oppstarten av et annet program adskilt fra menigheten i Jerusalem. Det var det neste trinnet i Guds program, og hvis vi ikke ser utviklingen i hele programmet, går vi glipp av mye.

Denne utviklingen vises tydeligst gjennom noen av de samme skriftstedene som ekstreme dispensasjonalister bruker for å bevise at Paulus' tjeneste i Apostlenes gjerninger var en «jødisk nasjonal tjeneste» i samsvar med det profetiske programmet. Vi vil se nærmere på noen av disse skriftstedene på de følgende sidene.

SÅ HAR HERREN BEFALT OSS

«**Da ble Paulus og Barnabas frimodige og sa: «Det var nødvendig at Guds ord først skulle bli talt til dere; men siden dere forkaster det, og dømmer dere selv uverdige til det evigvarende liv, se, da vender vi oss til folkeslagene.**

For slik har Herren befalt oss, da Han sa: «Jeg har satt deg til å være et lys for folkeslagene, for at du skulle være til frelse like til jordens ender.»

(Apg.13:46-47).

På grunn av Paulus' ord: «For slik har Herren befalt oss,» og hans sitat fra en profeti fra Det gamle testamentet, hevdes det at denne tjenesten til Paulus for hedningene fortsatt hadde kongedømmet for øye og på ingen måte var forbundet med mysteriet.

La oss se:

Da jødene i Pisidian Antiokia motsa og spottet «de ting som ble talt av Paulus,» ble han og Barnabas «frimodige og sa:»

«Det var NØDVENDIG at Guds ord først skulle bli talt til dere.»

Hvorfor var dette nødvendig? Svaret finnes i Peters ord til mengden i Jerusalem:

«Dere er profetenes barn, og barn av **den pakt som Gud sluttet med våre fedre** da Han sa til Abraham: «Og i din sæd skal alle jordens slekter bli velsignet.»

Etter å ha reist opp Sin Sønn Jesus, sendte Gud Ham **først til dere** for å velsigne dere, idet hver og en av dere vender om fra deres syndeskyld.»

(Apg.3:25-26).

Den store Abrahams pakten garanterte velsignelsen til hedningene gjennom Israel; derfor måtte Israel først bli frelst og velsignet. Hele det profetiske programmet er basert på denne store pakten.

Det er derfor vår Herre sa til den syro-fønikiske kvinnen: «La først barna bli mette» (Markus 7:27). Det er derfor Han sa til den samaritanske kvinnen: «Frelsen kommer fra jødene.» Det er derfor Han ga de elleve oppdraget om å begynne sin tjeneste i Jerusalem (Lukas 24:47, Apostlenes gjerninger 1:8). Og merk vel: Peter uttaler tydelig i Apostlenes gjerninger 3:25-26 at Gud hadde sendt Kristus for å velsigne Israel først på grunn av pakten som ble inngått med Abraham.

Som vi har sett, gikk Paulus først til jøden under sin tidlige tjeneste, og bekreftet at «Jesus er Kristus,» samtidig som han søkte å vinne sine tilhørere til personlig tro på Kristus. Han gjorde dette fordi Gud ennå ikke offisielt hadde utsatt oppfyllelsen av Abraham pakten. Gud rakte fortsatt ut sine hender til et ulydig og trassig folk. Han ville ikke la dem være uten unnskyldning for å forkaste Messias. Men la oss fortsette med Paulus' uttalelse til jødene i Antiokia:

«Det var nødvendig at Guds ord først skulle bli talt til dere: MEN ...»

Antyder ikke dette «Men» at det vil komme en avvikelse fra den forutsagte fremgangsmåten?

Merk imidlertid at det ikke var utroskap fra Guds side, men deres egen uvillighet til å akseptere oppfyllelsen av Guds løfte, som forårsaket denne endringen i programmet - en endring som Gud, som kjenner alle ting på forhånd, dermed hadde planlagt i sine hemmelige, evige råd.

«SIDEN DERE FORKASTER DET, OG DØMMER DERE SELV UVERDIGE TIL DET EVIGE LIV, SE, VI VENDER OSS TIL HEDNINGENE.»

Her bør leseren nøye og ærlig svare på følgende spørsmål: Sendes frelsen her til hedningene på grunn av Israels antakelse av Kristus, eller på grunn av hennes avvisning av Kristus? Går frelsen til hedningene på grunnlag av Abrahams pakten eller ved nåde? Går den ifølge profetien eller ifølge mysteriet?

Det finnes bare ett svar på hvert av disse spørsmålene. Paulus i Pisidian Antiokia avvek fra den profetiske fremgangsmåten og begynte å gjøre noe som aldri noen gang ble profetert, for frelsen til hedningene gjennom Israels avvisning av Kristus er aldri forutsagt i de profetiske Skriftene (se Romerne 11:11-12,15,25).

Men hvorfor, kan man spørre, legger Paulus deretter til:

«**For slik har Herren befalt oss, da Han sa: «Jeg har satt deg til å være et lys for folkeslagene, for at du skulle være til frelse like til jordens ender.**»

(Apg.13:47).

Paulus mener her ikke at hedningene nå skal få frelse i henhold til programmet som er skissert i profetien, for vi har allerede sett at det motsatte er tilfelle. Hedningenes velsignelse gjennom Israel må vente til en fremtidig dag.

Apostelen peker ganske enkelt her på at Gud hadde «satt» Kristus til å være «et lys for hedningene» og «til frelse til jordens ender» og at Han ville ha det slik, uavhengig av Israel. Siden Israel nektet å være kanalen for velsignelse til nasjonene, skulle Gud nå velsigne nasjonene direkte gjennom Kristus, utenom Israel, og Paulus hadde blitt «befalt» å forkynne dette faktum.

INGEN ANDRE TING

«**Etter å ha fått hjelp fra Gud står jeg derfor på denne dag og vitner både for liten og stor, uten å si noe annet enn det som profetene og Moses sa skulle komme**» -

(Apg. 26:22).

Ekstreme dispensasjonalister har sannsynligvis brukt dette avsnittet mer enn noe annet for å bevise deres «to kropp» -teori. Dette avsnittet, etter deres mening, er et avgjørende bevis på at frem til slutten av Apostlenes gjerninger hadde Paulus ikke forkynt noe som ikke profetene og Moses allerede hadde forutsagt, og han begrenset sin tjeneste helt til forkynnelsen av Guds profetiske hensikt. Dermed har de i virkeligheten Paulus som forkynner «evangeliet av omskjærelsen,» som ifølge hans eget vitnesbyrd ikke hadde blitt betrodd til ham, men til Peter (Gal.2:7).

Å lære fra Apg.26:22 at Paulus hittil hadde lært ingenting som ikke profetene og Moses allerede hadde forutsagt, er åpenbart i strid med opptegnelsen.

Som vi har sett, hadde verken profetene eller Moses forutsagt noe om frelsen for hedningene gjennom Israels fall. De hadde heller ikke forutsagt «Guds nådes evangelium,» der verken omskjæring eller loven skulle ha noen del.

De hadde heller ikke antydet at jøder og hedninger ville bli døpt inn i ett legeme ved Ånden. De hadde heller ikke sagt eller engang visst noe om at troende skulle «hentes opp» til himmelen av «Herren selv.» Men alt dette ble forkynt av Paulus før slutten av Apostlenes gjerninger (Rom.11:11-12, Apg. 20:24, 1Kor.12:13, 1Tess. 4:16,17).

Og hadde ikke Paulus tydelig talt om «mysteriet» og dets tilknyttede «mysterier» i sine tidlige brev? (Rom.11:25, 16:25, 1Kor. 2:6-7, 4:1, 15:51). Er mysteriet da å finne i profetien – det som var «skjult» og «holdt hemmelig,» i det som hadde blitt «gjort kjent»?

Faktisk, selv om vi skulle innrømme at Paulus forkynte kongedømmet under hele sin tjeneste i Apostlenes gjerninger, ville han likevel ha lært mer enn «det profetene og Moses sa skulle komme,» for selv under evangeliet om kongedømme uttalte vår Herre ting som hadde vært «holdt hemmelig fra verdens grunnvoll ble lagt» (Matt.13:35); sannheter som verken profetene *71* eller Moses hadde kjent til.

Hva mente da Paulus ved å si til Agrippa at inntil da hadde han vitnet om «ingen andre ting enn det som profetene og Moses sa skulle komme»?

Svaret er enkelt når vi leser videre:

«**At Kristus skulle lide, at Han skulle være den første til å stå opp fra de døde, og at Han skulle forkynne lyset for folket og for folkeslagene**.» (Apg. 26:23).

Med andre ord, Paulus' vitnesbyrd om at Kristus hadde dødd og stått opp igjen, og at Han skulle bringe lys til Israel og hedningene, var ikke annet enn det profetene og Moses hadde sagt skulle komme, og vi finner fra den foregående sammenhengen at det var fordi Paulus hadde forkynt den oppstandne Kristus for jødene og «deretter for hedningene,» at jødene nå søkte å drepe ham.

Svaret er så enkelt som det, og feiltolkningen av dette enkle avsnittet viser hvor mye forvirring og tap som kan resultere fra å bruke ett vers uten hensyn til dets sammenheng.

ISRAELS HÅP

«...FOR ISRAELS HÅP ER JEG BUNDET MED DENNE LENKEN»

(Apg. 28:20).

Ovennevnte er et annet avsnitt som ekstreme dispensasjonalister ofte bruker for å bevise at Paulus' tjeneste i Apostlenes gjerninger primært var rettet mot jødene, og at «helt til slutten av Apostlenes gjerninger handler om evangeliet om kongedømme.

Men hva mener apostelen med «Israels håp»? Mener han det som Israel håpet på (dvs. kongedømme), eller det som ga henne grunn til å håpe (dvs. oppstandelsen)? Henviser han til gjenstand for deres forventning eller deres grunnlag for det? De som underviser «to legemer»-teorien, har resonnert til fordel for det første. De er sikre på at Paulus mente løftet om kongedømme da han snakket om Israels håp.

71 Det er sant at vår Herre selv var en profet, men Paulus refererer tydelig til profetene som Agrippa trodde på (Apg.26:27). - Oversetterens Notat: «Det å åpenbare en hemmelighet i en husholdning Matt.13:35 (Loven) er ikke det samme som å åpenbare en helt NY husholdning, Nådens Ef.3»

Men de tar feil. Paulus hadde ikke blitt fengslet for å forkynne Israels kongedømmes løfter. Jødene hadde motsatt seg ham så bittert for å forkynne til hedningene om en oppstanden Kristus som de avviste, mens Peter, som representerte kongedømmets løfter og fortsatt søkte å bringe Israel til Messias' føtter, forble fri i Jerusalem.

Selve poenget med Paulus' uttalelse her er at sannheten om Kristi oppstandelse, som jødene fryktet og hatet så mye, og som nå grep fatt i hedningene, faktisk var «Israels håp.»

Israels håp er den oppstandne Kristus. Takk Gud, for Israels skyld, at saddukeerne viste seg å være så fullstendig feil da de forsøkte å overbevise seg selv og andre om at Kristi oppstandelse var en umulighet og en illusjon; at Kristus var død.

Hadde dette vært sant, ville Israel for alltid vært uten håp. Med den eneste som muligens kunne ha vært deres Messias, død i en grav, hvordan ville de da vært noe bedre stilt enn tilhengerne av Buddha eller Mohammed?

Hvilket annet håp er det for Israel? Kunne en annen sønn av David reise seg og bli identifisert nå? Kunne han stå opp i tide for å oppfylle tidsprofetiene i Det gamle testamentet? Og om han kunne, ville det bety at han fortsatt først måtte bli «kuttet av,» som Daniel hadde forutsagt (Dan.9:26), før han kunne befri sitt folk fra deres fiender?

For å passe til de hebraiske skriftene om Messias, måtte en slik en lide, dø, stå opp igjen og stige opp til himmelen før han kommer i kraft og herlighet for å herske. Men det er for sent å snakke om det nå, for ingen Messias kunne dukke opp i den tid som er forutsagt, eller til og med bli identifisert som Davids sønn. Nei, hvis Kristus som Israel korsfestet for nitten hundre år siden ikke er oppstanden og lever i dag, da er Israel fullstendig og evig uten håp.

At dette er hva Paulus hadde i tankene da han sa at han var bundet med en lenke for Israels håp, er klart fra andre avsnitt i Apostlenes gjerninger om samme emne.

I Apostlenes gjerninger 5:31, for eksempel, finner vi Peter som peker på Kristi oppstandelse som Israels håp:

«**Ham har Gud opphøyd ved Sin høyre hånd til å være Fyrste og Frelser, for å gi Israel omvendelse og tilgivelse for syndene**.»

Paulus hadde selvfølgelig en ytterligere åpenbaring om den oppstandne Kristus og forkynte Ham som frelser for både jøder og hedninger — som håpet for den falne menneskeheten. Det var dette som såret de sjalu jødene. Likevel insisterte Paulus på at den oppstandne Kristus også var håpet for hans nasjon.

I Apostlenes gjerninger 23:6 finner vi Paulus foran det hebraiske rådet:

«Men da Paulus så at én del av dem var saddukeere, og at den andre delen var fariseere, ropte han ut i Rådet: «Menn og brødre, jeg er en fariseer, sønn av en fariseer; **det er på grunn av håpet og de dødes oppstandelse jeg blir forhørt!**»

Merk tydelig at det var for «håpet og de dødes oppstandelse» han var «satt under anklage,» og merk forbindelsen til uttrykket: «for Israels håp er jeg bundet.»

I Apostlenes gjerninger 24:14-15 er det igjen oppstandelsen som er hovedtema:

«Men dette bekjenner jeg for deg, at etter den veien som de kaller vranglære, tilber jeg mine fedres Gud, **og jeg tror alt det som er skrevet i loven og i profetene**. ... **at det skal finne sted en oppstandelse av de døde, både av de rettferdige og de urettferdige.**»

I Apostlenes gjerninger 26:6-8 er hans argument det samme igjen. Der står han foran Agrippa og peker nøye på hvorfor han blir stilt for retten:

«Og **nå står jeg og blir dømt for håpet om det løftet som ble gitt av Gud til våre fedre,**

dette løftet som våre tolv stammer håper å oppnå, ved at de iherdig tjener Gud natt og dag. **På grunn av dette håp, kong, er Agrippa jeg anklaget av jødene.**

Hvorfor skulle det bli ansett som utrolig hos dere at Gud skulle reise opp de døde?»

Merk her nøye at løftet det refereres til, var løftet om kongedømmets velsignelse, mens «håpet om løftet» var Kristi oppstandelse, som var selve fundamentet for Paulus' budskap. For dette «håpets skyld» ble Paulus «anklaget av jødene.» Derfor kunne apostelen si til de jødiske lederne i Roma: «For Israels håp er jeg bundet med denne lenken.»

At dette faktisk var grunnen til at Paulus hadde blitt «satt under anklage» og «anklaget» og «dømt» og «bundet med denne lenken,» bekreftes til og med av Festus, som informerte Agrippa om at da Paulus ble brakt fram for ham, «fremførte ikke jødene noen anklage om slike ting som jeg hadde antatt:

«Men hadde visse spørsmål mot ham om deres egen overtro, og om en JESUS, SOM VAR DØD, SOM PAULUS PÅSTO Å VÆRE I LIVE» (Apg.25:18-19).

Således har vi i Apostlenes gjerninger alene overveldende bevis på det spesifikke punktet som var stridens kjerne mellom Paulus og dem som hadde fått ham «bundet med denne lenken.» Og det punktet var ikke hans forkynnelse av kongedømmets velsignelser, men hans spesielle og kraftfulle forkynnelse av Kristi oppstandelse, som han hevdet var Israels håp. Hadde disse fakta blitt lagt merke til i tide under gjenopprettelsen av det Paulinske budskap, kunne mye av forvirringen av ekstremisme ha blitt unngått.

SOM DET ER SKREVET

Oppmerksomheten bør også rettes mot Rom.15:8-16 hvor, etter å ha påpekt at «det er skrevet» (vers 9) «igjen» (vers 10) «og igjen» (vers 11) «og igjen» (vers 12) at hedningene skulle bli frelst, påpeker Apostelen Paulus at Gud har utnevnt ham til «Jesu Kristi tjener blant hedningene» (vers 16).

Men her, som i Apg. 13:46-47, finner vi ganske enkelt igjen forbindelsen mellom profetien og mysteriet.

Det var faktisk forutsagt at hedningene en dag skulle fryde seg sammen med Guds folk, Israel. Men, som Paulus erklærer til romerne, nektet Israel selv Kristus. Hvordan kunne da hedningene bli velsignet gjennom henne? Det er på grunn av denne vanskeligheten at apostelen formaner hedningene i Roma:

«**Må nå håpets Gud fylle dere med all glede og fred i troen, så dere kan være rike på håp ved Den Hellige Ånds kraft.**» (Rom.15:13).

Og deretter taler apostelen frimodig, uten å forklare de skriftene han nettopp har sitert, men erklærer sin autoritet som en apostel av Jesus Kristus:

«**Likevel, brødre, har jeg skrevet til dels nokså dristig til dere, for å påminne dere, på grunn av den nåde som er gitt meg av Gud,**
at jeg skulle være Jesu Kristi minister for folkeslagene og betjene dem med Guds evangelium, for at min frembæring av folkeslagene kan bli mottatt, ved at de er blitt helliget av Den Hellige Ånd.»

Her igjen ser vi Gud sende frelsen til hedningene, ikke på den måten som er foreskrevet i profetiene, men sende den likevel. Vi kan omformulere apostelens argument slik: «At hedningene skal prise Gud for Hans barmhjertighet, er skrevet igjen og igjen og igjen. Dere sier at Israel, gjennom hvem velsignelsen skulle flyte, avviser Kristus? Da er det bare å stole på og glede seg i Gud, og la meg tale frimodig og minne dere om den nåden som er gitt meg, at jeg skulle være Jesu Kristi tjener blant hedningene. Og mitt offer av hedningene er også velbehagelig for Gud, for det blir helliget ved Den Hellige Ånd.» Hvor vakkert er ikke dette avsnittet! De som ønsker å forstå Guds plan, bør lese det igjen og igjen til den velsignede sannheten i det er fullt ut forstått.

ARVINGER I HENHOLD TIL LØFTET

Et siste ord i denne forbindelse bør skrives for dem som snubler over slike uttrykk som «Abrahams ætt» og «arvinger ifølge løftet,» anvendt på hedninge troende i Paulus' tidlige skrifter.

Er ikke Kristus Abrahams ætt? Er ikke vi medlemmer av Kristus? Er vi ikke alle arvinger til alle ting i Ham? Sant nok, vi ble arvinger gjennom Guds hemmelige, evige hensikt, da løftet så ut til å ha sviktet, men faktum er at vi, som hedninger, er blitt arvinger. *72*

Videre er vi blitt arvinger «i henhold til løftet,» for løftet var til Abraham og hans ætt, og vi, som er i Kristus, er virkelig Abrahams ætt. Således ble ikke Israel, som løftet tilhørte (Rom.9:4), arving, mens vi, medlemmene av det hemmelige, uforutsagte legeme, har blitt arvinger i Kristus. Dette opphever imidlertid ikke løftene gitt til nasjonen, Abrahams naturlige ætt.

De som snubler over slike uttrykk, burde utvilsomt ha vanskeligheter med mange uttrykk i Paulus' senere brev, der vi leser at vi er «forseglet med den Hellige Ånds løfte» og gjort til «medarvinger av Hans løfte i Kristus, ved evangeliet» (Ef.1:13, 3:6, jf. Gal. 3:14,22,29). Men disse avsnittene er ingen snublestein når vi tar riktig hensyn til forholdet mellom profeti og mysteriet.

72 Vi, derimot, arver ikke Kristus på grunn av løftene, men arver snarere løftene og "alle ting" gjennom Kristus.

SPØRSMÅL

1 Gi tre antydninger på at Paulus' apostelembete fra begynnelsen var forskjellig fra de tolvs. 2. Hvilken forbindelse var det mellom deres tjenester? 3. I hvilken høytidelig avtale mellom apostlene i Jerusalem og Paulus blir både forskjellen og forbindelsen understreket? 4. Nevn tre skriftsteder som ofte brukes av ekstreme dispensasjonalister for å bevise at Paulus ikke begynte å forkynne mysteriet før etter Apostlenes gjerninger 28. 5. Hvorfor hadde det vært «nødvendig» å forkynne Guds ord til jødene først? 6. Hvordan reagerte jødene i Pisidian Antiokia da Paulus først brakte Guds ord til dem? 7. Hva gjorde Paulus da? 8. Var dette i henhold til profetiene eller i henhold til mysteriet? 9. Nevn tre uprofeterte sannheter forkynt av Paulus før Apostlenes gjerninger 28. 10. Hva hadde han forkynt som var i strengt samsvar med det profetene og Moses hadde sagt skulle komme?
11. Hva er "Israels håp"? 12. Forklar forskjellen mellom «løftet gitt av Gud til fedrene» og «løftets håp ...» 13. Var Paulus fengslet for å forkynne løftet eller håpet? 14. Forutsa Det gamle testamentets profetier frelsen for hedningene?
15. Forutsa det frelsen for hedningene gjennom Israels fall?
16. Har Gud sendt frelse til hedningene?
17. Har Han sendt den på den måten som er foreskrevet i profetiene?
18. Sendte Han den gjennom de tolv, under «den store kommisjonen»?
19. Sendte Han den i forbindelse med Israels oppgang eller fall?
20. I hvilken forstand er troende i dag Abrahams ætt og arvinger i henhold til løftet?

Kapittel XV

HERRENS NATTVERD

Mange oppriktige troende føler at for å være konsekvente, burde de som hevder at dåp med vann ikke er i Guds program for denne tidsalderen også slutte å samles til Herrens nattverd.

Her står ekstreme dispensasjonalister og kirkesamfunn sammen, den eneste forskjellen er at mens de førstnevnte mener at verken Herrens nattverd eller dåp med vann bør observeres i denne husholdningen, mener de sistnevnte at begge bør observeres.

EN USKRIFTLIG FORUTSETNING

Men begge disse gruppene har basert sine argumenter på en helt uskriftlig antagelse – at dåp med vann og Herrens nattverd hører sammen i Guds program. Dette er ren tradisjon, og det er overraskende at ekstreme dispensasjonalister, av alle mennesker, skulle akseptere det som sannhet.

Vi husker godt hvordan en oppsiktsvekkende feilsitering av Kol. 2:14 først ledet oss inn i en studie av dette emnet. En bibellærer hadde sitert det slik: «Slettende ut håndskriften av forordninger, som var mot oss, og lot to være igjen, dåp og Herrens nattverd!» Da vi begynte å søke i Skriftene om dette, oppdaget vi raskt at dåp med vann var en forordning, men at Herrens nattverd absolutt ikke var en forordning, i den skriftlige betydningen av begrepet.

Vi må være som de i berøa og søke selv for å se om dåp med vann og Herrens nattverd er koblet sammen som forordninger, enten for Israel eller Kristi legeme, og hvis vi finner at de ikke er slik koblet, bør vi fastslå det i våre sinn og for alltid være ferdige med den uskriftlige oppfatningen.

Faktum er at det er klare skiller og til og med kontraster mellom dåp og Herrens nattverd.

Dåp med vann var en gammeltestamentlig forordning. Herrens nattverd er en nytestamentlig feiring. Dåp med vann, som alle forordninger, ble «pålagt». Herrens nattverd ble aldri pålagt.

Dåp med vann var et krav for frelse.

Herrens nattverd, aldri!

Dåp med vann var knyttet til vår Herres åpenbarelse for Israel. Herrens nattverd er knyttet til vår Herres avvisning og fravær. Dåp med vann betegner et ufullført verk.

Herrens nattverd taler om Kristi fullførte verk.

Dåp med vann var en enkelt handling.

Herrens nattverd feires om og om igjen.

Dåp med vann var ikke inkludert i Paulus' spesielle oppdrag.

Herrens nattverd var inkludert i Paulus' spesielle oppdrag.

HERRENS NATTVERD
EN NYTESTAMENTLIG FEIRING

Som vi har sett i vår diskusjon om dåp med vann, var denne seremonien klart en gammeltestamentlig forordning. Herrens nattverd, derimot, er klart en nytestamentlig feiring. Det er skuffende å finne noen velmenende ekstremister som kaller Herrens nattverd for «påskemåltidet», for sikkert beviser Lukas 22:14-20 at vår Herre, etter påsken, innstiftet ett «minne» om sin død.

Når Paulus gjengir hva vår Herre gjorde og sa under Herrens nattverd, nevner han kun brødet og vinen, mens det under påskemåltidet var mer enn dette.

Påskemåltidet, som dåp med vann, var en gammeltestamentlig forordning, men Herrens nattverd er tydelig forbundet med det nye testamentet.

«FOR DETTE ER MITT BLOD I DET NYE TESTAMENTET ...» (Matt.26:28).

Påskemåltidet, som dåp med vann, talte om et ufullført verk, for det er umulig at verken dyrenes blod eller vannets renselse kan ta bort synder. Begge var skygger av blodet og vannet som fløt fra Frelserens side.

Fordi så mange snubler over det faktum at dåp med vann ble praktisert også etter korset, gjentar vi at de fulle resultatene av Golgata ikke ble manifestert før «til sin tid,» gjennom apostelen Paulus. Omskjærelsen, sabbatene og de levittiske festene talte også om et ufullført verk, men de ble alle overholdt etter korset.
Dette er simpelthen fordi tiden ikke var moden for utfoldelsen av Guds hemmelige hensikt og evangeliet om Guds nåde før Paulus ble oppreist, og selv da var denne utfoldelsen og det gamle ordningens bortgang en gradvis prosess.

MEN, mens påskemåltidet og dåp med vann var gammeltestamentlige forordninger, er Herrens nattverd en nytestamentlig feiring. Feiringen av Herrens død skal aldri klassifiseres sammen med forordninger, for mens disse alle talte om et ufullført verk, er Herrens nattverd tydelig en feiring av Kristi FULLFØRTE VERK. Minst tre ganger blir det sagt at Herrens nattverd er til "minne" om vår Herres offerverk.

HVORDAN DEN NYE PAKTEN ANGÅR OSS

Siden det Nye Testamentet, eller Pakten, spesielt ble inngått med «Israels hus og med Judas hus» (Jer.31:31), har noen konkludert med at det ikke kan ha noen forbindelse til hedningene, og at derfor Herrens nattverd ikke bør praktiseres i dag.

Men dette er en feil. Den gamle pakten, som den nye, ble inngått med Israel, men den påvirker hedningene på en grunnleggende måte. Se Paulus' ord i Rom.3:19-20:

«Men vi vet at alt det loven sier, det sier den til dem som er under loven, for at **hver munn** kan bli lukket igjen, og for at **hele verden** kan stå skyldig for Gud.

Derfor blir intet kjød rettferdiggjort ved lovens gjerninger i Hans øyne, for ved loven kommer kunnskapen om synd.»

Hedningene var aldri, og er heller ikke i dag, under lovens pakt, men det ville være en feil å hevde at loven ikke påvirker hedningene, for den ble gitt for at hele verden skulle bli erklært skyldig for Gud.

Israel representerte verden for Gud. Israel var den eneste nasjonen som Gud fremdeles hadde å gjøre med etter at Han hadde oppgitt hedningene. Da hun til slutt falt, betydde det at hele verden hadde falt. Hvis Gud skulle kreve de rettferdige standardene i den gamle pakten (2.Mos.19:5, 6) fra en hvilken som helst gruppe mennesker, ville denne gruppen helt sikkert bli dømt. Det er derfor den nye pakten var nødvendig.

Etter at Israels mislykkethet under den gamle pakten ble stadig mer tydelig, lovet Gud å inngå en ny pakt med dem. Denne nye pakten skulle inngås med den utvalgte nasjonen alene. Jeremias uttaler dette tydelig, som vi har sett ovenfor.

Og Gud inngikk denne nye pakten med Israel og Juda — på Golgata (Matt.26:28). Det var der Kristus skaffet sitt paktfolk det de ikke kunne oppnå under loven. Det var der Jesajas profeti ble oppfylt: «For mitt folks synder ble Han slått» (Jes.53:8).

Det var på grunnlag av Golgata og blodet av den nye pakten at kongedømmes velsignelse ble tilbudt Israel på pinsedagen, men den generasjonen i Israel avslo velsignelsen, og den nye pakten venter på en fremtidig oppfyllelse.

Men det følger ikke av dette at den nye pakten ikke påvirker hedningene.

Hvis hedningene kommer under forbannelsen av den gamle pakten, kan de også få del i velsignelsene av den nye, for hvorfor ble blodet av den nye pakten utgytt, hvis ikke for å fjerne forbannelsen av den gamle?

Hvis Gud gjennom den gamle pakten med Israel viste hvordan hele verden står fordømt i Hans øyne, så viser Gud gjennom den nye pakten med Israel hvordan alle kan bli rettferdiggjort i Hans øyne. *73* Hebreerne 2:9-16 sier at Kristus «tok på seg Abrahams ætt.» Men hvorfor? «For at Han ved Guds nåde skulle smake døden for ALLE MENNESKER.»

På Golgata lovet Gud Israel ved en høytidelig pakt: «For Jeg vil tilgi deres syndeskyld, og deres synd vil Jeg ikke minnes mer.» (Jeremia 31:34, jf. Matteus 26:28). Gud inngikk ikke en slik pakt med hedningene, men det Han lovet Israel ved pakt, mottar vi ved nåde. Leseren bør nøye undersøke Jeremia 31:31-34 og merke seg at velsignelsene i den nye pakt er alle åndelige. *74*

Det står ingenting om landet, kongedømmet eller tronen. Mottar medlemmene av Kristi legeme i dag de velsignelsene som er beskrevet der? Ja, alle sammen.
Har Han ikke skrevet sin lov i våre hjerter? Er det ikke vårt ønske å adlyde Ham?
Kjenner vi ikke «Herren»? Er Han ikke vår Gud? Er vi ikke Hans folk?
Har Han ikke tilgitt våre misgjerninger? Husker Han ikke våre synder mot oss?

Vi må ikke glemme at «vi har forløsning ved Hans blod» — det samme «blodet av den nye pakt.» Dette blodet frelser oss selv mens Israel famler i blindhet og vakler i vantro.

Men det finnes også andre viktige forskjeller mellom vanndåpen og nattverden.

EN FEIRING I HANS FRAVÆR

Vanndåpen er tydelig forbundet med Kristi åpenbaring for Israel. Vurder ordene til Johannes Døperen i Johannes 1:31:

«OG JEG KJENTE HAM IKKE; MEN FOR AT HAN SKULLE BLI ÅPENBART FOR ISRAEL, DERFOR ER JEG KOMMET OG DØPER MED VANN.»

I kontrast til dette er nattverden forbundet med Kristi avvisning og ble først gitt til Hans etterfølgere for å feire i Hans fravær, inntil Gud skulle gjøre Hans fiender til Hans fotskammel.

73 Den enkle lovnaden om at Gud skulle opprette en ny pakt (Jer.31:31-34) gjorde ikke dette klart. Faktisk var det ikke før en tid etter at blodet for den nye pakt var utøst at dens fulle betydning ble forklart av Paulus, «en dugelig tjener for det nye testamentet.2Kor.3:6;»

74 Dette er grunnen til at Paulus aldri blir kalt en tjener for den Abrahams pakten, Mosaiske eller Davids pakten, men kun for det Nye Testamente (den nye pakt) (2Kor.3:5-6). KJV

Det var ved åpenbaring at apostelen Paulus senere gjorde kjent Guds underfulle hensikt om å utsette dommen og innlede en nådeperiode. Ved åpenbaring erklærte han at Herren, i kjærlighet til syndere, ville forbli borte, som et eksil, mens han sendte ut ambassadører for å tilby sine fiender forsoning ved nåde, gjennom tro på Hans fullførte verk (Ef.3:1-4 og 2Pet.3:3,4,8,9,15).

Hver troende i dag burde ha i sitt hjerte og på sine lepper det budskapet som Paulus så trofast proklamerte, og som menigheten siden da så sørgelig har forvirret og tilslørt:

«**Så er vi da ambassadører for Kristus**, som om Gud selv bønnfaller dere ved oss: vi ber dere **i Kristi sted,** bli forsonet med Gud.

For Ham som ikke kjente til synd, **gjorde Han til synd for oss, for at vi skulle bli gjort til Guds rettferdighet i Ham**.» (2Kor.5:20-21).

Det var på grunn av Kristi fortsatte fravær at Paulus, ved åpenbaring, «overleverte» nattverden som en feiring av vår Herres død «til Han kommer» (I Kor.11:23,26).

HERRENS NATTVERD OG FRELSE

Det var ved åpenbaring at apostelen Paulus senere gjorde kjent Guds underfulle hensikt om å utsette dommen og innlede en nådeperiode. Ved åpenbaring erklærte han at Herren, i kjærlighet til syndere, ville forbli borte, som et eksil, mens han sendte ut ambassadører for å tilby sine fiender forsoning ved nåde, gjennom tro på Hans fullførte verk (Ef.3:1-4 og 2Pet.3:3,4,8,9,15).

Vi har sett at vanndåpen, både før og etter korset, var påkrevd for syndenes forlatelse (Markus 1:4, 16:15-16, Apostlenes gjerninger 2:38). Med Herrens nattverd er det stikk motsatt, for kun de som allerede er frelst, blir invitert til å delta i den.

Våre menighets brødre burde helt sikkert gjenkjenne denne forskjellen, for mens de gjør dåpen til en forutsetning for medlemskap i de fleste av deres menigheter, gjør de sjelden nattverden til en forutsetning. Tvert imot er nattverden et privilegium som kun gis til de frelste; noen ganger, faktisk, bare til medlemmene av de spesifikke menighetene hvor den blir «feiret.»

Som alle andre ordinanser, fordi vanndåpen representerte et ufullendt verk, var den nødvendig for frelse. Ingen kunne hevde frelse uten den. Men se kontrasten med Herrens nattverd.

Matt. 26:28: «FOR DETTE ER MITT BLOD, DEN NYE PAKTENS BLOD, SOM BLIR UTGYTT FOR MANGE TIL FORLATELSE FOR SYNDENE.»

Selv om Herrens ord ved bordet ennå ikke var fullt ut forstått, markerer de likevel en viktig forskjell mellom dåpen og nattverden.

HERRENS NATTVERD IKKE PÅLAGT

Vanndåpen var en anordning; et åk. Den ble «pålagt.»

Hebreerne 9:10: «dette bestod bare i mat og drikke, og forskjellige renselser [gr. BAPTISMOIS], og kjødelige **forordninger, som ble pålagt dem inntil reformeringens tid.**»

Dette er grunnen til at Kolosserne 2:20 sier:

«Hvis dere er døde med Kristus fra verdens grunnleggende prinsipper, hvorfor er dere da **underlagt slike forordninger**, som om dere lever i verden»

Og dette er grunnen til at Kolosserne 2:9-12 viser vår omskjærelse og dåp som noe som er blitt fullført for oss av Kristus, og legger til:

«**og Han har strøket ut gjeldsbrevet som var imot oss, det som vitnet mot oss. Og Han tok det bort, ved at Han naglet det til Sitt kors**.» (v.14).

Mange predikanter har lært at Guds barn burde «underkaste seg» vanndåpen, men har leseren noen gang hørt noen insistere på at vi skal «underkaste oss» nattverden? Herrens nattverd kan aldri klassifiseres med Det gamle testamentes forordninger. Den ble aldri pålagt eller krevd for å bli akseptert av Gud.
Tvert imot presenterer Skriften den tydelig som en feiring, en «erindring,» hvor det er den troendes privilegium å delta «så ofte» som han ønsker (1Kor.11:26), selv om det tas for gitt at han vil ønske å minnes på denne måten hva Herren har gjort for ham.

HERRENS NATTVERD ET VITNESBYRD

En annen skarp forskjell mellom vanndåpen og Herrens nattverd er at mens den første skulle administreres bare én gang, skulle den siste feires igjen og igjen.

Uten et snev av bevis eller en eneste skriftlig bekreftelse hevder noen at hensikten med vanndåpen er å gi et offentlig vitnesbyrd om vår død, begravelse og oppstandelse med Kristus. Men hvorfor skal troende da døpes bare én gang? Er ett vitnesbyrd nok?

Kan vi se på en person om han har blitt døpt eller ikke?
Hvis vanndåpen var ment som et vitnesbyrd om at den troende er blitt korsfestet, begravet og oppreist med Kristus, skulle vi bli døpt igjen og igjen, ikke bare én gang foran en gruppe mennesker.

Men Skriftene lærer tydelig at Herrens nattverd var ment å minne troende og verden om Kristi død.

«... **gjør dette til minne om Meg**.» v 24

«... **Gjør dette**, ... **til minne om Meg.**» v25

«**For så ofte som dere spiser dette brødet og drikker dette begeret, forkynner dere Herrens død, inntil Han kommer**.» (1Kor.11:26).

HERRENS NATTVERD OG PAULUS' OPPDRAG

Dåpen var ikke inkludert i Paulus' spesielle oppdrag.

«FOR KRISTUS SENDTE MEG IKKE FOR Å DØPE, MEN FOR Å FORKYNNE EVANGELIET ...» (1Kor.1:17).

Sammenhengen endrer ikke dette faktum det minste. Det er sant at korinterne var oppblåste og kjødelige, og av denne grunn var Paulus glad for at han ikke hadde døpt flere av dem. Dette modifiserer imidlertid ikke, det understreker heller det faktum at han ikke var sendt for å døpe, og de som insisterer på at han var sendt for å døpe, slik Johannes døperen og de tolv hadde vært, bør fremlegge beviset.

Våre menighets brødre kan lett bevise at Johannes døperen var sendt for å døpe ...

Og de kan lett bevise at de tolv oppdrag var sendt for å døpe, men de klarer ikke helt å produsere noe skriftlig bevis på at vanndåpen var inkludert i den store kallelsen som Paulus mottok ved åpenbaring. Hvis 1Kor.1:17 betyr noe, betyr det at vanndåpen ikke var inkludert i den kallelsen.

Dette betyr ikke at Paulus gjorde noe galt i å døpe før Israel ble satt til side, like lite som at han gjorde noe galt i å utføre mirakler eller tale i tunger eller bekrefte Peters budskap som Guds ord til Israel. *75*

Men Herrens nattverd var inkludert i Paulus' spesielle kallelse.

«**For jeg har mottatt fra Herren det som jeg også har overlevert til dere, at Herren Jesus den samme natt som Han ble forrådt tok brød**.» Dette er ordene Paulus bruker for å «overlevere» minnet om Herrens død til dem (1Kor.11:23). Dette var en del av Paulus' særegne budskap.

75 Det bør imidlertid bemerkes at ikke før etter Paulus' omvendelse har vi dåpen til de som allerede jubler i frelsen, og det sier seg selv at Paulus ikke kunne, og ikke gjorde, eller proklamerte dåp for syndenes forlatelse slik Peter før ham hadde gjort.

Paulus hadde ikke en rekke avvikende evangelier. De forskjellige elementene av det gode budskapet som han forkynte, var alle en del av ett stort budskap som gradvis ble utviklet i hans brev og igjen og igjen kalt «mitt evangelium», ikke «mine evangelier».

Dette er ikke for å nekte for at han bekreftet Peters budskap. Det er bare for å påpeke at selv i sin tidlige tjeneste var hans store budskap ikke «evangeliet av omskjærelsens» som noen vil ha oss til å tro, men «evangeliet av uomskjærelsen» (Gal.2:7), og at Herrens nattverd tilhører dette særegne paulinske budskapet.

HERRENS NATTVERD OG VÅR HIMMELSKE POSISJON

Helt ærlig, det er vanskelig for oss å følge «logikken» til noen av våre ekstreme brødre som resonerer at siden vår posisjon og våre velsignelser er i det himmelske, burde vi ikke delta i Herrens nattverd fordi det er en fysisk feiring.

De sier: «Tenk deg en død mann som spiser! Tenk deg en ved Guds høyre hånd som deltar i en nattverd her nede!» Men kan denne «logikken» bare gjelde for Herrens nattverd? Tenk deg en død mann, eller en i himmelen, som forteller løgner! Tenk deg ham stjele! Tenk deg ham reise eller holdt som fange!
Likevel formaner Paulus, i sine senere brev, brødre hvis posisjon er i himmelen, til ikke å lyve og stjele, og refererer til sine egne reiser og sine lenker.

De som fremmer det ovennevnte argumentet mot feiringen av Herrens nattverden glemmer ganske enkelt å skille mellom vår posisjon i Kristus og vår tilstand. Apostelen advarer mot «kjødelige [fysiske] ordninger,» for å være sikker, siden mysteriet nå er fullt ut åpenbart, for nå ville ethvert tidligere krav, selv om det ble lagt til tro, være en refleksjon på Kristi fullførte verk.

Men nattverden var aldri et krav for frelse og kan ikke klassifiseres sammen med de andre forordningene. Paulus lærer heller aldri, og han avviser faktisk, den feilen at fysiske ting som sådan er uforenlige med åndelige velsignelser.

Det finnes mange fysiske privilegier som, når de blir brukt riktig, blir oversatt til åndelige velsignelser.

Vi kan spise og drikke til Guds ære (1Kor.10:31).
Vi kan bøye våre knær for Faderen (Ef.3:14).
Vi kan studere ut av fysiske bøker og en fysisk Bibel (1Tim.4:13, 2Tim. 2:15).
Vi kan samles med andre hellige på jorden, ofte i bygninger (Hebr.10:25, Kol.4:15).

Vi kan samles rundt et fysisk bord og minnes Kristi død med fysisk mat og drikke, og dette bordet kalles «Herrens bord» (1Kor.10:21, 11:23-26).

«JEG HAR ALDRI FØLT MEG GREPET»

Nylig fremsatte noen argumentet til oss at nattverden neppe kunne være for denne tidsalderen siden, som han uttrykte det: «Jeg har aldri følt meg grepet ved Herrens bord.»

Men skal vi følge følelser eller tro? Etter menneskets vilje eller Guds Ord?

Mange vil vitne om at de ble fylt med glede og fred da de ble døpt i (med) vann. Beviser dette at vanndåp er i Guds plan for denne tidsalderen? Mange har blitt dypt beveget av ritualene, sangene, perlene og lysestakene i Roma. Gjør dette disse tingene i tråd med Skriften eller behagelige for Gud? På ingen måte. Troen hviler kun på Guds skrevne Ord.

Mange føler seg ikke beveget ved Herrens bord fordi den sanne betydningen ikke blir verdsatt. Skriftene er like mye imot den loviske måten mange av brødrene observerer nattverden på, slik som de er imot praksisen med vanndåp i dag. Nattverden er ikke en messe. Det er noe uendelig mer verdifullt enn det.

HVORFOR NATTVERDEN

En hver troende i dag som er belært gleder seg over den herlige sannheten at han er blitt døpt av Den Hellige Ånd inn i Kristi død, begravelse og oppstandelse — ja, inn i Kristus selv; at han har fått en posisjon i Kristus i himmelen.

Men har det noen gang slått leseren at for å oppnå dette, måtte vår velsignede Herre bli døpt inn i menneskeheten — bli ben av våre ben og kjøtt av vårt kjøtt — ett med oss, ja en av oss? Før vi kunne bli døpt inn i guddommelighet, måtte Han bli døpt inn i menneskeligheten. Før vi kunne bli døpt inn i Hans død, måtte Han bli døpt inn i vår død (Lukas 12:50). For å løfte oss fra jorden til himmelen, for å velsigne oss med alle åndelige velsignelser, måtte Han ta på seg en fysisk kropp, bli slått, pisket, spyttet på og korsfestet. Gud vil at vi skal huske dette. Han vil gjøre oss mer bevisste på det og mer hjertelig takknemlige for det. Dette er grunnen til at Han har gitt oss et høytidelig og dyrebart minnesmerke om Golgata. Han vil minne oss om og om igjen på denne konkrete måten om at:

«Og dere som en gang var fremmedgjort og fiender av sinnelag, ved onde gjerninger, dere har Han nå likevel forsonet **i Sin kjøds kropp ved døden**, for å stille dere fram hellige og ulastelige og uklanderlige for seg selv» (Kol.1:21-22).

Og ikke bare vil Han minne oss om denne fantastiske sannheten og få oss til å leve i lyset av den — Han vil også at vi skal vise den fram for andre.

«GJØR DETTE TIL MINNE OM MEG.»

«FOR SÅ OFTE SOM DERE SPISER DETTE BRØD OG DRIKKER DETTE BEGER, FORKYNNER DERE HERRENS DØD INNTIL HAN KOMMER.»

SPØRSMÅL

1 Når det gjelder nattverden og vanndåp, hvor er tilhengere av kirkesamfunn og ekstreme dispensasjonalister enige? og hvor er de uenige? 2. Gi tre bevis på at vann dåp og nattverd ikke tilhører samme kategori ifølge Skriften.
3. Bevis fra Skriften at nattverden ikke er det samme som påsken.
4. Hva er forholdet mellom den gamle og den nye pakten? 5. Med hvem ble disse pakkene inngått? 6. Hvordan påvirker begge hedningene? 7. I hvilken profeti lovet Gud å inngå den nye pakten? 8. Når ble den nye pakten faktisk inngått?
9. Når vil den bli oppfylt? 10. Hva besto løftene av under den nye pakten?
11 Hvordan kommer vi inn i velsignelsene av den nye pakten? 12. Vis fra Skriften hvordan vann dåp var et påbud: i den skriftlige forstand av begrepet.
13. Vis hvordan nattverden ikke er en slik forordning. 14. Ble døperen Johannes og de tolv sendt for å døpe? 15. Ble Paulus sendt for å døpe? Gi Skriftbevis.
16. Var nattverden inkludert i Paulus' spesielle åpenbaring og oppdrag?
17. Vis fra Skriften hvordan nattverden var ment å være et vitnesbyrd.
18. Hvordan ville du svare på argumentet om at feiringen av nattverden ikke er forenlig med vår posisjon i himmelen? 19. Forklar hvorfor Gud har gitt oss denne ene fysiske handlingen til «minnes». 20. Hvor lenge skal medlemmene av Kristi legeme forkynne Herrens død på denne måten?

